

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Tek solukta okunmayı
garanti eden bu romanın
yaratıcı bir kalemin
ürünü olduğunu henüz ilk
sayfalarını okurken
fark edeceksiniz."

Booklist

Benim Rachel Harris On Altıncı Yüzyılım

Bahar Yıldız Çelik

Ücretsiz PDF E-kitabı - <https://rantey.org>

Benim On Altıncı Yüzyılım

Rachel Harris

Küçük yaşlarda anne-babası ayrılan, ardından annesinin onu terk etmesiyle ailevi bağlara inancı kalmayan Cat, insan ilişkilerinde başarısız bir genç kızdır. Kendisiyle yakınlık kurmak isteyenlere karşı mesafeli duran, aynı zamanda aşka duvar örmüş biridir. Ta ki Floransa tatilinde tanıştığı, doğaüstü güçlere sahip bir Çingene onu 16. yüzyıl İtalya'sına gönderene kadar...

Zamanda yaptığı bu yolculuk sırasında tanıştığı birbirinden ilginç insanlar ve yaşadığı olaylar sayesinde hayata bambaşka pencerelerden bakmaya başlayan Cat, Rönesans İtalya'sındaki macerasına son verip modern yaşantısına dönmeyi başarabilecek midir?

“On altıncı yüzyıl ile modern dünyanın zekice bir kurguyla iç içe geçtiği *Benim On Altıncı Yüzyılım*, okuru daha önce deneyimlemediği, keyifli bir zaman yolculuğuna çıkarıyor.”

USA Today

BİRİNCİ BÖLÜM

Tıkılıp kaldım.

Tüm dikkatimi önümdeki ekrana verip bir uçuşta tadı çıkarılabilecek bir şeyler aranıyor ve bu çok mümkünmüş gibi, Jenna'yı duymazdan gelmeye çalışıyorum. Bahse girerim ki, babamın şen şakrak nişanlısı bu kadar heyecanlandığında onu bir tek köpekler dinliyordur.

Altı saati aşkın süredir bu uçaktayız. Uykumdan uyanalı henüz bir saat olmadı; her yerim tutulmuş, huysuz ve karbonhidrat yoksunu bir haldeyim ama kadın neşesinden tek zerre bile kaybetmiş değil. Damarlarında kafeinle doğmuş gibi canlı.

“Cat, bu ne anlama geliyor biliyor musun?!”

Tek kaşımı kaldırıp babama doğru bir bakış fırlatıyorum ama babamın tüm dikkatini gazeteye verişine bakılırsa o, tarafsızlık duruşundan taviz vermeyecek gibi. Doğrusunu söylemek gerekirse, bu tarafsızlığı canımı çok yakmıyor. Canımı asıl yakan suya sabuna dokunmayan bu tavrıyla Jenna'nın tarafına geçiyor oluşunu bilmem.

Ve giderek benden daha da uzaklaştığını.

Herbat bir başa sarma fikrine razı olup, kötü kalpli üvey cadı adayına bir kemik fırlatmaya karar veriyorum. Öne eğilip koridor tarafına doğru bakıyor ve parmaklarının elindeki telefon üzerinde uçarcasına hareket edişini görüyorum. Neyse ki uçakta internet bağlantısı var, yoksa bize bir sakız gibi yapıştırdı. “Hayır, sen söyle Jenna. Ne anlama geliyormuş bu?”

“Bu, şu anlama geliyor ki, vereceğin parti tam bir gövde gösterisi olacak!”

Benim partim. Doğru. Sanki tüm bunlar gerçekten benim içinmiş gibi. Jenna beni bir parçacık olsun önemsiyor olsaydı kalabalıklar, paparazzi ve bu kadar göz önünde olmanın benim tarzım olmadığı gerçeğine sadık kalırdı. Her ne kadar bir Hollywood yıldızının kızı olsam da benim bu dünyaya ait olmadığım gerçeğini bir türlü anlamak istemiyor. Bu partiyi *kendi* için vermiyorsa, ne olayım.

Jenna çıkardığı işten öylesine memnun ki tepkisizliğimin bile farkında değil. Babamın üzerinden eğilip yaptığı şeyi ballandırmaya devam ediyor. “Partin için söylenen her şey gerçektir. Partin bugüne kadar yaptığım en büyük, en gösterişli parti olacak!”

Ne mutlu bana!

Yeniden önümdeki televizyona dönüp kulaklıklarımı elime alıyorum.

Maalesef, bu bile onu durdurmaya yetmiyor. “Eğer istersen kapıdan giren konukların karakalem çalışmalarını yapabilirsin.” Sanki bana çok büyük bir iyilik yapıyormuş gibi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

yüzüne kocaman bir tebessüm yerleştiriyor. “Bu her şeye bir parça eğlence ve basitlik de katar, sence de öyle değil mi?”

Hayır, bence de öyle değil. Ben bir ressamım, sokak sanatçısı değil.

Jenna, babamın yanağına bir öpücük kondurup mercan rengi rujunun yanağında bıraktığı izi başparmağıyla silerken ben, babamın bir pelte gibi eridiğini görüyorum. Babam ne kadar da teslim olmuş durumda. Jenna, “O yürüyen araba gelirse, bana bir kola söyle, olur mu?” diyor. “Şu tuvalet kuyruğuna bir de ben gireyim!”

Duraksayan hareketlerle koridor boyunca ilerleyip de takılarak kadının birinin kucığına düştüğünde başımı iki yana sallıyorum. Jenna hemen o kocaman tebessümünü takınıp, kabarık sarı saçlarını sallayarak kadından milyon kez özür diliyor. Sonra da tuvalete gitme fikrini bir yana bırakıp, yeni arkadaşını daha yakından tanımak üzere kadının koltuğunun kolçağına oturuyor.

Neyse ne. En azından ondaki bu dikkat eksikliği benim işime geliyor, diye geçiriyorum içimden. Onun boş koltuğuna geçip başımı babamın omzuna yaslıyor ve onun o baharatlı tıraş kolonyasını ve parfümünü içime çekiyorum. Onun da kolunu bana sarmasıyla babama biraz daha sokuluyorum. Her şeyin eskisi gibi normale döndüğünü düşündüğüm nadir anlardan biri daha. Onun yanlış birine aşık olmadan önceki günlerimize döndüğümüzü düşünüyorum.

Babam başımın üzerine bir öpücük konduruyor. “Teşekkür ederim.”

Kucağından uzaklaşmamaya çalışarak başımı hafifçe yukarı kaldırıp şaşkın bir ifadeyle yüzüne bakıyorum. “Ne için?”

“Jenna’nın sana On Altıncı Yaş Partisi hazırlamasına izin verdiğin için. Belki inanmayacaksın ama senin için hep en iyisini istiyor.”

Eminim ki öyledir. Bakışlarımı ön tarafa çevirip, Jenna’nın koltuk kolçağına bir şaplak indirerek o şen şakrak güre seyiyle konuştuğunu duyuyorum. Jenna’nın isteyebileceği en iyi şey organizasyon tertibi işinin MTV’de boy göstermesi olabilir ya da ünlü biriyle birlikte olup, kızını televizyona malzeme etmek ve de herkesin yaptığı işler hakkında delicesine konuşmasını sağlamak olabilir, ki son dokuz ay için bu kadari hiç de fena değil.

Bakışlarımı yeniden babama çeviriyorum. Neden Jenna’nın yapmacık olduğunun farkına varamıyor? Sanki o ortaya çıktığından beri babamın gözlerine birer perde inmiş gibi tek gördüğü, benimle uzaktan yakından hiçbir benzerliği olmayan, kıkır kıkır gülen, mutlu bir sarışın.

Babam konuşmaya devam ederek, “Jenna da on altısına bastığında benzer bir parti vermiş,” diyor. “Dediğine göre o gün yetişkinliğe adım attığı en önemli deneyim olarak hafızasında yer etmiş.”

Babamın gözlerini devirip gülmesiyle göğsümdeki bası da azalıyor. Henüz tümüyle değişmemiş. Biz hâlâ eski biziz; Jenna etrafımızdayken bile. Sonraki saniye babamın alnı kırışıyor, yerinde huzursuzca kıpırdanıyor ve gözlerine o suç-

luluk bakışı gelip oturuyor.

Kahretsin. İşte başlıyoruz.

“Fıstığım, biliyorum ki beni koruyup kollamaya çalışıyorsun ama yetişkin olan sen değilsin, benim. Ve sana bakmak benim işim. En azından bir tane olsun normal bir çocukluk anın olsun istiyorum.”

Homurdanıyorum. “Normal. Pekâlâ.” Yüzümde alaycı bir tebessümle hafifçe geriye yaslanıp, inanamıyormuş gibi kaşlarımı kaldırıyorum. “Baba, sana bu haberi vermekten hiç hoşlanmıyorum ama farkındaysan biz Beverly Hills’te yaşıyoruz ve maalesef orada insan doğum günü partisi verirken özel hayatı sırf eğlence olsun diye bazı medya meraklısı veletlerce tüm dünyaya naklen yayınlanabiliyor. Bana kalırsa hiç kimse bunu normal olarak adlandırmaz.”

Babam kıkırdarken ben de ona kendinden emin bir sırıtıyla karşılık veriyorum. “Kaldı ki, biz ne zaman Hollywood’un geri kalanının yaptıklarına benzer bir şey yaptık?”

Ve savunmam işe yaradı, diye düşünüp başımı sallayarak geriye yaslanıyorum. Babamın bu mantığa karşı çıkacak hali yok. Eğer posta numaramızın nereye ait olduğunu bilmesek, benim hayallerim ve de şişirilmiş eğitim ödeneğim de olmasa insanlara zengin olduğumuzu bile anlatmakta zorluk çekebiliriz. Her ne kadar babam oldukça tanınmış bir yönetmen ve şimdiye dek pek çok kez Altın Küre ödülü kazanmış olsa da içindeki “normallik” hissini hiç kaybetmedi. “Hayatımda bir kez olsun okulu asmadım ve babam yaz aylarında çok nadiren beni bırakıp yeni bir projeye başladı. Yaz

mevsimi aile ve tatil için vardır; Crawfordlar için “uzak dışarlara yapılacak özel jet seyahati” için değildir. Hayır hayır, Disney World’e ve de deniz tatiline biz de gideriz ama sadece Kanada’daki film çekimleri sırasında sıradan bir mola gibi, hayatı biraz renklendirmek için yaparız bunu. Bu sırada yamızda ne bir hizmetkâr ne de aşçı bulunur.

Babam bana biraz daha sıkı sarılıyor. “Haklısın, biz hiç de normal değiliz ama bana sorarsan bu çok iyi bir fikir.” Başımı koltuğumun üzerinde sallıyorum ve babam yine gülümüyor. “Bu bir parti ve çok eğlenceli olacak. Artı, seni İtalya’ya götürürebilmek için dalkavukluk sayılacak bir iş yapıyorum. Bu bile benim sendeki kredimi artırmaya yetmez mi?”

Kabul etmem gerekir ki, eğer herkesin bir fiyatı varsa benimki de Floransa’ya yapılacak bir seyahattir. İtalya’daki köklerime –ki sevgili annemden geriye kalan tek şey bu– ve de henüz dördüncü sınıftayken Bernard van Orley’in *Elmalar ve Armutlar içinde Meryem Ana ve Çocukları* tablosunu gördüğümünden bu yana Rönesans dönemine kafayı takmış durumdayım. O zamandan beri o dönemin ya da İtalya’nın bulabildiğim tüm sanat kitaplarını ve romanlarını yalayıp yuttum desem yeridir.

Bir rüşvet alacaksam eğer, bir seyahatten daha iyisi olmaz.

Ama yine de babamı bu beladan kolay kolay kurtarmaya niyetim yok. Benden istediği şey hiç de kolay bir şey değil. Belki de ben Mississippi’den ya da Cape Cod’un sahil kes-

minden normal bir kız olsaydım ya da insanlar bana bir kez baktıklarında tüm hayat hikâyemi biliyor olmasalardı benim için pek çok şey farklı olabilirdi. Eğer ben yalnızca kendim, yani Cat Crawford, kimsenin kendinden beklentilerinin ya da hakkında peşin hükümlerinin olmadığı biri olabilseydim o zaman belki de Jenna’yla birlikte şimdi oturmuş partide kullanacağımız peçete ve renk numunelerini seçiyor olabilirdik. Ama gerçek bu değil. Bu yüzden omuzlarımı silkip okulda ve medya karşısında takınmaya alışkın olduğum bezgin ifadeyle yeniden kendi koltuğuma dönüyorum.

Vakit kaybetmeden önümdeki sırt çantama uzanıyorum. Ona dokunmak bile kendimi daha iyi hissetmeme sebep oluyor, çılgın hayatımın kontrolünün elimde olduğunu daha iyi anlıyorum. İçindekileri hızla inceliyorum: makyaj malzemelerim, kişisel bakım çantam, cüzdanım, fotoğraf makinem, iPod’um, eflatun iPhone’um, resim malzemelerim, renklere göre ayrılmış içinde tur seyahatleri ve tarihi bilgiler olan fihristim ve son olarak da İngilizce versiyonuyla *Notre Dame’in Kamburu* kitabıyla birlikte okunacak birkaç kitap. Ne zaman Jenna’dan uzaklaşıp bir nefes almak istesem imdadıma o yetiyor.

Bu seyahat bittiğinde hiç şüphesiz ki Victor Hugo hakkında bir profesör olup çıkacağım.

Kitabımı çıkarıp, çantamı yeniden koltuğumun altına itmeden önce çantanın fermuarını kapatıyorum. Tam doğru-

muşken, göz ucuyla karşımda tanıdık bir kadın yüzü görüp olduğum yerde donup kalıyorum. Ellerim ter içinde kalıyor. Kalbim delicesine çarpmaya başlarken altımdaki jet motorunun gürültüsü biraz daha artıyor.

Bu sadece bir resim Cat, diyorum kendi kendime. Ama bu söylediğim hiç fayda etmiyor.

Yan koltuktaki yolcunun gazetesinde gülümseyen güzel bir yüz, hemen üzerinde de CATERINA ANGELI YİNE YAPACAĞINI YAPTI başlığıyla terk edilmiş bir âşık resmi görüyorum.

“Biri daha nalları dikti.”

Durdurmaya fırsat bulamadan sözcükler ağzımdan dökülüyor. Gazetenin sahibi dalgınlıkla okuduğu sayfalarından başını kaldırıp bana bakıyor ve yüzünde aniden bir aşinalık ifadesi belirliyor. Bir gazetede annemin resmine, bir de onun biraz daha düşük modeli gibi duran saç baş dağınık, yakında on altısına basacak olan yanındaki versiyonuna bakıyor.

Koltuğumun içine gömülüp bana neden baktığına anlam veremiyordum gibi davranarak uzaklara bakmak istiyordum ama yapamıyorum. Bunun yerine kendinden emin bir tebessümle dosdoğru ona bakmaya zorluyorum kendimi. Üstünkörü bir tavırla yeniden kitabıma dönüp köşesi kıvrılmış sayfamı açıyor ve okuyormuş gibi yapıyorum. Kadının gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum –skandal bir hareket yapmamı bekleyerek beni izliyor–, içimdeki saçlarımı

kabartma ve tınaklarımı yeme isteğiyle savaşılmaya çalışıyorum.

Nasıl olsa çok geçmeden bende annemi görmeye çalışmaktan vazgeçer. Sıkılır ve dedikodu kokan sayfalarına geri dönerek beni unutup gider.

Hep böyle olmuyor mu zaten?

İKİNCİ BÖLÜM

Floransa. Oteldeki odamın penceresinden önümde uzanan yemyeşil Tuscan Dağlarına, kıvrılan Arno Nehri'ne ve de eşsiz güzellikteki Ponte Vecchio Köprüsü'ne bakıyorum. Kiremit rengi çatıların oluşturduğu bir denizin tam ortasında yer alan dünyaca ünlü Duomo Katedrali sanki elimi uzatsam dokunacaktım gibi yakın görünüyor. Hollywood'dan elimden geldikince uzak kalmaya çalışıyorum. Başımı geriye yaslıyor ve gözlerimi kapatıp içime derin bir nefes çekiyorum.

*La vita è bella.**

Daldığım derin hayali bozan, Lady Gaga'nın sesi oluyor. Dudaklarımı titreterek bir of çekiyorum. Tarz konusunda kimsenin bu kadının eline su dökmeyeceğini ve şarkılarının insanı tamamıyla sardığını biliyorum ama seçtiğim "Poker Face" zil sesi şu an kafamda oluşturduğum huzur dolu ortamı gerçekten hiç yakışmıyor. Gözlerimden birini usulca ara-

* İtalyanca'da "hayat güzeldir" anlamına gelir. (ç.n.)

layıp telefonuma uzanıyorum.

Selam niyetiyle, “*Buongiorno*,”” diyorum.

Evet, bir İtalyandan farkım yok.

“Odanızdan memnun kaldınız mı, *Sinyora Crawford*?”

Babamın sesinden tebessüm ettiğini anlayıp ben de aynı şekilde karşılık veriyorum. Ellerimi kocaman açıp etrafımda bir daire çiziyorum. Şu yeni nişanlılık evresi sağ olsun –ki burada bana zoraki bir On Altıncı Yaş Partisi kakalamanın suçluluğunu da göz ardı edemem– babam nihayet cimriliği bir kenara bırakıp yan yana iki oda kiralama cömertliğini gösterdi. Otelimiz kelimenin gerçek anlamıyla bir Rönesans sarayı gibi. Odanın duvarları insanın nefesini kesen bir yığın freskle dolu.

Bu durumdan hoşnut kaldığımı babama da iletmeliyim.

“Eh işte. İdare eder.”

Babam gülüyor. “Pekâlâ, bunu duyduğuma sevindim. Bahse girerim ki çoktan yerleşmişindir bile.” Etrafıma bakınıp, kıyafetlerimi kusursuz bir düzenle yerleştirdiğim şifoniyere, dolaba astığım kuru temizleme çantalarına ve en üst rafa kaldırdığım boş valizlerime göz gezdiriyorum. Babam beni çok iyi tanıyor. “Jenna bir an önce dışarı çıkmak için sabırsızlanıyor, eminim ki sen de sabırsızlanıyorsun. Beş dakika sonra aşağıda buluşmaya ne dersin?”

Yüzümdeki tebessüm anında siliniyor. Sırt çantamı omzuma takıp telefonu biraz daha sıkı kavriyorum. “Aslında, baba, bu sabah şehri tek başıma keşfetmeme izin verirsin

diye düşünmüştüm. Sen hayır demeden önce de yapmam gereken her şeyi yaptım.” Burada en önemli şey ödevimi tam anlamıyla yapmış olduğumu vurgulamam, ki bu sayede ne kadar sorumluluk sahibi olduğum anlaşılabilir. “Yarım saat sonra Strozzi Meydanı’ndan hareket edecek İngilizce rehberli üç saatlik bir tur var ve otel görevlisi bana oraya nasıl gidebileceğimin detaylı tarifini çoktan verdi. Yürüyerek sadece on dakika uzaklıkta.”

Acıyla buruşmuş suratım ve telefonu delicesine saran ellerimin aksine sesim gayet sakin ve kendinden emin.

Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu kelimelere dökmem imkânsız. Bunu yapıyor oluşumun asıl sebebi her ne kadar deli gibi ihtiyacım olsa da Jenna’dan uzak durmak değil. Ama İtalya’ya gelip, annemle aramdaki tek bağ olan bu mirası keşfetmek benim kendimi bildim bileli en büyük hayalim. Bu yüzden de bu yolculuğu tek başıma yapmalıyım.

“Kendi başına ha?” Babam bir an duraksıyor; arka planda Jenna’nın konuştuğunu duyabiliyorum. Babam elini telefona kapatıyor ve ben nefesimi tutup beklemeye başlıyorum. Duvardaki ışıltılı parlayan altın rengi şamdana doğru yürüyüp, ustalıklı işlenmiş kıvrımlarını gözlerimle takip ediyorum ve parmaklarımın üzerinde sıçrayıp, çantamı diğer omzuma atıyorum. Babam nihayetinde geri dönüyor. “Jenna’yla bu konuyu görüştük.” Bu birlik mesajlarını vermeye bayılıyor; sanki Jenna’nın benim iyiliğim hakkında en ufak bir endişesi varmış gibi. “Ve saat ikide bizimle yeniden burada

* İtalyancada “günaydın” anlamına gelir. (ç.n.)

buluşman koşuluyla tek başına çıkmada bir sakınca olmadığına karar verdik. Bu da önünde uzunca bir zaman olacağı anlamına geliyor...”

“Sorun değil!” Mutlulukla, yerimde dansı edip fresklerle dolu duvarımdaki melek çocuklardan birinin ayağına bir öpücük konduruyorum. “İkiye çeyrek kalayı geçmeden lobi de sizi bekliyor olacağım, söz.”

Hattın diğer ucunda babam sessizliğe gömülüyor ve çok geçmeden usulca kapanan bir kapı sesi duyuyorum. “Buna çok ihtiyacın olduğunu biliyorum Caterina.”

Sevinçle salınmayı bırakıp, babamın birazdan vereceği kötü haberi beklemeye koyuluyorum. Çünkü adımı kısaltmadan, ancak çok duygusallaştığı anlarda telaffuz eder ya da benden bir şey isteyeceği zaman. Ama yine de tüm sabahımı Floransa’yı tek başıma keşfetmeye ayırmama izin verdiği için ne isterse yapmaya hazırım.

Boğazını temizleyip daha kısık bir sesle devam ediyor, “Döndüğünde önce yemek yiyecek, ardından alışverişe çıkacak ve sonra da akşam yemeğine gideceğiz. Tıpkı bir aile gibi.”

Gözlerimi kapatıp, duvara yaslanıyorum. *Tıpkı bir aile gibi*. Bana sanki çektiği filmlerden bir sahneymiş gibi sürekli birbirine bağlı bir aile ortamı yaratmaya çalışmaya fazlasıyla taktı. Babam ve Jenna henüz evli bile değiller ama babam daha şimdiden bizi mükemmel anne-kız rolüne alıştırmaya başladı bile. Performansıyla bu rolün hakkını veremediğimin farkındayım ama elimde değil. Ona yeterince güvenemi-

yorum çünkü sürekli benimle sıkı fıkı olmaya çalışması kafamda soru işaretleri yaratıyor. Benim zaten bir annem var ve çıkarıcı bir annelik ilişkisi benim için yetip de artıyor bile.

Ama yine de babamı hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum.

Beşe kadar sayıp usulca nefesimi bırakıyorum. “Anlaştık.” Hattın diğer ucunda minnetle derin bir nefes aldığını duyuyorum ve gözlerimi açıp, yaşların fışkırıcısına akmasını engellemek için birkaç kez art arda kırıştırıyorum. Neden her şey eski haline dönmüyor sanki? “İzin verdiğin için teşekkür ederim, baba. Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum, Caterina.” Yumuşacık sesi cümlesinin sonunda çatallanmaya başlıyor. Öksürüyor. “Kendine dikkat et, olur mu? Ceptelefonun yanında olacak değil mi?”

Süzülen gözyaşlarımı makyajımı bozmamaya özen göstererek hafifçe siliyorum ve omuzlarımı dikleştiriyorum. “Biliyorsun. Şarjım dolu ve her ihtimale karşı bir de yedek bataryam var. Yapma lütfen, onlar olmadan dışarı çıkacağımı mı düşündün?”

“Affedersin, ne sanıyordum ki?” Babam güldü ve ben de hayal kırıklığı yaşatan kız suçlamalarından kurtulup gerilen omuzlarımı salıverdim. “Git ve eğlen fıstığım.”

Telefonu kapatıp, hareketlerimi hızlandırarak yatağın üzerindeki buruşmuş yorganı düzeltiyor ve son bir kez aynaya gidip kendime bakıyorum. Her ne kadar paparazzilerin peşimizden ta İtalya’ya kadar gelmesi pek muhtemel görün-

mese de bunun doğruluğundan hiçbir zaman emin olamazsınız. Onlar tıpkı bir türlü yakanızı kurtaramadığınız bulaşıcı bir kurdeşen gibidirler.

Yaldızlı aynadaki aksime baktığımda gözlerimi şaşı yaparak kıkırdıyorum. Yaptığım uçuşlar yüzümde hep yorgun bir ifade bırakmıştır, ki görünüşe göre bugünün gezisi de kuralı bozmamış. Üzerimde devamlı taşıdığım bol çeşitli makyaj malzemelerini çıkarmaya vaktim olmadığından sırt çantamdan makyaj çantamı alıp, sadece gerekli birkaç şeye yöneliyorum. Güdük kirpiklerim için bir maskara, ilhamdan uzak kahverengi gözlerimi belirginleştirmek için bir göz kalemi ve dün gece çenemde aniden ortaya çıkan sivilceyi kapatmak için bir kapatıcı kullanıyorum. Son olarak da annemden aldığım fakat onun en göze çarpan yanıyken benim ufakık yüzümde fazlasıyla tuhaf duran kalm dudaklarıma mercan rengi bir ruj sürüyorum.

İç geçirerek makyaj çantamı gün içinde yeniden kullanabileceğimi bilerek tıka basa dolu sırt çantamın içine atıyorum ve çantamı da yeniden omzuma takıyorum. Çantam Jenna'nın yüzüne yaptığı makyajdan bile daha ağır ama şimdi durup da çantamın içini boşaltacak vaktim yok, şimdi çıksam bile meydana güçlkle yetişecek durumdayım. Etrafa üstün-körü bir bakış fırlatıp, devasa büyüklükteki kara güneş gözlüklerimi ve komodinin üzerindeki oda anahtarımı alıyorum ve kıvrımlı merdivenin altındaki resepsiyona bırakıyorum.

Parke taşlı kalabalık caddeye çıkar çıkmaz yana doğru bir adım atıp elmaşkeri kadar parlak kırmızı bir Vespa mo-

tosikletin yolundan çekiliyor ve havadaki gün ışığı, espresso ve parfüm kokularını içime çekiyorum. Yüzüme bir gülümseme yayılıyor, işte beklediğim an geldi çattı. Sanki babamın film setlerindeki sahnelerden birinin içine girmişim ve her şey kurmacaymış gibi hissediyorum bir an. Sanki ara sokaklarda erkek çocukları bir futbol topunun peşinden koşturmuyor ya da köpüklü sular akıtan bir süs havuzu hayatımda gördüğüm en güzel insanlara oturacak bir bank hizmeti vermiyormuş gibi. Gördüğüm bu güzel insanlar etraftaki çeşit çeşit tişörtler, beyaz çoraplar ve hiçbir cazibesi olmayan haki rengi şortlar içindeki Amerikalılarla boy ölçüşüyorlar adeta. Tipik, klişe ve maalesef gerçek. Gülmemeye çalışarak biraz daha hızlanıyorum. Meydana varmak için sadece iki dakikam kaldı.

Neredeyse nefes nefese bir halde meydana geldiğimde turun başlamasını bekleyen grubu şöyle bir süzüyorum. Tur rehberi kızıl kahve saçları ve ıslıl ıslıl parlayan limon sarısı elbisesiyle oldukça gösterişli bir kadın. Gözlerinde beyaz çerçeveli bir güneş gözlüğü ve ayaklarında da kıpkırmızı gece ayakkabıları var; yürüyerek yapılacak bir tur için oldukça ilginç seçimler doğrusu. Kahkaha atarkenki yüksek sesi bana hemen Jenna'yı hatırlatıyor. Omuzlarımı silkip grubu incelemeye devam ediyorum.

Dört kişilik bir aile bir araya toplanmış, sanki orada olmaktan rahatsızlanmış gibi bir kenarda duruyor. Babasının bacağına yapışan küçük kız muhtemelen sekiz ya da dokuz yaşından büyük değil ve genç oğlanın kulaklarında birer ku-

laklıkla birlikte ucunda da ceketine tutturduğu bir iPod var. Tipi tamamıyla pejmürde bir kaykaycıya benziyor. Gözlerimi dikip onu incelediğimi gördüğünde hızla diğer tarafa dönüyorum.

Seni salak. Cat.

Göz ucuyla kaykaycı çocuğun yüzünde kibirli bir sırıtış olduğunu görüp, gözlerimi deviriyorum. İşte tam da bu yüzden kimseyle flört etmiyorum, çünkü bana yanaşanlar ya hep bamlarla tanışmak isteyen aktör adayları ya da benden annem gibi davranmamı bekleyen aşağılık herifler oluyor. Sahi, benim gibi anne babanız olduğunda insanın doğum kontrolüne ne ihtiyacı olur ki?

Grubun dışında gezinen, yaşça herkesten büyük sevimli bir çift var. Kadının huzur dolu tebessümü bir an bana kendi büyükanne ve büyükbabamı ve dünyanın geri kalanından uzak onların yanında Mississippi’de geçirdiğim yazları hatırlatarak kalbimi acıtıyor. Ancak onların yanındayken normal bir insan gibi davranabiliyordum.

Ne var ki grubun geri kalan kısmına bir göz attığımda bunun hiç de doğru olmadığını fark ediyorum. Bu insanların hiçbirini bana dönüp ikinci bir kez bakmadılar bile. Omuzlarımdaki yükün kalktığını hissedebiliyorum.

“Attenzione!” Rehberimiz gözlerinin içi gülerek bize dönüyor ve hemen arkasında duran altın-kahverengi renkli sarayı işaret ediyor. Oldukça aksanlı bir İngilizceyle, “Burası Strozzi Sarayı,” diyor ve ben bu aksan karşısında içim rahatlayarak derin bir oh çekiyorum. Okurken öğrendiğim birkaç İtalyanca

* *İtalyancada “l’attenzione!” anlamına gelir. (ç n)*

kelime, ki hiçbirinin gerçek hayatta işime yarayacağını sanmıyorum, İtalyancam sadece *prego*,* *pasta*** ve pizzadan ibaret. “1489 yılında meşhur Medici ailesinin en büyük rakibi olan ve Floransa’nın en gösterişli sarayını yaptırmak isteyen büyük Filippo Strozzi için inşasına başlanmıştır. Mimarisinde Medici Sarayı’ndan esinlenilmiştir ancak ondan farklı olarak bu yapının kendine özgü bir havası vardır.”

Kafamı kaldırıp devasa binaya baktığımda gözlerimi kısıyorum. Kaba taş kaplamalı dış cephe, binanın ağırlığına ağırlık katıyor adeta ve meydanın tam ortasında ben buradayım diyor. Bu binaya dair benim aklımda en çok meşgul eden şeyse bu koca yapının sadece tek bir aileye ait olmuş olması, ki o aile soylu bir aile bile değilmiş. Nasıl ki Beverly Hills’teki evler Amerika’nın en görkemli evleriye. Rönesans İtalyanları da o dönemde bunu başarıyla yerine getirmişler.

Tur rehberimiz Paola –adını yaka kartından okuyorum– geziye kaldığımız yerden devam etmeden önce durup binayı incelememize izin veriyor. Çantamdan fotoğraf makinemi çıkarıyorum. Şimdi oturup da karakalem çalışması yapacak vakit yok ama sonrasında bana ilham vermeleri için hafıza kartımı doldurmanın bir sakıncası olmasa gerek. Grubun diğer üyelerini takip edip binanın dönerli girişinden içeri girerken taş yapının yarım düzine fotoğrafını çekiyorum ve sonrasında içeride gezinen küçük grupları fark ediyorum.

Etrafın kalabalık ve sarayın çevresinin trafikle sıkışık olmasına rağmen içerideki avlu gayet sakin. Dışarıda kaldırımları döven güneş ışığı ve ekim sıcaklığına rağmen içerideki

* *İtalyancada “ricca ederim” anlamına gelir. (ç n)*
** *İtalyancada “makarna” anlamına gelir. (ç n)*

bahçe oldukça serin. Taş sütunlardan birine yaslanıp gözle-rimi kapatıyorum.

Kapalı olan gözkapaklarımın ardında bu evin benim ol-duğunu ve Rönesans devrinin zengin tüccarlarından birinin kızı olduğumu hayal ediyorum. Hayalimde taş merdivenlerden aşağı adeta süzülerek iniyor ve başımın etrafında örgülerle çevrilmiş saçlarımla özel bölmeden dore renkli uzun balo kı-yafetimi sürüyerek geçiyorum. Günlerimi dikiş dikerek ya da kitap okuyarak dönemin zanaatkârları arasında geçiriyorum. On altı yaşında olsam da, bazılarının gözünde çoktan yetişkin olmuşum bile.

Kimse beni istemediğim aptal bir parti vermeye zorlamı-yor.

Birilerinin omzuma dokunmasıyla gözlerimi açıp grubu-muzda bana Nana'yı hatırlatan bir kadın görüyorum. İngilizce konuşuyorsa benzemiyor ama bana caddeyi işaret ediyor ve ben de anladığımı belli edercesine başımı sallıyorum. Son bir kez daha yanığımı soğuk ve pürüzsüz taş a yaslıyor, sonra da kala-balığım içinde kadının peşi sıra yürüyorum.

Grubumuz baş döndüren bir hızla yeniden yürümeye baş-lamadan önce Paola ve elindeki bayrağın etrafında toplanıyor. Önümdeki iki buçuk saatlik zaman diliminde PSAT* sınavı için çalıştığım bilgiden çok daha fazlasını zihnimde depolamış, gezinin geri kalan kısmında İtalyan manzaraları, sesleri ve ko-kullarıyla haşır neşir olurken fotoğraf makinemi çeşitli pozlarla doldurmuş olacağım.

Bir dondurmada kısa bir şeker molası verdikten sonra

Paola bizi bu kez Accademia di Belle Arti'ye* yönlendiriyor. Burası Michelangelo'nun *David* isimli heykelinin olduğu ve benim bu tura katılış sebebim olan yer. Senelerdir, hep buraya gelmenin hayalini kurdum ve dostum olarak nitelendirdiğim bu şaheserleri yakından görmeyi umdum, ki sanırım gerçek olduklarından emin olabilmek için kendimi çimdiklemek zo-runda kalacağım. Resim öğretmenim Bay Scott bunu görebil-seydi eminim ki çılgına dönerdi.

Yerde oturup heykelin karakalem resmini çizen kalabalık bir resim öğrencisi topluluğunun yanından, içimden onlara ka-tılmayı çok istediğimi geçirerek geçiyor ve *David*'in tam önünde duruyorum. Heykel, hemen önümde göğe yükseliyor. Yüzündeki, boynundaki, dizlerindeki ve ayaklarındaki detay-lara odaklanıyorum. Uzun bir süre ellerini inceliyorum. Par-makları her an oynayacakmış gibi görünüyor. Yapılalı neredey-se beş yüz yılı geçmiş olmasına rağmen üzerindeki ince detay-lar hâlâ eşsiz görünüyor.

Ne tuhaf. Hangi zamanda yaşamış olurlarsa olsunlar ben insanları hep insan olarak değerlendirmiştim ama şimdi önüm-deki bu ince işçiliğe baktığımda beni heyecana sevk eden bir uyanış çağrısı almış gibi hissediyorum. Tarih boyunca günlük yaşam pek çok kez değişkenlik gösterirken insanlığın hiç de-ğişmediğini görüyorum. Rönesans insanları da bizimle aynı yeteneklere, yaratıcılığa, tutkuya, hırsa, umutlara ve korkulara sahiptirmiş meğer.

Ya da en azından bize çok yaklaşmışlar.

Paola bana doğru yaklaşıp çok kötü bir bakış fırlatıyor.

* ABD'de üniversitelerin lisans programlarına başvuru yapmak için gerekli olan, The College Board tarafından düzenlenen SAT ön hazırlık sınavıdır. (ç.n.)

* Milano'daki Güzel Sanatlar Akademisi. (ç.n.)

Bense tıpkı bir rüyadan uyanmış gibi gözlerimi kırıştıtırıp şaşkınlıkla grubumuzun çoktan oradan ayrılmış olduğunu ve heykelin etrafındaki kalabalığın daha da büyüdüğünü fark ediyorum. Paola bana çıkışı işaret ettiğinde *David*'e son bir bakış daha fırlatıp, yolumuzun yeniden kesişeceğini bilerek uzaklaşıyorum.

Paola'yı takip ederek Tuscan'ın ılık havasına merhaba derken sersemlemiş bir hisle onun el sallayarak San Marco Meydanı'nda kalabalığın arasına karıştığını fark ediyorum.

İşte artık Floransa'da bir başımayım.

Hızla saatime bir göz attığımda otele gitmek için daha bir saatim olduğunu fark edip, anın tadını çıkarmayı planlıyorum.

Etrafı keşfetmeye çalışıp kalabalığı ve içimdeki yön duygusunu takip ederek yan yollardan birine döndüğümde birkaç genç çocuk bisikletleriyle hızla yanımdan geçiyorlar. Yolum sonunda açık bir pazara ulaşıyorum ve diğer müşterilerin hızına ayak uydurmaya çalışarak yavaşlıyorum. Tezgâhlarda deri ceketler, cüzdanlar ve kemerler tıka basa yerini almış durumda. Kafamda sonrasında dönüp alacaklarımın bir listesini tutuyorum. Pazardaki yemek standlarından birinde tezgâhın arkasındaki genç bir adam bana *biscotti** ikram ediyor ve kurabiye tam manasıyla ağzımın içinde eriyip gidiyor.

Via Sant'Antonio'yu gösteren sokak tabelası hemen ileride. Keşfe başlayalı henüz on beş dakika olmasına rağmen otele dönmeye karar veriyorum. İlk günden babamı kızdırmam iyi ederim. Hem, belki bugün erken dönersem, sonraki aile yemeğimiz için bana girdiğim hapisten kurtulmam için

* İtalyan kurabiyesi. (ç.n.)

bir şans verir.

Uzak bir ihtimal ama olsun. Yine de denemeye değer.

Köşeyi dönmemle beraber bez kapıları rüzgârda dalgalandıran koyu asker yeşili bir çadır dikkatimi çekiyor. Oldukça tuhaf görünüyor –caddenin tam ortasına kurulmuş bir çadır– yürümeye devam edip tam geçip gitmek üzereyken yanımdan geçen benden yaşça büyük iki kadının konuşup, çalan kilise çanlarının seslerini bastırarak *Çingene* dediklerini duyuyorum.

Bir anda kulak kesilip duruyorum. Kim bilir, belki Victor Hugo'nun etkisinden –*Notre Dame*'ın *Kamburu*'ndaki baş belası Çingene Esmeralda benim romanda şu ana kadar en sevdiğim karakter olmuştur– ya da belki Roma'da –daha doğrusu Floransa'da– olmanın verdiği bir zihniyetle bir kez olsun bir delilik yapmaya karar veriyorum.

Zaten kırk beş dakika sonra öğle yemeği yerken tüm dünyanın beni incelemesi için katılmaya zorlandığım gösterişli, maliyetli, aptal ve hiç istemediğim bir doğum günü partisinin detaylarını konuşuyor olacağım. Ben sadece kendim için bir şey yapmak istiyorum. Hayır, istemek değil, buna ihtiyaç duyuyorum.

Bu çok özel ve hiç de Cat usulü bir şey değil.

Çadırın bez kapı kanadını açıp Çingene'nin çadırına giriyorum.

İçerisi oldukça loş, mekân sadece yanan birkaç mumla aydınlanmış. Bez kapı kanadı arkandan kapanıyor ama dışa-

rıdaki sesi tamamen kesmesine bakılırsa bu kapıya pekâlâ çelik kapı bile denebilir. İçeri doğru bir adım atıyorum; ayağımın altındaki çakıltaşlarının sesi bu ürkütücü ortamda sanki olması gerekenden daha fazla ses çıkarıyor.

İşte şimdi resmi olarak *Alacakaranlık Kuşağı*'na giriş yapmış bulunmaktayım.

“Merhaba?”

Elimi ileri uzattığımda elime sert kenarlıklı bir şeyin geldiğini hissediyorum. Gözlerimi kocaman açarak karmaşık bir raf sisteminin üzerine monte edilmiş çerçeveli tabelayı okumaya çalışıyorum. Tabelada kişisel eşya ve çantaları en üst rafa, ayakkabılarımızı çıkarıp oradaki ayakkabılığın üzerine koymamız gerektiği yazıyor.

Gladyatör tarzı sandaletlerimin içerideki ruh okuma işlemine ne zararı olacağını anlayamasam da, neyse ne diyorum. Bir kere çılgınlık yapmaya karar verdim nasılsa.

Birer nokta gibi görünen mum ışıklarını takip ederek parmaklarımın ucunda biraz daha ilerliyor ve mekânın nasıl bu kadar büyük görünebildiğine şaşıyorum. Bu lanet çadır, ki dışarıdan bakıldığında bu kadar büyük görünmüyordu, şimdiyse sanki sonsuza dek içinde yürütebilirmişim gibi duruyor. Bir tarafım tamamen raflarla sıralanmış durumda. Titreşen mum ışıkları sayesinde düzinelerce çay fincanı, etiketlenmiş küçük şişeler, yanmamış mumlar, kristal toplar ve oyun kartı yığınları görüyorum.

Çadırın sonuna doğru yürüdükçe keskin bir esans kokusu burnumu gıdıkıyor. Üzerine siyah bir örtünün serildiği küçük

bir oyun masası görüyorum. Masanın tam ortasına safir rengi büyükçe bir mum yerleştirilmiş ve mumdan yansıyan ışık, arkasında oturan kadının yüzüne vuruyor.

Kadının yüzünün tamamı mor bir peçeyle kapatılmış. Görünen tek yeri gözleri.

Ürkütücü.

“Hangi cevapları arıyorsun?”

Olduğum yerde sıçıyorum. Bunun sebebi ne kadının ağzının oynadığını görmeyişim ne de İngilizce konuşuyor olması. Ama duyduğum bu ses hiç de ondan beklediğim gibi değil. Genç işi, dikkatli ve de... Rus aksanı mıydı o?

Daha dikkatli bakabilmek için biraz daha yaklaşıyorum ama tek görebildiğim başını ve de ağzını kapatan peçenin katları ve de o gözler oluyor. Bu mesafeden bile oldukça hipnotik bir etkileri var. Eskilerden kalma bir bilgelikle göz alıcı bir mizahın karışımı gibi. Sanki beynimin içine işleyip içindekilere güliyorum gibi. Kafamın derisinin karncalanmaya başladığını ve sırtımdan aşağı bir huzursuzluğun yayıldığını hissediyorum ama inatla dışarı çıkmayı reddediyorum. Buraya kadar geldim artık.

Kadın, ya da belki de buna bir kız demeliyim, tek kaşını havaya diktğinde kaşı peçesinin ardında kayboluyor. Belli ki benden gelecek cevabı bekliyor ama sizi temin ederim ben soruyu bile unutmuş durumdayım. Bakışlarımı ondan bir an için ayırmadan gözlerimi kırıştırp beynimi soruyu hatırlamaya zorluyorum.

“Falına bakmamı ister misin?”

Pervasız sorusuyla birlikte, dümdüz yorgun sesi beni gir-diğim transtan çıkarıyor ve bana bunun gerçek olamayacağını hatırlatıyor. Dışarıdan geçen küçük yabancı araçların korna seslerini duymasam bu sahnenin pekâlâ Batı Hollywood'un arka odalarından birinde yaşandığını söyleyebilirdim. Kaldı ki bu hokus pokus zirvalıklarına da hiç inanmıyorum. Ben yalnızca kendi ellerimle çizebileceğim kadere inanıyorum. Bu sebeple omuzlarımı silkip, "Pekâlâ, sanırım işin bu zaten," diyorum.

Çingene, bileğindeki bileziklerin hepsini aynı anda şangırdatarak karşısındaki sandalyeyi işaret ediyor. Başını hafifçe yana eğip ela gözlerini kısarak masanın ardından beni süzmeye devam ediyor. En sonunda başını sallayıp, parlak ve renkli şifon katlardan oluşan eteğini ayaklarına dolayarak raflardan birine doğru yürüyor. Raftan bir çay fincanı alıyor.

Bunu söylemenin sırası mı bilmiyorum ama ben çaydan hiç anlamam.

"Adın ne?"

Eğer gerçek bir kâhinse bunu zaten biliyor olması gerektiğini söylemek için can atıyorum ama bunun biraz fazla kaçacağı düşünerek vazgeçiyorum. "Cat." ı

Yarı oturur vaziyette havada asılı kalıp, başını bana kaldırıyor. "Cat mi?"

Sözlerime inanmıyormuş hissi veren ses tonu beni bir an rahatsız ediyor. Omuzlarımı dikleştiriyor ve her zaman takındığım mesafelilik maskesini takınarak, "Caterina. Soyadımı söylememe de gerek var mı?" diye soruyorum.

Emin olamasam da falcının peçesinin ardında homurdandığını duyuyorum. Bu, sinirimi daha da bozuyor. *Bu kızla başa çıkmak mümkün görünmüyor*: Çingene başını iki yana sallayıp çayı hazırlamaya koyulurken ben de arkama yaslanıp rahatlamış görünmeye çalışıyorum. Damarlarımda gergin bir enerji kol geziyor. Belki de bu yaptığım hiç de iyi bir fikir değildi.

Çingene sedeften yapılma çay fincanını nazik kulpundan tutarak içine hemen yakındaki elektrikli ocağın üzerinde duran bir su ısıtıcısının sıcak su döküyor ve ardından da bir kavanozdan aldığı tepeleme kaşık dolusu çayı suyun içine karıştırıyor. Çay demlenirken ikimiz de tek kelime etmiyoruz. Kız sadece gözlerini gözlerime dikip karşımda öylece oturuyor. Bakışlarımı ondan alıp çadırın içinde gezdirmeye çalışıyorsam da sanki manyetik bir çekim gücü varmış gibi yeniden gözlerinin içine dönmekten kendimi alamıyorum. Nihayetinde gözlerim karanlığa alıyor ve ben de onun gözlerini daha net görmeye başlıyorum. Tuhaf bir biçimde çok güzel gözlerle sahip. Gözleri sanki ışıldayan bir mermer gibi. Sanki içine kızıl kahve, açık yeşil ve kömür rengi benekler karışmış kehribar rengi gibi.

Çok ürkütücüler ve ben tam anlamıyla büyülenmiş gibiyim karşılarında.

Çingene'nin fincana uzanmasıyla aramızdaki sessizlik de bozuluyor. Üfleyip fincanı bana uzatırken, "Sen solak değilsin, bu nedenle fincanı sol elinle almalısın," diyor. "İçerken rahatla ve zihnini boşalt. Düşünememeye çalış ama bir şey aklından bir türlü gitmeyecek olursa, onu bırakma. Onun üzerine düşün.

Fincanın dibinde biraz çay bırakmayı ihmal etme ve yapraklardan çok fazla içmemeye çalış. İşin bittiğinde, bardağı yeniden bana uzat.”

Biraz çay içip, basit bir fal baktırma için ne kadar da çok kural saydı, diye düşünmekle beraber söylediklerine uymaya karar veriyorum. Bir yudum alıyorum. Çay çok sıcak ve yüzeyinde yüzen yaprakların tadı berbat ve ağzımı uyuşturuyorlar ama yine de içiyorum. Söylediği gibi zihnimi boşaltmaya çalışıyorum ama sinir bozucu bir biçimde Jenna aradan çıkıp duruyor. Kahkahaları ve sürekli bana sarılmaya çalışarak beni taciz etmesi aklımdan çıkmıyor; sonrasında ise aynı şekilde beni rahatsız eden annem belirliyor zihnimde. Önce annemin etrafımda olduğu zamanlara dair bulanık sahneler belirliyor kafamda, ardından da daha net görüntüler görüyorum. Düşünmek için başka şeyler yapıp, başka şeyler düşünme çabalarına rağmen annem zihnimde belirlemekten bir türlü vazgeçmiyor.

Kafamın içinde dönüp duran filmi durdurmaya çalışarak bu iki kadının beraberinde getirdikleri kaotik duyguları kovalamaya çalışıyorum. Neredeyse fincanın tamamını bitirmek üzereyken kendimi durdurup, fincanı yeniden kıza uzatıyorum. Açıkçası bir çingene öfkesine maruz kalmayı hiç istemem. Ağzımı silip söyleyeceği şeyleri beklerken çok da *sabırsız* bir imaj çizmemeye çalışıyorum.

Pekâlâ, belki bir parça batıl inanç sahibi olduğumu itiraf etmeliyim.

Fincanımı üç kez döndürerek içindeki son yudum çayı önündeki çay altlığına döküyor. Birkaç saniyeliğine fincanı

baş aşağı tutup sonra yeniden ters çevirerek içine dikkat kesiyor.

Bense parmaklarımı masanın üzerine vurarak, “İyi bir şeyler görüyor musun?” diye soruyorum.

Çingene başını evet anlamında sallıyor. “*Arvah*. Bir çadır görüyorum.”

“Çadır mı? Yani, şu an içinde olduğumuz gibi bir çadırdan mı bahsediyorsun?”

Başını bir kez daha sallıyor. “Bir *tsera* –yani çadır– maceranın sembolüdür. Çok yakında kendini çok farklı şeyler yaparken bulabilirsin. Belki de gelecekte bir seyahate çıkacaksın.”

Hımm. İçinde bulunduğumuz gibi bir çadır ve gelecekte bir seyahat. Bir turist olduğumu düşünecek olursak ne kadar da duruma uygun kehanetler bunlar. Yüksek sesle, “Macera, ha? Kendimi azat edip kalıcı olarak Floransa’ya yerleşmek gibi mi?” diyorum.

Çingene tek kaşını havaya diktğinde elimi havada sallıyorum. “Tabii ki şaka yapıyordum.”

Masadan kalkıp birden çadırın küçülmüş olduğunu fark ediyorum. Hayır, bu çok aptalca. Gözlerim loş ışığa alıştığından olmalı. Sebep ya bu ya da bu kadının içirdiği çay gerçekten kafa yapıyor.

Çadırın ön kısmında bıraktığım çantama doğru yürüyorum ve Çingene’nin de peşim sıra yürüdüğünü duyuyorum. Tam cüzdanımı almak için elimi çantama atarken dönüp, “Bu, ah, seans için ne kadar ödemeliyim?” diye soruyorum.

Çingene’nin gözleri kocaman açılıyor ve kaşları bir kez

daha peçesinin altında kayboluyor. Bakışlarımı aşağı kaydırıp kızın bu denli ürkütücü olmasını doğrulayacak bir tarantula ya da başka ürkütücü sürünge bir hayvan görmeyi umuyorum ama gördüğüm şey sağ kalçamın üzerine yaptırdığım küçük bir dövme oluyor. Kollarımı indirip gömleğimi hızla aşağı indiriyorum.

Çingene bana doğru bir adım atıp dövmemin üzerine indirdiğim hoş bluzuma dikkatle bakıyor. Çekinerek, “Bakabilir miyim?” diye soruyor.

Dudağımı ısırıp bir süre düşünüyorum. Aslında dövmemi kimseye göstermem. Yaşım itibariyle dövme yaptırmam yasal değil, ki bir de bunun için babamdan izin almadığım gerçeği var. Ama dahası, bu çok *kişisel* bir şey.

Bir hatıra.

Ne var ki kız o kadar büyülenmiş görünüyor ki dövmemin sebebini paylaşmak ya da başka şeyler açıklamak zorunda kalacağı pek benzemiyorum. Zaten gerçek bir medyumsa anlatacaktır. Usulca gömleğimin ucunu kaldırıp sağ kalçamın üst kısmını açığa çıkarıyorum. Dokunmak istercesine parmaklarını ileri uzattığında irkiliyorum. O da parmaklarını dikkatle geri çekiyor.

“Armut resmi.”

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Çingene’nin çok katlı peçeleri kolumu gıdıklıyor. Aynı boyda olduğumuz için gözlerine bakarken zorlanmıyorum. Bir an gözlerinin etrafı kırışıyor ve daha önce sadece etkileyici gözleri olduğunu düşünsem de şimdi artık onları büyüleyici olarak nitelendiriyorum. Bir şeyler mırıldanmaya başlıyor. Gömleğimi indirip, “Ah, evet. Bu benim en sevdiğim Rönesans resmidir. *Elmalar ve Armutlar İçinde Meryem Ana ve Oğlu?*” diyorum.

Aslında genelde çıkarımlarımı soru şeklinde soran biri değilimdir ama kız beni öylesine tedirgin ediyor ki.

Başını evet anlamında sallayıp ellerini çırpıyor ve o an içimden bir şey, bir şeyleri kaçırdığımı söylüyor. “*Ambrol.*” Rönesans. *Misto!*”

Hızla geçtiği çadırın arka tarafına doğru peşinden giderken gözkapagımda bir seğirme hissediyorum. Buradan hemen çıkıp gitmem gerektiğini biliyorum ama gözümün önünde olanları izlemekten kendimi alamıyorum. Sanki birileri

* Çingene dilinde “armut” anlamına gelir. (ç.n.)
Salmancay “örpaka” anlamına gelir. (ç.n.)

bir şarteli açtı ve bir anda tüm çingene oyunları sahneye konmaya başladı ya da bu durumda çadıra da denebilir.

Kız dönerek üzerinde düzinelerce yanmamış mum olan rafların etrafında dans ediyor. Bana doğru bir bakış fırlatarak, “Zamanı geldi.” diyor. Yüzünde Cheshire Kedisi” gibi bir tebessüm var. “Bu *divano*” için kaç yıldır beklediğimi bilemezsin.”

Parmaklarını önce turuncu, ardından beyaz mumların üzerinde gezdirip, sarı olanlarda tereddüt ediyor ve en sonunda mor olanlarda karar kılıyor. Eline taşlarla süslenmiş bir sürahi alıp başıyla bana yeniden masaya oturmamı işaret ediyor.

“Lütfen bir dakika daha kal.” Elimi çantama atıp bir an için tereddüt etmemle yüzündeki tebessüm anında siliniyor. “Bunun için para istemeyeceğim.”

Los Angeles’ta yaşamanın bana öğrettiği bir şey var ki o da hiçbir şeyin bedelsiz olmadığıdır. Saatime bakıyorum. Bir buçuk olmuş. Buradan otele gitmem yirmi dakikamı alır, ki bu da en fazla on dakikam olduğunu gösteriyor.

Ama merakım tavan yapmış durumda.

Bir kez daha masaya doğru yürüyüp sandalyenin ucuna oturuyorum. Kız tebessümünü yeniden takınıp elindeki malzemeleri masanın üzerine bırakıyor. “Bana Reyna diyebilirsin,” derken bir yandan da elindeki mumun bir tarafına *Caterina* ismini kazımaya başlıyor. Ona ismimin Cat olduğunu söylemek istiyorum –fazlasıyla bencil annem vermiş bana

bu adı ama bana bu şekilde hitap etme izni yalnızca babama ait– gerçi tüm bunların ne önemi var ki? Birkaç dakika sonra zaten her şey bitmiş olacak ve bu kızı bir daha hiç görmeyeceğim.

Reyna mumun diğer tarafına da bir şeyler yazmaya başlıyor ama mum ışığında ne yazdığını göremiyorum. Sonra taşlı sürahiyi bir kez daha eline alıp içindeki yağa benzer sıvıyı mumun üzerine dökmeye başlıyor; sonra da mumu bir aynanın üzerine yerleştirip fitilini ateşliyor. Aniden parlayan alevle yerimde sıcıyorum. Dans edercesine salınan ateş ve onun yansıyan kızılığı masanın üzerinde uzun gölgeler oluşturuyor. Sonraki dakika karanlık gölgeler şeklinde bazı şekiller görünmeye başlarken kendimi yine fazlasıyla gelişmiş hayal gücümün kendini ortaya çıkardığına inandırmaya çalışıyorum.

Kesinlikle şu film izleme olayını abartıyorum.

Reyna alevlere bakarak bir melodi mırıldanmaya başlıyor. “Var olan kudretle, kutsal üçlünün kudretiyle, Caterina’nın kaderini göster bana.”

Bu cümleyi iki kez daha tekrar edip elimi tutarak gözlerini kapatıyor.

Hiçbir şey olmuyor. Sanırım yapmaya alıştığı her neyse işe yaramıyor. Sürpriz, sürpriz. Tam yerimden kalkmaya hazırlanırken masa birden sallanmaya başlıyor.

Reyna’nın buz kesen parmakları bir yılan gibi bilekle-rime dolanıyor.

Kendimi geri çekmeye çalışsam da Reyna bileğimi gi-

* Alice Harikalar Diyarı’nda adlı masalda gülümseyerek beliren ve gözden kaybolan kedi. (e.n.)
** Çingene dilinde “buluşma” anlamına gelir. (ç.n.)

derek daha fazla sıkmaya başlayıp başını geriye atıyor.

Sonra mum birden sönerек odayı karanlığa gömüyor.

Sahip olduğum tüm duyular kırmızı alarm verirken babamın beni almaya zorladığı meşru müdafaa derslerinde öğrendiklerimi hatırlamaya çalışıyorum. Yarın çıkacak gazete başlıkları gözümün önüne geliyor: HOLLYWOOD’LU YILDIZIN KIZI ÇATLAK BİR ÇİNGENE TARAFINDAN ÖLDÜ. RÜLDÜ.

Bileklerimi bıraktığında her ne kadar canım yanmıyor olsa da onları refleksle göğsüme çekiyorum. Sanki her an kusacakmışım gibi midem bulanmaya başlıyor. Tenim karıncalanırken kulaklarımda duyulması güç ama ısrarlı bir kükreme sesi duyuyorum.

Reyna’nın ayağa kalkıp dolandığını hissediyorum ve kaslarımı gererek her an kaçmaya hazır bekliyorum. Bir kibrit çakmasıyla oda yeniden aydınlanıyor. Reyna büyük mumu yaktığında hemen yanı başımda ısılt ısılt gözleriyle bana bakıyor oluyor. Elim boğazımda korkuyla sandalyemden kalıyor.

“Dostum, beni kalp krizinden öldürmeye mi çalışıyor-sun?”

Reyna aldığım derin nefesleri görmezden gelip tekinsiz bir bakışla beni olduğum yere adeta mıhlıyor. “Caterina, seni çok büyük bir macera bekliyor. Yaşayacağın derslere karş ı zihnini hep açık tut.”

Adeta beni kovarcasına başıyla çadırın ön tarafını işaret ediyor. Bense olanlara inanamayarak orada öylece dikiliyo-

rum –ya da itiraf etmek gerekirse ruh halim için paniklemiş de denebilir– bir şeyler daha bekliyorum. Bana az önce olanları açıklayacaktır eminim ki.

Tamam, o zaman.

Başımı sallayarak çadırın ön bölümüne hareketleniyorum. “Pekâlâ, sağ ol. Bedavaya falıma bakmış oldun. Ve bu çok... ilginçti.”

Çantamı alıp sandaletlerimi ayağıma geçiriyorum. Gözlüklerimi de gözüme indirirken hâlâ bir şeyler söylemesini bekliyorum. Her ne olursa, ama sessizliği tercih ediyor.

Bu kız gerçekten bir tuhaf.

Tam dışarı çıkmak üzereyken elimi çadırın kapı kanatlarından birine atıp ona son bir kez bakıyorum. Bu mesafeden bile Reyna’nın gözleri duygularla adeta dans ediyor. Yapmacık bir hareketle el salladığımda bana başıyla karş ılık veriyor ve tam arkamı dönüp dışarı çıkacağım sırada, “*Lat-cho Drom,* Caterina,*” diyor.

Tüylerim diken diken olmuş bir halde bez kapıyı açıp dışarı çıkıyorum.

Gözlüklerimden içeri sızan güneşin etkisiyle gözlerimi kısıp etrafıma bakmaya çalıştığımda içeride otuz dakikadan fazla kalmış olduğumu fark ediyorum. Aklımdan geçen bir sonraki düşünce ise İtalyanların çılgın bir ırk olduğu oluyor.

Sokaklar sanki bir Rönesans festivaline gelmişler gibi türlü türlü figüranlarla dolu. Hatta bu adamlar işlerini öyle

* Çingene dilinde “iyi yolculuklar” anlamına gelir. (ç.n.)

ciddiye almışlar ki kıyafetleri bile resmen o döneme ait.

Gözlerimi kırıştırarak orada öylece dururken önümden bir eşeğin çektiği, içi poşet rulolarıyla dolu bir yük arabası geçip dar sokakta ilerliyor. Arabanın parke taşlar üzerindeki sesi etraftaki binalarda yankılanıyor ve birden burnuma keskin bir hayvan gübresi kokusu çalınıyor.

Ne hoş. Otele dönmenin zamanı çoktan geldi.

Çadırdan birkaç adım uzaklaştığımda bacağıma yumuşak bir kumaşın dolandığını hissediyorum. Boş bakışlarla başımı aşağı çevirdiğimde adeta donup kalıyorum.

Üzerimde dökümlü, dore renkli bir balo elbisesi var.

Bu da ne böyle?

Güneş gözlüklerimi tepeme kaldırıp olanları Reyna'ya sormak için hızla arkama dönüyorum ama gözlerimin önünde az önce içinden çıktığım çadır yerine bir keçi var. Kahrolası bir keçi. Ortada ne çadır ne de Reyna var.

O çingene çayının içinde ne vardı sahi?

Alt üst olmuş bir halde son yarım saati ve o anlarda ne-ler yaşadığımı hatırlamaya çalışıyorum. Etrafımda tıpkı benim gibi dönemin tarzına uygun giyinmiş insanlar var; içlerinde kötü giyimli tek bir turist dahi yok. Etraftaki binalar aynı ama daha temiz görünüyorlar ve her nasılsa her şey daha parlak, renkler daha canlı görünüyor. Ortalıkta insan ya da ağustosböceği seslerini bastıran motor sesleri de yok.

Caddeden aşağı yürümeye başlayarak seyyar tezgâhlardan yemek alan figüranların yanından geçiyor ve etrafta kendimi görebileceğim bir yer aranmaya başlıyorum. Bu bir

dikiz aynası ya da parlak bir cam yüzey olabilir ama görünen o ki polis tüm sokakları yapılacak canlandırma için modern şeylerden arındırmış. Belki bir milli bayrama falan denk gelmişimdir. Gerçi böyle bile olsa üzerimdeki kıyafetin nasıl değiştiğine bir açıklama getiremeyeceğim ortada.

Nerede olduğumu anlamaya çalışarak kendi etrafımda döndüğümde sırt çantamın sırtıma çarptığını hissediyorum.

İşte nihayet normal bir durum.

Ben deli değilim. Sırt çantam yanımda işte, akıllılığa dair tek bağım yanımda. Hemen eğilip içini açıyorum, neyse ki içi tıka basa dolu. Makyaj çantamı açıp pudramı çıkarıyorum. Hızla aynadaki aksime baktığımda gördüklerim sonradan kafama dank ediyor.

Fark ettiğim ilk şey, sivilcelerimin kaybolduğu oluyor.

Tanrım, bu küçük mucizen için şükürler olsun!

Sonraki saniye yüzümün tertemiz olduğunu fark ediyorum. Birkaç saat öncesinde titizlikle uyguladığım her makyaj dokunuşu kaybolup gitmiş. Yüzüm tıpkı boyanmaya hazır boş bir resim tuvali gibi bomboş. Sanki *Neutrogena* reklamı için seçmelere katılacakmışım gibi. Aynayı biraz uzaklaştırıp, gözlüklerimi çıkarıyorum ve saçlarımın başımın tepesinde tıpkı örgü bir taç gibi duracak biçimde toplandığım, arasına da kırmızı bir kurdele yerleştirildiğini görüyorum. Bu kesinlikle benim yapmış olduğum bir saç değil, ben kurdele takmayı daha anasınıfındayken bırakmışım.

Belki de bir rüya görüyordumdur.

Kendime bir çimdik atıyorum. Hem de sıkı bir çimdik.

“Lanet olsun, ah!”

Yok, rüya falan değil.

Aniden hayatım olan bu gizemin içinde kendimden geçerken kolumu ovuşturup çantamın içine, halen mantıklı kalabilen tek şeye bakıyorum. Çılgın bir Shakespeare fanatığı gibi giyinmiş adamın biri gelip de tam önümde duruncaya kadar onu duymuyorum. Elime dokunup endişeyle yüzüme bakıyor. “Sinyora D’Angeli?”

Birden tüylerim diken diken olup, dişlerim birbirine kenetleniyor ama yine de yüzüme ışıkl bir tebessüm yerleştiriyorum. Birilerinin beni tanınması ya da benzerliği er ya da geç fark etmesi kaçınılmazdı zaten. Elimi ani bir hareketle geri çekip ona yanıldığını –beni annemle karıştırdığını– söylemek istiyorum ama ağzımdan dökülen cümle, “*Vi sbagliate*, • oluyor.”

Aman Tanrım!

Ne dediğimin farkında mıyım ben? Bir anlığına düşünüp, farkında olduğuma karar veriyorum. “Yanılıyorsunuz,” diyorum.

Ne zamandan beri İtalyanca konuşuyorum ki?

Adam bana tuhaf bir bakış fırlatıp elindeki bastonuyla dar yolun kenarında duran atlı arabayı işaret ediyor. Etrafımıza toplanan insanlara bakıp, herkesin ilgisini –sanki tuhaf olan *benmişim* gibi– bana verdiğini fark ediyorum.

Onların göz hapsinde, saklanacak hiçbir yerim olmadan en kötü kâbusumun gerçeğe dönüştüğünü görüyorum. Ebeveynlerimden biri sürekli kamera önünde, diğerini kamera

arkasındayken dikkatleri üzerime çekmenin bana zevk vereceğini düşünüyor olabilirsiniz. Ya da en azından buna alışkın olmam gerektiğini.

Fısıldaşmalarını duyabiliyor ve söyledikleri her İtalyanca kelimeyi anlayabiliyorum. Hakkımda espriler yaptıklarını duyuyorum.

Sanki beynim otomatikman çeviri yapıyor gibi.

Bir elimle üzerimdeki elbisenin yumuşacık kumaşına ve sonra da saçımdaki kurdeleye dokunuyorum. Parmaklarımı çenemin üzerinde gezdirip sivilcelerimin olmayışını hissediyorum. Etrafımdaki kalabalığın kıyafetlerini, hayvan gübrelere kokusunu, birdenbire konuşmaya başladığım İtalyancayı düşünüyor ve ancak şimdi anlayabiliyorum. Birden her şey gün yüzüne çıkıyor.

Reyna bana bir tür çingene büyüü yapmış olmalı.

Belki de filmlerde görmeye alışık olduğumuz şu “hayatını değiştiren” büyülerden birini yapmıştır bana. Yani hâlâ, gözlerimi açıp kapattığımda kendimi yeniden şişirilmiş fiyatları ve şatafatıyla bir turizm şehrinin ortasında bulmak istiyorum ama şimdilik kafayı yediğime inandıktan sonra bu Çingene tarzı zaman sıçramasına inanmak istiyorum. Bu doğrultuda düşündüğüm sürece zıvanadan çıkmış gerginliğimin biraz olsun yatıştığını hissediyorum.

Etrafımda giderek büyüyen kalabalık tavırlarımda bir değişiklik olduğunu fark edip, birbirlerine tuhaf bakışlar fırlatıyorlar ama bunların hiçbirisi umurumda değil. Yüzüme bir tebessüm yayılıyor. Görünen o ki yanılmışım, Reyna gerçek

bir medyum ve zihin okuyucuymuş. Çünkü eğer uzmanlaştığı sihir dalı buysa, bugün sarayın bahçesinde kurduğum hayali gerçekleştirmiş demektir.

Dore renkli uzun elbise, örülmüş saçlar, İtalyan tüccarın kızı, o dönem. Rönesans Floransa'sındayım.

Boş gözlerle yere bakıyorum. Kelimeler ve gerçek yavaş yavaş içime işliyor.

Rönesans Floransa'sındayım!

Bastonlu adam boğazını temizleyip, bir kez daha arabayı işaret ediyor. Etrafımdakileri yepyeni gözlerle incelerken Reyna'nın sözlerini anımsıyorum. O sözler adeta etrafımda uçuyor. *Caterina, seni çok büyük bir macera bekliyor.*

Boğazımdan çılgınca bir kahkaha yükseliyor ve ben ona engel olmaya çalışmıyorum bile. Yanımdaki adam bana dehşet dolu bir bakış fırlatıyor; bense ona elimle dur işareti yapıyorum. Reyna haklı. Bu bir macera. Ve ben bu maceranın tadını çıkarmadan öylece geçip gitmesine izin vermeyeceğim. Çingene kurallarına uyacağım.

Bir yanım, içimden, *keşke babam da burada olsaydı*, diye geçiriyor. Hiç şüphe yok ki yeni bir tarihi film çekmek için sayısız malzeme bulurdu ama önümdeki yirmi dört saat boyunca (ki bu tamamen masallardaki sihrin saatin gece yarısını çalmasıyla bittiği gerçeğiyle bulunduğum bir çıkarım) yanımda Jenna'nın olmayacağını bilmeye ne demeli? Peki ya çakma aile şeklindeki aracın üçüncü tekeri olmaya kısa süreliğine bir mola vermek? Evet, lütfen. *Lütfen beni çingene büyüümün içinden çekip almayın.*

Adamı başımla onaylayarak arabaya doğru bir adım atıyorum. Bu sihrin ne zaman biteceğini hesaplayan bir zamanlayıcı olmalı. Bu nedenle bir saniyemi bile harcamak istemiyorum. Bu tavrımla genç adamın omuzları gevşiyor ve yüzündeki endişeli ifade dağılıyor.

Sonrasında sırtımdaki çantaya dikkat kesiliyor. Belli ki Rönesans döneminin aksesuarlarına pek benzemiyor.

Dikkatini dağıtıp, burada neyle karşı karşıya olduğumu anlamak için ona İtalyanca, "Affedersiniz, ama bana hangi yılda olduğumu söyleyebilir misiniz acaba? İnanın, şu an bunu hatırlayamıyorum," diye soruyorum.

Adamın endişeli ifadesi yeniden yüzüne yerleşirken kendimi gülmek için zor tutuyorum. Sanki dalga geçtiğimi söylememi bekliyormuşçasına bir an tereddüt ediyor, ama sonra cevaplıyor. "1505 yılındayız. Siz hasta mısınız, Sin-yora?"

Bir kahkaha atıp kollarımı adamın gergin boynuna doluyorum. Yıl 1505! Michelangelo *David* heykelini 1504'te bitirdi. 1505'te hâlâ Floransa'da olmalı, üstelik Leonardo da Vinci ve Raphael'le birlikte. İtalyan Rönesansı'nın kalbini oluşturup idolüm olan ressamlar şu an benimle aynı şehrin havasını soluyorlar. Belki birini elindeki boya seti ve şövaleleriyle yanımdan geçip giderken görebilirim umuduyla etrafıma bakıyorum.

Bu ani ve hevesli hallerim karşısında şaşkına dönen adam bir adım geri çekiliyor. Sanırım uşakların boynuna sarılmak pek on altıncı yüzyıla uygun bir davranış olmadı. Ama

şu an öyle heyecanlıyım ki detaylara takılamayacağım. Adamın elini tutup onu atlı arabaya doğru çekeştiriyorum. Etrafımızdaki insanlar hâlâ bizi izliyorlar, bense sadece gülümseyip onlara el sallıyorum. Bakarlarsa baksınlar, umurumda değil.

Rönesans Floransa'sındayım, asıl olan bu bebek!

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Küçük pencereden dışarı baktığımda sanki birileri tarih kitabımdan bir sayfa yırtıp o sayfayı gerçeğe dönüştürmüş gibi hissediyorum. Atlı arabamın içi küf koksa da açık pencereden dışarı sarkıp dışarıda havayı kaplayan yeni pişmiş ekmek kokusunu içime çekiyorum. Belirli aralıklarla tanıdık tarihi binaların önlerindeki renkli bayrakların altında üniformalı muhafızların beklediğini görüyorum: biz geçerken selam veriyorlar. Dönemin kıyafetlerini giyen kalabalık bir insan topluluğu açık pazarlarda seyyar tezgâhlarını ve çadırlarını kuruyorlar. Köylüler aristokratlarla birlikte takılıp en taze sebze-meyveyi almanın rekabetini yapıyorlar. Sokaklar mallarını satmak için bağırان satıcıların sesini bastırmaya çalışıp fiyat veren müşteri kalabalığıyla dolu. Arabanın yanından günün haberlerini verecek olan bir haberci dörtmala geçip gidiyor.

Bir çingene büyüünün içinde olduğumu bilmeme rağmen tüm bunların gerçek olduğuna bir türlü inanamıyorum.

Sanırım, karşımda oturan adam bu yolculukta bana eşlik

etmesi için görevlendirilmiş olan şaperonum.* Arabaya çıktığımız andan beri benimle tek kelime dahi konuşmadı ama arada bir bana bakıp başını iki yana salladığını yakalıyorum. Hasar tespitini devreye sokmanın vaktidir. Geçmişe yaptığım bu seyahatin tadını çıkarmak, akıl hastanesine kapatılmamak ya da toplum normlarına uymamak sebebiyle çevremden uzaklaştırılmamak istiyorsam annemden aldığım oyunculuk genlerini kullanıp bana verilen rolün hakkını vermem gerekiyor.

Neyse ki, babamın setlerine yaptığım birkaç ziyaret sırasında oyunculuk süreciyle ilgili birkaç bir şey kapma fırsatım oldu. Bu nedenle bir aktristin çorbada tuzunun bulunması için ilk yapacağı işin önceden yaşanmış bir olay varsa onu araştırmak olduğunu biliyorum. Bu geçmiş araştırmasının detaylarla süslenmesi gerekir, ki benim Rönesans hakkında bildiklerim şunlardan ibaret: Ortaçağ'da Floransa'da başladı ve oradan Avrupa'ya yayıldı. Michelangelo, da Vinci, Raphael ve Botticelli gibi inanılmaz yetenekler bu dönemde adeta birer patlama yaşadı. Ve sonuncu, fakat bir o kadar da önemli olarak orada burada az tanınmış bir oyun yazarının ismi duyulmaya başlandı, ki o isim William Shakespeare'di.

Atlı arabamın penceresinden dışarıda dönem kıyafetleri içinde adeta bir geçit töreni sunan insanları seyrediyorum ve ortaçağın donuk renkli fraklar giyen insanların oluşturduğu modanın yıldızlarına teşekkürlerimi sunuyorum. Ama yine de dönemin modasını belirleyen bu insanların yaptıkları birkaç hata var. Öncelikle erkekler parlak külötlü çoraplar ve

şişkin duran şortlar giyiyorlar –gerçi bacakları düzgün olduğu sürece buna bir itirazım yok– kadınların da erkeklerden daha iyi olduğu söylenemez. Onlar da hasta denecek kadar solgun görünen makyajları ve parlak kırmızı yanaklarıyla boy gösteriyorlar.

Shakespeare'in *Romeo ve Juliet* oyununa mekân olan Verona'nın Floransa'ya ne kadar yakın olduğunu hatırlamaya çalışırken araba dört katlı bej rengi taş bir binanın kemerli kapısından içeri girip yemyeşil bir avlunun tam ortasında duruyor.

Ve böylece rolüme hazırlanmam gerektiği gerçeği bir anda aklımdan uçup gidiyor.

Şaperonum arabadan inip elimi tutuyor ve usulca aşağı inerken bana yardımcı oluyor. Bense tam ortasında mermer bir süs havuzunun olduğu avluya adeta büyülenmiş gibi iniyorum. Suyun yavaş yavaş akışı beni kendine doğru çekiyor ve havuzun kenarından suya bakmak için ustaca yontulmuş merdivenleri tırmanmaya başlıyorum.

Neden durduğumuz, neden burada olduğumuz ya da buranın neresi olduğu konusunda en ufak bir fikrim yok ama burası mükemmel bir yer. Elimi sırt çantamın içine atıp bir çeyreklik çıkarıyorum. Elimdeki parayı suyun içine atmadan önce gözlerimi kapatıyorum.

Lütfen tüm bunlar bir rüya olmasın.

Yanımdaki şaperonum arkamdan boğazımı temizliyor. Başımı geri çevirdiğimde yüzünde yine aynı tuhaf, keskin bakışları görüyorum ve gülmemek için kendimi zor tutuyo-

* Refakat eden kişi. (e.n.)

rum. Sanırım on altıncı yüzyıla aitmişim gibi davranmak konusunda daha iyisini yapmalıyım.

En üstteki basamağa oturup, sırtımı soğuk taşa dayıyorum ve yakınlardaki bir bahçeden gelen nemli toprak ve çiçek kokusunu içime çekiyorum. Avlu, oyma kolonlar, yontma kemer çerçeveler ve sayısız yuvarlak pencerelerle çevrelenmiş durumda. Bir önceki saray gezimde aldığım huzur dolu his burada da beni esir alıyor.

Bir dakika sonra, giderek yaklaşan bir topuk sesiyle oturduğum yerden kalkmak zorunda kalıyorum. Derin bir iç çekişle arkama döndüğümde gayet sade kıyafetler içinde bir hizmetçinin taş zemin üzerinden bize doğru geldiğini görüyorum. Şaperonuma dönüp adım sormadan evvel ayaklarıma doğru eğilip beni selamlıyor.

“Gidip efendinize Sinyora Patience D’Angeli’nin geldiğini haber verin.”

Hizmetçi gelişimi haber vermek üzere hızla seğirtirken ben de karşılaştığım bu yeni durumu zihnimde tartmaya çalışıyorum.

Patience (Sabır). Bu gerçekten bir isim olabilir mi? Daha da önemlisi, gerçekten adımın bu olduğuna mı inanıyorlar? Şaperonumun konuştuğu güzelim İtalyanca dilinde bile bu isim kulağa çok korkunç geliyor. Tüm dünyada bir şaka olarak anlaşılabilir bir isim bu. Margherita ya da Bella veya Anastasia gibi havalı ya da egzotik bir isim fazlasıyla mükemmel olabilirdi. Bu nedenle bu isimler yerine sahiplerim beni o sıkıcı iyilik timsali isim Patience’la adlandırmışlar.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Bu sanki parti vermeyi bilen bir kızın ismiymiş gibi geliyor kulağa.

Yukarıdan gelen cıvıl cıvıl bir ses içimden yaptığım çıkarımları bölüyor ve kafamı kaldırıp yukarı baktığımda açık pençelerden birinin önünden bir kafanın geçip gittiğini görüyorum. Hizmetçi yeniden yanımıza geliyor ve bizi büyük merdiven sahanlığına doğru yönlendiriyor.

Birden geriliyorum. Burada yaşayan insanlar hakkında hiçbir şey bilmediğimi fark ederek önden diğer iki kişinin gitmesine izin veriyorum. Patience’ın bile bu insanları tanıyıp tanımadığından emin değilim. O an evin içinden yükselen bir erkek sesi duyuyorum ve heyecanım biraz daha artıyor.

Peki ya hayatımdaki tüm insanlar gibi bu insanların da benden beklentileri varsa?

Kalbim göğsümde delicesine çarpmaya başlıyor ve nasıl davranmam gerektiğine kendimi kaptırmadan evvel merdivenlerden, kollarını kocaman açmış bir adam iniyor. Adamın saçlarında aklar ve dudaklarıyla gözlerinin etrafında da sanki hep gülümsemekten miras kalmış gibi duran çizgileri var. Birkaç adım atıp tam önümden duruyor ve beni, açtığı kollarının arasına alıyor.

“Ne kadar da güzelsin Patience. Sen anne ve baban için bir gurur kaynağısın. Tanrı onları huzur içinde yatsın.”

Adamın sırtını acemice sıvazlayıp parça parça gelen bilgileri bir yapbozun parçalarıymış gibi birleştirmeye çalışıyorum. Aile zengin bir aile. Evin erkeği –kişisel mekân anla-

yışı olmamasının yanı sıra-- oldukça kibar biri. Bu kesinlikle bir artı. Görünüşe bakılırsa anne ve babam ya da Patience'ın anne ve babası ölmüş.

Şaperonum elinde koca siyah bir sandıkla yanımdan geçip gidiyor. Hâlâ beni kucaklamakla meşgul adama başıyla selam verip elindekini merdivenlerden yukarı taşıyor.

Evin sahibi nihayet bir adım geri çekilip kendini gösteriyor. "Ben, amcan Marco. Eminim ki beni hatırlamıyorsunuz. Ailen Londra'ya taşınalı epey bir zaman oldu ama seni bir kere kucağıma almışlığım var." Devam etmeden önce dudaklarını gerip gökyüzüne bakıyor. "Erkek kardeşimi ve eşini kaybetmek bizim için çok büyük bir üzüntü oldu ama seni evime ve aileme buyur etmekten onur duyuyorum."

Ne deyip, nasıl cevap vereceğimi bilemeden ağzımı öylece açmışken taş merdivenlerdeki patırtılar sayesinde bir şey söylemekten kurtuluyorum. Gergin bir halde, omuzlarımı dikleştirip bana hoş geldin demeye hazırlanan uzun kuyruğu karşılamaya hazırlanıyorum. Parmaklarımın ucunda yükselip gelenleri görmeye çalıştığım an içimi bir korku kaplıyor.

Amcamın hemen arkasında bana doğru yaklaşan kadın, annem.

Gözlerimi kırptırıyorum. Aynı koyu renk saçlar, koyu renk gözler ve güzel surat ama arada mutlak bir fark var ki o gerçek sayesinde yeniden nefes alabiliyorum. Bu kadının yüzünde ve gözlerinin içinde ısıltı ısıltı parlayan bir tebessüm var ki işte tam da bu noktada aradaki benzerlik bir son buluyor. Bu ifade sevgili anneciğimin, namı diğer Caterina Angeli'

nin, Hollywood'un en baştan çıkarıcı kadınının yüzünü hiç süslememiştir.

Annemin aksine bu kadının tebessümü bana Jenna'yı anımsatıyor.

Bu kez beni kucaklayan, bu Caterina-Jenna karışımı kadın oluyor. *Harika, kucaklamaya meraklı bir ailenin tam ortasına düştüm.*

Kadın beni öne arkaya sarsıp, her iki yanağıma da birer öpücük konduruyor. "Ne kadar da güzel! Ah, şuna bir bakın!" Geriye çekiliyor ve çenemi tutup yüzüme bakıyor. Keskin bakışlarından uzak durup başka yerlere bakmaya çalışsam da adeta bir Ninja bağıyla buna izin vermiyor. "Ah, bu günü nasıl hevesle beklediğimi bilemezsin!" Sonrasında kırdayıp bana bir kez daha sarılıyor.

"Tanrı aşkına anne, kuzenime izin ver de biraz nefes al-sın. Geldiği gün onu boğmak mı niyetin?"

Amcamın eşi gülüp boynuma doladığı kollarını çözerek bu kez yanındaki kıza doluyor. Kız açık yeşil elbisesinin eteğini bir eliyle buruşturup kestane rengi saçlarındaki çiçekleri düzelterek bana gergin bir tebessümle bakıyor. Benim yaşlarımdaymış gibi görünüyor, belki biraz daha küçüktür. Aynı zamanda son derece güzel bir kız. Erkeklerin ağızlarını sulandırıp, kızların kendisinden nefret etmesine sebep olacak kadar güzel. Bir de üzerindeki şu tuhaf utangaçlık olmasa.

Kadın, kızın omzunu sıkıyor. "Haklısın, bu hiç iyi olmaz. Patience, lütfen bu coşkumu mazur gör. Ben yengen Francesca ve bu da kuzenin Alessandra. Ve bu," --durup genç

adamın elini tutuyor ve onu öne doğru çekiyor- “kuzenim Cipriano. Sen de ailemize katılmasından son derece mutlu olduğumuz son üyemizsin.”

Alessandra ve Cipriano. İki havalı İtalyan adı, ikisi de söylenirken ağız dolduruyor. Onlara Less ve Cip demeye karar veriyor ve sonra da hemen önümde duran genç erkeğe veriyorum dikkatimi. Benden birkaç yaş büyük gibi duruyor. Her ne kadar dost canlısı birine benzese de kesinlikle daha sessiz sakın duran babasına benziyor. Beni başıyla selamladığında uzun kara saçları kobalt mavisi ceketinin omuzlarını süpürüyor.

Kendi halinde tatlı bir çocuk, yan kapı komşusu gibi bir şey.

Önümde durup gülümseyen suratlara bakıyorum. Aralarında sırt çantama tuhaf bakışlar fırlatan birkaç kişi dışında çok güzel bir karşılama komitesi oluşturmuşlar. Ama bu gerçek olamaz sanırım. Hiç kimse tanımadığı bir yabancıyı evine davet etmez, öyle değil mi? Yani onların yeğeni olduğumu sandıklarını biliyorum ama sokaktan geçen herhangi biri de olabilirdim. Aslında bu pek de yanlış sayılmaz.

Ama yine de oynamam gereken rolü göz ardı etmeden önümde duran mükemmel çekirdek aileyi başımla selamlıyorum. “Nezaketiniz için teşekkürler. Bu kederli günlerimde buna ne kadar ihtiyacım olduğunu bilemezsiniz. Ama sizin için de sakıncası yoksa yolculuğum beni hayli yordu.”

Hıh, bu doğaçlama rol kesmeye ne diyeceksiniz? Bu eski moda gösterinin hakkını fazlasıyla verdiğim ortada.

Francesca Yenge’nin yüzü bir anda buruşuyor ve ben kocaman açtığım gözlerimle ona bakıyorum. Hayatımın büyük bir kısmında kadınsı duygusallıktan kaçındığım için bunu nasıl yapacağım konusunda en ufak bir fikrim yok. Acaba söylediğim bir şeye mi bozuldu? Özür mü dilemeliyim ya da İngiliz olduğumdan “çay içmeyi” mi teklif etsem? Kızı Alessandra’ya endişeli bir bakış fırlatıyorum ama neyse ki çok geçmeden Francesca Yenge elini göğsüne götürüp tepki veriyor.

“Ah, tatlım, çok özür dilerim. Lütfen içeri gel.” Elimi tutup beni taş merdivenlerden yukarı çeğiştiriyor. “Elbette ki yorgun olacaksın. Uzun bir yolculuktan çıktın.”

Sandığınızdan çok daha uzun emin olun.

Ailenin geri kalan kısmı da oldukça şık bir ikinci kata çıkan merdivenlerde peşimizden geliyorlar. Etkileyici yüksek tavanları, koyu renkli ahşap mobilyaları, boyalı duvarları ve goblenleri incelemek istiyorum ama birden fark ediyorum ki gerçekten gözkapaklarımı açık tutmakta zorlanıyorum. İtiraf etmeliyim ki bu yorgunluk numarası ilk başta biraz kendi başıma kalabilmek için yaptığım bir numara olsa da şimdi birazdan uzanabileceğim bir yatak olduğunu düşündüğümde aslında ne kadar yorgun olduğumu da fark ediyorum. Çingene büyüğü bir genç kızı fazlasıyla yoruyor olmalı.

Francesca Yenge beni uzun bir koridordan geçirip kalın, ağır bir kapının önünde durduruyor. Amcam kapıyı açtığında içerideki duyuşal yoğunluk karşısında gözlerimi kısmak zorunda kalıyorum. Karşıma birden geometrik şekillerin baş

döndürücü biçimde göz önüne serildiği üstü fresklerle kaplı duvarlar çıkıyor. Adeta beni çıkıntılı sıvanın üzerinden onları okşamam için davet ediyorlar. Gördüklerimden emin olmak için gözlerimi kırıştırıp duvara dokunuyor, yüzeyin parmaklarımı gıcıklaşmasına izin veriyorum. Şaperonumun taşıdığı siyah yolcu sandığı odanın bir köşesinde kendinden epey büyük boyalı bir sandığın üzerine bırakılmış. Odada gezinmeye başlayarak gördüğüm ince bir işçilikle yapılmış İncil temalı tablolar ve figürler karşısında gözlerim adeta yuvalarından fırlayacakmış gibi oluyor. Bu tıpkı yatak odamda küçük bir *Sistine Şapeli*'ne* sahip olmaya benziyor.

Odanın karşı tarafındaki geniş pencerenin önüne ustalıkla oyulmuş koyu renkli meşe bir masa ve ona uygun bir sandalye yerleştirilmiş. Her ikisi de ince bir sedef kakma sanatıyla işlenmiş. Masanın üzerindeki küçük yuvarlak aynanın yanına altın bir fırça-tarak seti konulmuş. Ve en gerideki duvarın dibine mekânın büyük kısmını kaplayan, kraliyet mavisi kadife perdeleri düğümlenerek kenarlara asılmış kocaman sayvanlı** bir karyola yerleştirilmiş.

Oda seyrek aralıklarla yerleştirilmiş birkaç resimli duvar dokuması ve aile asalet armasını dışında neredeyse boş denilebilir; ama yine de kaldığım pek çok iyi otelden daha lüks olduğunu söyleyebilirim.

O an aklıma oteldeki odanın da ne kadar etkileyici olduğu geliyor.

Olanları sindirmeye çalışırken suratım düşmüş olmalı

* Vatikan'da Katolik Kilisesi'nin lideri Papa'nın resmi ikametgâhı olan şapeldir. (ç.n.)
 ** Güneşten ve yağmurdan korunmak için ya da sis olarak bir eşya üzerine çekilen diz veya eğimli örtü. (e.n.)

ki Francesca Yenge gülümseyerek, “Eşyalarını buraya yerleştireceğiz,” deyip elini boyalı sandığın üzerine koyuyor. “Ama şimdi artık bizim misafirimiz olduğuna göre seni en iyi şekilde ağırlamayı planlıyorum. Son moda İtalyan tarzıyla iyi kumaşlardan elbiseler diktirmeni şiddetle tavsiye ederim.” Sandığın üzerine oturup ayağını ritmik hareketlerle yere vurmaya başlıyor. “Evde giydirecek bir kız daha olduğu için öyle mutluyum ki.”

Amcam, Francesca'ya ilerleyip elini omzuna koyuyor. “Haydi, tatlım. Daha terzcilik oynamak için çok uzun vakitimiz var önümüzde. Patience'ın bir yere gittiği yok.” Bana dönüp göz kırpmıyor ve o an ondan hoşlandığıma karar veriyorum. “Sabah olunca üçünüz oturup kumaşlardan, kaftanlardan ve kadınlara dair ne varsa ondan konuşabilirsiniz. Ama bu gece kızımızın dinlenmesine izin vermiyoruz. Şimdi, Patience yalnız kalmadan önce bizden bir isteğin var mı?”

Başımı iki yana sallayıp minnettar bir tebessümle gülümsüyorum. “Hayır, halimden memnunum.” Amcamın alnını kırıştırdığını ve Alessandra'nın burun kıvrıldığını görüyorum. “Yani, yani, böyle son derece iyiyim. Teşekkürler amca.”

Yüzlerindeki tuhaf ifade siliniyor ve ben de derin bir nefes alıyorum. Onlar gülümserken ve ben de artık gitmelerini beklerken öylece karşılıklı ayakta dikiliyoruz. Amcam kapağı doğru bir adım atıyor ve işte bu zaman yolculuğu işini kaptığımı belli edercesine bedenim sızı eline alıyor ve eğilerek bir reverans hareketi yapıyorum.

Ömrümde bu hareketi daha önce hiç yapmamış olmam sebebiyle on altıncı yüzyılda bu hareketin tam olarak ne zaman yapılması gerektiği konusunda bir fikrim yok. Ama bana karşı değişen bakışlara göre değerlendirecek olursam, sanırım şu an bu hareket için hiç de doğru bir zaman değildi.

Ah, neyse. Bunu uçak yolculuğundan ve saat farkından doğan yorgunluğuma veriyorum ya da daha doğrusu atlı arabaya yorgunluğuma diyeyim.

Kendimi geri çekip kollarımı yukarı doğru uzatıyor ve sahte ve abartılı bir esnemeyle geriniyorum. “Başımı yastığa koyar koymaz uyuyacağımdan eminim,” diyorum zoraki bir tebessümle.

Neyse ki, ne demek istediğimi anlıyorlar. Aile odadan bir bir dışarı çıkarken Alessandra en sonda hafifçe yana eğdiği başıyla beni inceliyor. Yüzümdeki o kötü bahane tebessümünü silmeden kapıya doğru başımla selam veriyorum.

Alessandra bakışlarını aşağı kaydırıp sırtıyor. “Aramıza katılmana çok sevindik kuzenim. İyi uykular.”

Cevap olarak başımı sallıyorum çünkü artık ne bedenime de ağzıma da güveniyorum. Alessandra da selam vererek odadan çıkıyor. Derin bir nefes bırakarak kapıya yaslanıyorum. Nihayet Rönesans odamda yalnız kalabildim. Sırtımdaki çantam dirseğime düşüyor. İçine uzanıyor, ceptelefonumu çıkarıp kapatıyorum. Normal hayatla aramdaki tek bağ için hoşça şarj harcamaya gerek yok. Sonraki saniye başımı ahşap

kapıya dayayıp gözlerimi tam karşımdaki aile armasına dikiyorum.

D’Angeli.

Zenginlik göstergesi sanat eserlerini incelemeye devam ederek içinde benimki gibi bir odada bir araya gelen bir düzine meleğin resmedildiği duvar dokumasına bakıyorum. O an birden, olduğum yerde doğruluyorum.

Angeli.

Bu annemin soyadı.

Yavaşça armaya doğru yürüyüp parmağımla soyadındaki harflerin üzerinde parmaklarımı gezdiriyorum. Annemle yeni tanıştığım amcamın eşi arasındaki benzerlik ürkütücü. Buna bir de benim buraya gönderilişim gerçeği eklenince bu iki soyisminin bu derece benzerlik göstermesi tesadüf olmasa gerek diye düşünüyorum. Bir yerlerde soyadının başındaki D’ harfi düşürülerek Amerikan versiyonu olan Angeli ortaya çıkmış olmalı.

Bu demek oluyor ki bu aile benim onlardan biri olduğuma inanmakta yanılmıyor. Gerçekten öyleyim. Sadece *çok, çok* uzak bir akrabayım o kadar.

Az önce kucakladıklarım benim atalarımıdı’

Bu gerçekle bir an başım dönüyor.

Bu son gelişmelere bir anlam yüklemeye çalışırken bir süre önce izlediğim eski bir program canlanıyor zihnimde. Babam ve Jenna’nın salonda sergiledikleri aşk gösterisinden

kaçıp odamda televizyon kanallarını gezinirken Syfy yayınında *Kuantum Sıçraması* isimli bir diziye denk gelmiştim. Sadece birkaç dakika seyretmeme rağmen, oldukça ilgimi çekmişti. Dizinin ana karakteri tarihe yaptığı yolculukta sıkışıp kalan bir bilimadamıydı ve tarihte yapılan yanlışlıkları düzeltmekle görevlendirilmişti.

Başımı ellerimin arasında sıkıştırarak geri geri giderken dizlerim yatağın kenarına çarpıyor. Reyna beni buraya bu sebeple göndermiş olabilir mi? Yani, görünüşte hâlâ kendi bedenimde olmama rağmen bu düşündüğüm gibi sadece tarihe yaptığım yirmi dört saatlik kısa bir gezinti olmayabilir mi? Belki de bu büyük bir kuantum sıçraması ve ben hayat değiştiren bir hatayı düzeltmek üzere Patience'ın yerine gönderildim, öyle mi?

Kendimi topak topak duran devasa yatağın üzerine atıp etraftaki baş döndürücü geometrik şekilleri görmemek için kolumla gözlerimi kapatıyorum. Bir saat önce –kahretsin, hatta daha birkaç dakika öncesinde– bu çingene işi seyahat bir günlüğüne de olsa kendi hayatımı geride bırakmak için eşsiz bir fırsat gibi görünüyordu ama şimdi işler giderek daha da fazla ciddiye biniyor ve ürkütücü bir hal alıyor.

Ve de son derece kafa karıştırıyor.

Eğer bu insanlar gerçek bir aileyse –yani benim gerçek ailemse– o halde gerçek Patience D'Angeli nerede?

Ayakkabılarımı ayağımdan fırlatıp safir rengi yumuşak pikeye sarınırken gözkapaklarım zihnime hücum eden olası-

lıklarla boğuşuyor. Öyle yorgunum ki üzerimdeki ağır kıyafeti çıkarmaya bile mecalim yok ama uykunun kollarına kendimi tamamen bırakmadan önce beynime son bir düşünce sızmayı başarıyor.

Eğer Reyna beni buraya belirli ve benim hiç bilmediğim bir sebeple gönderdiyse geriye nasıl döneceğim?

BEŞİNCİ BÖLÜM

Ertesi sabah tam geometrik şekillerin toplasıp birdirbir oynadığı tuhaf bir rüya görüyordum ki bir horozun ısrarlı ötüşüyle aniden uyanıyorum. Esneyip pikemin altına biraz daha sokuluyorum ve tatlı uykuma kaldığım yerden devam etmeye çalışıyorum. Ne var ki o sinir bozucu horoz yeniden pencereimin önünde bitiveriyor. Öfkeleniyorum.

Bir horozun otele bu kadar yaklaşmasına kim izin veriyor Tanrı aşkına? Bunu yapanı işten atmak lazım.

Üzerimdeki örtüleri atıp, yenilgiyi kabullenerek gözlerimi açıyorum ve karşımdaki insanı adeta hipnoz eden renkli duvar kâğıdına bakıyorum.

Bu bir rüya değildi.

O an dün yaşadıklarım gözlerimin önüne geliyor ve üzerimdeki dore renkli elbiseye bakıyorum. Sanırım babam ve Jenna'yla yapacağım çılgınca alışveriş planını yapılıcaklar listemden silmem gerekecek. Dudaklarımı büzüp dalgın bir ifadeyle elimi yumuşak kumaşın üzerinde gezdiriyorum. Hâlâ burada olduğum gerçeği Rönesans tatilimin sadece bir

günlük gezi olmadığının da ispatı gibi.

Titrek bir nefes alıp paniklelemeye çalışıyorum.

Bir yanım bunun başıma gelen en güzel şey olduğunu söylese de bir yanım fena halde korkuyor. Tüm bu yaşananlar gerçekse ve sihir tıpkı masallarda olduğu gibi gece yarısında son bulmadiysa, bu kesinlikle bundan böyle içgüdülerimle hareket edeceğim anlamına geliyor.

Neden sanki Reyna'ya neler olduğunu sormadım ki?

Alnımı kaşıyıp son sözlerini tıpkı bir bozuk plak gibi kafamın içinde döndürüp duruyorum: *Yaşayacağın derslere karşı zihnini hep açık tut.*

Harika. Anlaşıldı ki bu bir keyif gezisi değil. Benden bazı şeyler öğrenmem bekleniyor. Bir ders çıkarmam gerekiyor. Tıpkı on üç-on altı yaş arası kızların katıldığı televizyon programlarındaki gibi. Kapıya bakıp birazdan Miley Cyrus'ın bir fiçinin üzerinde şarkı söyleyerek içeri dalıp geçmişimizin, geleceğimizin anahtarı olduğunu haykırmasını bekliyorum. Tek ihtiyacım olan geçmişime biraz daha odaklanmak. Yastığımı alıp başımın üzerinden arkaya atıyorum.

Başına buyruk yaşarsan olacağı bu.

O çingene çadırına hiç girmemeliydim. Dosdoğru otele gidip gezimden erken döndüğüm için babamın gözüne girmeli ve Jenna'nın halkın gözü önünde olmanın ne kadar önemli bir değer olduğunu göklere çıkartışını dinlemeliydim. En azından o zaman neyle karşı karşıya olduğumu bilirdim –hayatımı mahvetmeye dünden hazır bir üvey anne– bu durumda çıkarmam gereken bir ders de olmazdı.

Neyse ki en azından bir umut ışığı var. Tüm bu olanlardan bir ders çıkarmam gerekiyorsa, bunu yaptığım zaman eve dönüş biletime de kavuşmuş olacağım demektir... Eğer durum buysa, ne zaman döneceğimi de kendim belirleyeceğim demektir.

İşte bunu sevdim.

Sakin babamı özlemediğimi düşünmeyin. Çok özledim. Klimayı da özledim ama buralarda On Altıncı Yaş Partimi kaçırarak kadar fazla oyalanıp, partiyi iptal etmelerini sağlayabilirsem bu hiç fena olmaz.

O an kalın ve ağır kapımda duyduğum kısacık bir vuruş sesi beni şaşırtıyor ve kapının açılmasıyla içeri bir hizmetçi kız giriyor. “Affedersiniz, Sinyora.”

Başımı iki yana sallayıp gözlerimi kırıştıyorum. Her ne kadar bunun bir rüya olmadığının farkında olsam da İtalyancayı böyle birden anlama ve çevirme kabiliyetim allak bullak olmuş beynim için hâlâ bir şok vesilesi.

Kız içeri girdikten sonra kapıyı ardından örtüyor. “Hanımefendi, sizi merak ettiler. Birazdan kahvaltısını edecekler ve sizin de ona eşlik etmenizi istiyorlar.”

Yemek denince karnım guruldamaya başlıyor. Geriye dönüp baktığımda yediğim son şeyin dün pazarda bir tezgâhta ikram edilen kurabiye olduğunu fark ediyorum. Hemen yataktan fırladığımda o zamandan beri yapmadığım bir şey daha olduğunu fark ediyorum.

Tuvalete hiç gitmedim.

Tarih kitaplarında gördüklerime benzer ve akla uygun

bir lazımlık ya da iğrenç başka bir araç bulma beklentisiyle etrafıma bakıyorum ama bulamıyorum. Bacaklarım titremeye başlıyor ve bir o bacağımın bir diğer bacağımın üzerinde zıplamaya başlıyorum. Hizmetçinin göz ucuyla sırtı-ğını görüyorum. Gözlerimi kısıyorum. Bu kadın bana çok tanıdık geliyor.

Elini kaldırıp bana daha önce görmediğim küçük bir kapıyı işaret ediyor. “Gardırop. Eğer tuvalet ihtiyacımız varsa?”

Gard... ne?

Odanın diğer tarafına adeta uçarcasına gidip kapıyı açıyorum. Açmamla birlikte keskin bir kanalizasyon kokusu çarpıyor yüzüme ve hemen elimle ağzımı ve burnumu tikiyorum. Ama gördüğüm manzara harika. Küçük yerde bir oturma tam ortasında delik açılarak ilkel bir klozet oluşturulmuş. Şükür korosunun ezgilerini duyar gibiyim. Elbisemi toparlayıp oturuyor ve yaşadığım tatlı rahatlamamın tadını çıkarıyorum.

İşim bittiğinde kendimi dört kilo hafıflemiş gibi hissediyorum. O odaya döndüğümde beni bir kâse su, pek çok küçük kap ve bir havlunun beklediğini görüyorum. Hizmetçi kız bana doğru bir hamle yapıyor. Karşımdaki bu tuhaf aletlere boş boş baktığımı gören kız başını yukarı doğru kaldırıyor ve bana parmağımla ve ekşi bir balı andıran diş macunuyla dişlerimi nasıl fırçalamam gerektiğini gösteriyor. O an aklım çantamdaki güzel diş fırçam ve macunuma gidiyor. Nevrotikliğimin gün gelip de işime yarayacağını biliyordum. Kız buradayken sistemi bozmaktan kaçınacağım, ama son-

rasında gizlice aynı işlemi bir kez daha yapacağım.

Dişlerimi fırçaladıktan sonra hizmetçi bana bu kez sandalyeye oturmamı işaret ediyor ve ben de ona itaat ediyorum. Çözmeden uyuduğum örgümü açıp darmadağın olmuş saçlarımı açmaya başlıyor. O işini yaparken ne kadar az konuştuğumuzu fark ediyorum.

“Ben Patience,” diyorum bu korkunç ismin dilimden dö-külüşüne artık daha az iğrenerek. “Senin adın ne?”

Elindeki fırçayla inatçı bir saç düğümünü çekiştiriyor ve cevap verdiğinde sesi fırçanın saçlarımda çıkardığı ritmik sesi zar zor bastırıyor. “Lucia.”

Başımın pencereyi işaret ediyorum. “Hava bugün güzela benziyor.”

Sessizlik.

Anlaşılan çene çalmayı pek seven biri değil. Ben kendim de yalnızlıktan hoşlanan biriyim. Her zaman bunu gerçekleştiremesem de.

Aklıma yedi yaşındayken, dünyanın tozpembe olduğu ve insanların bana yaklaşmasına izin verdiğim zamanlarda yaşadığım bir anım geldi. En iyi arkadaşım Ella ve ben özellikle benim anne ve babamın boşanmasının ardından birbirimizden hiç ayrılmaz olmuştuk. Ama sonra sekiz yaşına girdiğim, Ella’nın başka bir yere taşındığı ve annemin yeni bir skandalla daha gazetelere çıktığı yaz gelip çattı. Sınıf arkadaşlarım yatılı davetlerimi kabul etmeyi adeta bir bıçak gibi kestiler ve beni de artık kendi evlerine davet etmez oldular. Bir süre sonra benim için kimseye ihtiyacım yokmuş

gibi davranmak daha kolay olmaya başladı.

Duyguların böyle berbat bir biçimde hücumla geçmesi karşısında gözlerimi kapatıp boğazıma düğümlenen yumruyu yutkunmaya çalışıyorum. Lucia'nın beni rahatlatıp adeta eriten fırça darbelerine bırakıyorum kendimi.

Ama maalesef Lucia çok geçmeden elindeki fırçayı bırakıyor. Saçlarımın altına altın rengi bir file geçirip en son dokunuş olarak da başımın üzerine taşlı bir taç takıyor. Başımın arkasından bana uzattığı küçük aynayı aldığında çıkardığı işe hayran oluyorum. Her ne kadar kendimi makyajsız görmeye hâlâ alışamadıysam da, dönemin bu saç şekillerine bayıldığımı itiraf etmeliyim.

Lucia beni ayağa kaldırıp sanki birbirimize yabancı değilmiş gibi elbisemi soyup çıkarıyor. O, kıyafet seçmek üzere elbise sandığıma doğru uzun adamlarla ilerlerken ben bir kolumla göğüslerimi örtmeye çalışıyorum. Anlaşılan işler burada benim alışkın olduğumdan daha farklı işliyor ama yine de bir parça utanmadım desem yalan olur. Lucia çeşit çeşit giysinin içinden beyaz keten bir gömlek seçip bana uzatıyor. Kadınsı yerlerimi hâlâ kapatmaya çabalayarak, uzattığı gömleği almaya çalışmam karşısında tek kaşımı havaya dikiyor.

Geniş yakalı esnek gömleği başımın üzerinden geçirip, uzun kollu keten, büzgülü ve geniş etekli bir elbiseyi de peşi sıra giyiyorum. Çok sade bir elbise ama yeniden giyinmiş olmaktan memnunum. Lucia'nın bana uzattığı son şey avcı yeşili ipek bir rop. Hani şu "kaftan" dediklerinden.

Şık kumaşı başımın üzerinden geçirip kalçalarıma indirirken içimden, *keşke bir boy aynam olsaydı*, diye geçiriyorum. Rop gerçekten de dışarıda giyilebilecek bir kabana benziyor; özellikle de alttaki beyaz elbisenin görünmesi için V şeklinde açılan etek ucuyla. Elbisenin üst kısmı beyaz çapraz çizgilerle süslenmiş ve yakası tam da omuzlarımda üzerinde bitecek biçimde ayarlanmış. Keten gömleğin omuzlarının başladığı yere denk gelecek biçimde kolsuz olarak tasarlanmış ve gömleğin kol ağzları da kibar bir dantelle süslenmiş. Ayaklarıma bir çift çarık geçiriyorum.

Üzerimdeki kat kat kıyafete ve havalandırmasız odaya rağmen kendimi çok şık hissediyorum. Üzerimdeki takımı Lucia'nın üzerine beyaz bir önlük ve beyaz bir bone takarak süslediği basit beyaz elbisesi ve kahverengi kaftanıyla kıyasladığımda krallara layık gibi hissediyorum. Bu kadar basit bir şey giymek zorundayken başkalarının böyleleri zengin gösteren kumaşlar ve muhteşem kıyafetler giymesine yardımcı olmak hiç de kolay olmamalı.

Bir an içimde bir suçluluk duygusu hissediyorum ama ardından duyduğum tek şey guruldayan karnım oluyor.

Kız bana bu anı daha önce bir kez daha yaşadığımı düşündürerek yeniden gülüyor ve tek kelime etmeden başıyla bana kapıyı işaret ediyor. Başımı itaatle sallayıp hızla koridora çıkıyorum. Ne var ki o an ne tarafa gideceğim konusunda hiçbir fikrim olmadığını fark ediyorum.

"Şey, acaba ne tarafa gideceğimi söyler misin?"

Başını evet anlamında sallayıp önüme düşüyor ve bana

halı kaplı koridor boyunca rehberlik ediyor. Neşeli, cıvı cıvı sesler ve yeni pişmiş ekmek kokusu, daha da yaklaştığımızın ipuçlarını veriyor. Adımlarımı hızlandırırken neredeyse odanın hemen dışında aniden duruveren Lucia'nın sırtına çarpacak oluyorum.

"Teşekkür ederim." deyip kızarmış ekmeklerin, reçel kavanozlarının ve kalın dilimlenmiş salamların boy gösterdiği masaya doğru hızla ilerliyorum. Ağzım sulanıyor.

"Patience!"

Bir an amcamın eşinin, aç kurtlar gibi saldırmadan önce beklemem gerektiğini ima ettiğini sanıyorum ama sonradan hatırlıyorum ki bu benim aptalca ismim.

"Buyurun, Francesca Yenge?" diyerek elime bir tabak alıp tepeleme doldurmaya başlıyorum. *İşte nihayet, kahvaltı. En azından dönemin bu kısmının keyfini çıkarabilirim.*

"Günaydın çocuğum! Biz de günün programını hazırlıyorduk. Umarım iyi dinlenebilmişsindir çünkü bugün seninle Floransa'yı gezeceğiz."

Neden etrafım hep böyle bol neşeli insanlarla dolu olmak zorunda sanki?" Dolup taştan tabağımı alıp Alessandra'nın tam karşısına oturuyorum. Kafasını kaldırıp bana sıcacık bir tebessümle gülümsüyor ve sonra bakışlarını yeniden tabağına yönlendiriyor. Yanaklarını açık pembe bir allık süslüyor. Kesinlikle harika görünüyor.

"Evet, dehşet... çok iyi uyumuşum." Lanet olsun, bu iş çok zor. Ağzımı tıka basa doldurmadan evvel işi elime yüzüme bulaştırmamak için önümde duran altın renkli küçük

kaşığa bakıyorum. Sonra bir kez daha bakıyorum. Çatalın dişleri sık ve kısa; üstelik kıvrımlı değil. Elimde evirip çeviriyorum. Ne kadar da tuhaf.

Bakışlarımı kaldırdığımda Alessandra ve yengemin beni şaşkınlıkla izlediklerini görüyorum. Sanırım onlar çatalın ortaçağdaki bu görünümüne zaten alışık. Hemen elimi aşağı indirip sırtımı dikleştiriyor, yüzümdeki ifadeyi siliyorum. Bu yaşıma kadar öğrendiğim en önemli şey kendine güvenin, savası kazanmanın yarısı olduğu. Bir rolü özgüvenle oynarsanız insanlar da size inanır.

Amcamın eşi önce başını iki yana sallayıp sonra da yüzüne kocaman bir tebessüm yerleştiriyor. "Bugün Alessandra ve Cipriano meydana giderken sana eşlik edecekler ve yeni yurdunu tanıtacaklar. Akşam da amcanın iş arkadaşının ev sahipliği yaptığı bir partiye katılacağız." Kaşlarını hafifçe çatıyor. "Aile oldukça korkunç ama yemeklerin güzel olacağını tahmin ediyorum. Kaldı ki zaten katılmaya mecburuz."

Alessandra annesi konuşurken beni kısıp gözlerle izliyor ama bu son sözde derin bir of çekiyor. Öne doğru eğilip kulağıma, "En korkuncu da Antonia. Diğer insanları küçük düşürmeye bayılır," diyor.

Pekâlâ, bu harika. Desenize bu gece epey güleceğim.

Her ne kadar kuzenimin uyarılarına minnettar olsam da Antonia denen kız beni hiç endişelendirmiyor. Ben hayatımı Eleanor Roosevelt'in mottosuna göre yaşıyorum: *Hiç kimse sizin rızanız olmadan sizi küçük düşüremez.* İşte zaten tam da bu yüzden erkek arkadaş ya da kız arkadaş meselelerine

* (1884-1962) ABD Başkanı Franklin D. Roosevelt'in eşi ve kuzeni. (e.n.)

girmiyorum. Gerçi hayatımda yeniden Ella gibi biri olsa belki de benim için her şey daha kolay olabilirdi, ama bu aynı zamanda yine çekip gidecek biri anlamına gelirdi.

Amcamın eşi ayağa kalkıp içindeki patlamaya hazır enerjiyi harcayacak bir yer arıyormuş gibi gezinmeye başlıyor. Bense onun bu halini izlerken nasıl olup da ikimizin akrabasına olduğuna şaşırarak tıkmaya devam ediyorum. Biz bir aile olsak da, benim gerçekten Patience olduğuma inansa da sonuçta evini tamamen bir yabancıya açtı. Sanki insanların ne kadar zalim ya da kötü olabileceklerinden habersizmiş ya da daha kötüsü, bilse bile bunu umursamıyormuş gibi görünüyor. Böylesi körü körüne bir güvenle hayatını nasıl devam ettirebilir? Belli ki onun bu özelliği gen havuzunda yitip gitmiş.

Odanın diğer tarafına geçip Alessandra'nın saçlarını kabartmaya başlıyor ve bana ışık saçan bir tebessümle bakıyor. Kadında bir de anaç bir tavır var.

Şüphesiz, bu özelliği de genlerimizde kaybolup gitmiş.

Mercato Vecchio Meydanı insan kaynıyor. Rönesans Floransa'sının alışveriş merkezi gibi. Burası sadece alışveriş yapmak için iyi bir yer olmakla kalmayıp –burada yemekten çiçeğe, kıyafetten alet edevata her şeyi bulmak mümkün– aynı zamanda insanları gözlemlemek için de harika bir yer.

Alessandro'yla birlikte kalabalık sokakları gezinirken Cipriano bizi birkaç metre arkamızdan takip ediyor. Çok hoş

birisi ve şaperonlukla, korumalık görevini çok ciddiye alarak yapıyor ama çok gergin görünüyor. Alessandra'ya doğru eğilip, “Cip hep böyle asık suratlı mıdır?” diye soruyorum.

Alessandra telaffuz ettiğim lakap karşısında suratını buruşturuyor. “Cip mi?” Kardeşine bakan gözlerimi takip ettiğinde ne demek istediğimi anlıyor. “Ah, evet. Genelde, ama arkadaşlarıyla beraberken daha neşeli biridir.”

Alessandra başını eğip bana bakıyor ve yüzüne kocaman bir gülümseme yayılıyor. Koluma girip beni kendine biraz daha çekiyor. “Benim çok fazla arkadaşım yok ama artık bir kız kardeşim olduğu için o kadar mutluyum ki.”

Bense ağzımı açmadan başımı sallayıp gülümsemekle yetiniyorum. Benim de çok arkadaşım yok ama aramızdaki fark, benim bu durumu değiştirmek için –ki bu bazen çok cazip gelse dahi– hiç de hevesli olmayışım. Ama şimdi bu gerçeği bu tatlı kıza söylemek bir köpek yavrusunu tekmelemekten farksız olur.

Via del Cordero Caddesi'nin köşesinde bir adam şışten çıkardığı kızarmış domuz etini ısırtırken yandaki tezgâhta bir satıcı, bir kadın grubuna taze kırmızı meyve dilimlerini uzatıyor. Her şey öylesine taze, lezzetli ve inanılmaz biçimde ağız sulandırıcı duruyor ki. Adımlarımı yavaşlatıp tam denemek için bir şey isteyeceğimden Cipriano'nun, “Lorenzo!” diye bağırdığını duyuyorum.

Sessiz sakın kuzenimin bir anda bağırması tüm dikkatimi kurt gibi acıkan midemden başka tarafa çekmeyi başlatıyor.

Caddeden aşağı koşup sırtı bize donuk genç bir adamın önünde durduğunu görüyorum. Cipriano arkadaşını kucaklayıp hafifçe sırtına vururken gülüyor. Bu aile her önüne geleni kucaklıyor mu böyle? Göz ucuyla Alessandra'nın önce bana, sonra abisinin arkadaşlarına, en sonunda da kaşlarını çatarak yere baktığını görüyorum.

Çok şüpheli.

Elimi kalçama atıp Alessandra'yı bu kadar kızdıran kimmiş diye daha dikkatli bakmaya başlıyorum. Tek görebildiğim kıvrırcık sarı saçlar, geniş omuzlar ve kalabalıktaki diğer erkeklerin giydiklerine benzer bir kıyafet oluyor. Ama Alessandra'yı daha önce hiç bu kadar gergin görmeyişimden bu işte bir iş olduğunu anlıyorum. Durumdan rahatsızlık duyarak, "O züppe de kim, Less?" diye soruyorum.

O sırada görüş alanıma bir grup kadın giriyor. Onları aşırıp genç adamı göremediğimden bakışlarımı yeniden Alessandra'ya çeviriyorum. Yüzünde çok tuhaf bir ifade var. Ben de bakışlarına aynı şekilde karşılık verip aynı sözleri bir kez daha tekrar ettiğimi duyuyorum.

Aynı cümlede iki pot kırdığımı fark ediyorum ki eski zaman rolümü yüzüme gözüme bulaştırdığımın resmi oluyor bu.

Alessandra'nın alnı kırış kırış oluyor. "Bazen çok tuhaf konuşuyorsun. Sanırım şu Londra'yı bir de benim ziyaret etmem gerek; çok asi bir yere benziyor."

Bana bakmayı sürdürerek dudaklarını büzüyor. Sonra sanki az önce söylediklerini yeni fark etmiş gibi ağzını açıp

gözlerini ayırıyor. Koluma yapışırken yanakları utancından pespembe oluyor. "Ah, Patience, kabalığım için çok özür dilirim. Bana ne olduğunu bilmiyorum ama inan niyetim seni kırmak değildi."

Öyle korkmuş görünüyor ki gülmek için kendimi zor tutuyorum. Onun birilerini incitebileceğini düşünmek imkânsız olsa da "Asi Londra" yorumu beni biraz bozmuyor değil. Her nedense, Alessandra'nın bu doğal masumiyeti benim Patience rolünü devam ettirmemi engelliyor. Aradaki sınırı korumayı unutuyorum –ki bu benim hiç yaptığım bir şey değil– ama yine de özrünü kabul ediyorum.

"Üzerime alınmadım," diyorum gayet resmi bir ifadeyle. Sonra da bir sırtışla, "Şimdi bana şu mülayim Cipriano'yu bile bir yaratık gibi çılgık çılgıca peşinden koşturan şu züppenin kim olduğunu söyle."

Alessandra'nın yüzündeki acı dolu ifade bir anda silinip yerini tam bir şok ve karmaşaya bırakıyor. Başını iki yana sallayıp gülüyor. "Züppe dediğin şey ne bilmiyorum ama bahsettiğin beyefendi, Cipriano'nun en yakın arkadaşı Lorenzo." Bakışlarını yeniden görülebilir olan genç adamlara çevirdi. "Çok etkileyici bir ressamdır ve Floransa'nın en zengin ailelerinden birinin oğludur."

Etkileyici bir ressamdır, dediği an beni yakalamayı başlıyor. "Sanırım çok da tatlı biri. Senin sevgilin falan mı?"

Alessandra bir an sanki ona meydanda çıplak dolaşmasını teklif etmiş gibi irkiliyor. "Hayır! Sanırım ne demek istediğini anlıyorum. Lorenzo hiç bana göre biri değil. O be-

nim ağabeyim gibidir, üçümüz birlikte büyüdü.”

Bu hikâyenin devamı olduğunu tahmin ederek dudaklarımı büzüyorum ama yürümeye başlayan Alessandra’nın yanında da ilerlemeye devam ediyorum. Sıranın sonuna yaklaştığımızda en nihayetinde, “Madem onunla ilgilenmiyorsun, o halde sorun ne?” diye soruyorum.

O an kulaklarıma oldukça yüksek tonlu, derin bir gülüşme sesi geliyor. Midem istemsizce kasılıp, gözlerim gizemli Lorenzo’nun sırtına kilitleniyor.

Alessandra derin bir iç çekiyor. “İşte sorun bu.” Elini kolumun üzerine koyuyor ve beni olduğum yere sabitleyerek gözlerimin içine bakıyor. “Çok dikkatli olmalısın, Patience. Lorenzo çok yakışıklıdır ve hiçbir kız bir kez onunla tanıştığında kalbinin bir parçasını onda bırakmadan uzaklaşamaz. Ama henüz sadece on sekiz yaşında ve evlilik için hazır değil.”

Gözlerimi devirip bir kahkaha atsam da sonraki saniye onun ne kadar ciddi olduğunu görüyorum. Dudaklarımı şapırdatarak başımı tamam anlamında sallıyorum. “Pekâlâ, benim için hiçbir tehlike olmadığından emin olabilirsin. Güven bana. Zaten evliliği ben de düşünmüyorum.” *Çünkü bu tam bir deli işi.*

Alessandra’ya söylemediğim, daha doğrusu hiç kimseye söylemediğim, beni her türlü tehlikeden uzak tutacak bir diğer sebebimin daha olduğu. Dürüst olmam gerekirse benim hiç erkek arkadaşım olmadı. Kimseyle bir kez olsun buluşmadım. Tıpkı babamın o çok sevdiği yetmişli yılların şarkı-

larından birinin de durumu çok iyi özetlediği gibi: En güzel çağında, on altısında ve hiç öpülmemiş.

Evet, işte o *benim*.

Alessandra bana inanmıyormuş gibi başını iki yana sallıyor ama yine de elini kolumdan çekiyor. Giderek genç adamlara yaklaşıyoruz ve Cipriano bana kocaman, içten bir tebessümle bakıyor. Kuzenim nihayet normal bir ergen gibi davranmaya başlamışa benziyor. Şu Lorenzo denen çocuğun mucizevi bir etkisi olması lazım.

“Lorenzo, bu sana bahsettiğim kuzenim.”

Genç adam yavaşça arkasına döndüğünde o güne dek gördüğüm en deli çikolata kahve gözlerle rastlıyorum. Gözlerini kırptığında uzun, çekici kirpikleri bronz yanaklarının üzerinde gölgeler oluşturuyor. Tıpkı dün meydanda baktığım kaykaycı çocukta olduğu gibi utandığımı hissediyorum ama bakmaktan da kendimi alamıyorum. Lorenzo bu tavrım karşısında ne sırtıyor ne de diğer çocuk gibi havaya giriyor. O da bakışlarıma karşılık veriyor ve bakışlarını üzerimde gezdirerek tüm bedenimin ürperip terlemesine sebep oluyor.

Zaman adeta duruyor ve pazar sessizliğe gömülüyor. Alessandra haklıymış gerçekten de. Bu çocuk çok yakışıklı.

Ve o da *bana* bakıyor.

Lorenzo’nun şeftali rengi dudakları hafifçe çarpık duran bir dişini sergileyerek insanın nefesini kesen bir tebessüm şeklini alıyor. Önümde diz çökerek elimi avcunun içine alıyor.

“Siz bir meleksiniz, Tanrı’nın suretinin bir yansıması.”

Lorenzo'nun gözleri eğlendiğini haykırırken ben beynimin içinde tehlike çanlarının çaldığını duyuyorum. Kolumun dirsekten aşağıdaki kısmı cayır cayır yanıyor olsa da –hadi ama her dilde bunun ne anlama geldiği gayet açık– sırtımı dikleştirip elimi çekmeye çalışıyorum ama Lorenzo buna izin vermeyip elimi daha sıkı tutuyor.

Hiç şüphe yok ki bu çocuk bir oyuncu ve kızların ayaklarının dibine düşmesine çoktan alışmış, ama yazık ona çünkü ben o kızlardan biri olmayacağım.

Lorenzo ayağa kalkıp romanlardan fırlamış gibi görünen bir hareketle eklemelerimin üzerine bir öpücük konduruyor. Bayılmamama karşı gösterdiği azimle gözlerini kırıp boşta kalan eliyle parmaklarını sarı kıvrıkcık saç tutamlarının arasından geçiriyor.

O an birden kalbimin yorulduğunu hissediyorum ama bu hiçbir anlam ifade etmiyor. Deneyimlerim bana vücudun bu organının zaman zaman ne kadar da maymun iştahlı olduğunu gösterdi.

Durumun kontrolünü elime almaya çalışıyorum ve elimi hızla çekip elbisemin eteğine siliyorum. “İltifatınız için teşekkür ederim,” diyerek o an Alessandra’nın beni izlediğini fark ediyorum ve kendimden emin bir şekilde tebessüm ediyorum. “Kuzenlerimle iyi arkadaş olduğunuzu duydum.”

O mükemmel dudakları sanki neden şimdiye kadar ağzının suyu akarak oraya yığılmamış olmamı merak ederek bülülüyor. Başını usulca evet anlamında sallıyor. “*Si*, birbirimizi bekleğimizden beri tanırız. Sonra gözlerinde yeniden

o ışık parlıyor, öne doğru eğiliyor ve sesini kısarak, “Gerçi korkarım bu durumda Cipriano sizi neden bu kadar uzun süre sır gibi sakladığını açıklamak zorunda kalacak,” diyor.

Dudaklarımı büküyorum. Artık ben de onun numaralarını kullandığıma göre yaptıkları, üzerimde pek işe yaramıyor. Bakışlarımı dudaklarına kilitliyorum.

Yok, hayatta olmaz.

Cipriano başını iki yana sallıyor. “Lorenzo, onu sakladığım falan yok. Biliyorsun Londra’dan daha yeni geldi ama ona böyle bir av kuşu gibi saldıracığını bilseydim gelişini gizli tutmayı tercih ederdim.”

Cipriano’nun suratındaki şakacı tebessüme bir kez daha bakıyorum. Bu çocuk kesinlikle dün benim tanıştığım çocuk olamaz.

Lorenzo’nun bakışlarının yüzümde gezindiğini hissetmemle içimde giderek artan sıcaklığı bastırmaya çalışıyorum. Cipriano’ya dönüp bir kahkaha patlatıyor, sonra da sanki bir cevap verecekmiş gibi dudaklarını aralıyor; ama bunu yapamadan somurtkan bir kadın yaklaşır araya giriyor.

“Gitmemiz gerekiyor.”

O an Lorenzo’nun o çapkın hali birden yok oluyor. Başını hızla evet anlamında sallayıp, birkaç adım uzaklaşana kadar da bakışlarını yerden kaldırmıyor. Alessandra omzuna dokunurken Cipriano başını iki yana sallıyor. “Anlaşılan evde işler hâlâ çok tatsız.”

Lorenzo başıyla onaylayıp sıkıttığı dudaklarıyla gülümseyor. “Zaten ben de farklı bir şey beklemiyordum.”

Yeniden bana döndüğünde yüz ifadesinin yumuşadığını görüyorum ve nefesim kesilir gibi oluyor. Ne var ki daha bir saniye geçmeden çapkın çocuk geri geliyor. “Patience, şimdi yanından gitmem gerek ama seni görmeye mutlaka *geleceğim*.” Altdudağını ısırp kaşlarını kaldırıyor. “Bundan emin olabilirsin.”

Lorenzo arkasını dönmeden önce son bir defa daha gülümseyip buz gibi soğuk kadının yanına gidiyor ve peşi sıra yürümeye başlıyor. Kalabalığın arasına karışmasını izledikten sonra, “Kimdi o, annesi mi?” diye soruyorum.

Tatlı Alessandra kelimenin tam anlamıyla homurdanıyor. “Evet, ne talihsiz bir durum.” Omuzlarını silkip ısıldayan ve meraklı gözlerle bana dönüyor. “Ama sana fena halde tutulmuş gibi görünüyordu. Söylesene, sen de Lorenzo’nun cazibesinin kurbanları arasına katıldın mı?”

Saçımdaki fileye dokunarak kendi kendime söylenmeye başlıyorum. “Çok değil. Yani, sanırım tatlı biriydi.”

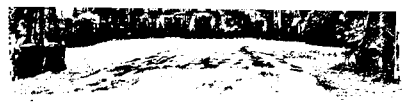
“Tatlı mı?” Alessandra bir kakhaha patlatıyor. “Biz bunu yavru köpekler için söyleriz. Sanırım Lorenzo sonunda layığını buldu.”

Cipriano topuklarının üzerinde geriye dönüp, ağzını bile açmadan caddenin aşağısına doğru yürümeye başlıyor. Anlaşılan, arkadaşıyla birlikte olmam fikrinden pek hoşlanmadı. Neyse ki en azından kuzenlerimden biri mantıklı düşünebiliyor. Yakında bu gerçeği Alessandra da görür.

Bu kız Lorenzo’nun uzayıp giden hayran listesine girmeyi reddeden bir kız.

Yakındaki tezgâhlardan birine doğru yürürken gözlerimi kapatıp tüccarın taze güllerinin kokusunu içime çekiyorum. Karanlıkta bir anda annesinin ortaya çıkışıyla Lorenzo’nun yüzünde beliriveren çaresizlik düşüyor aklıma ve bana ihanet eden midem bu düşünceyle adeta içimde taklalar atıyor. İğrenerek, başımı yukarı kaldırıyorum.

Kuzenlerimin peşi sıra eve doğru yürürken, *kim bilir*, diye düşünüyorum. *Belki bu gerçeği aptal, delifişek hormonlarına da anlatmayı becerebilirim.*

ALTINCI BÖLÜM

D'Angelilerin atlı arabası Floransa'nın serin ve karanlık sokaklarında yol alırken yolunu aydınlatan tek ışık yanından geçtiği sarayların titreşen meşaleleri oluyor. Arabanın içinde ise ailemin yüzünde tavandan sarkan fenerin ışığıyla gölgeler dans ediyor.

Bir hayalet hikâyesi için ne kadar da uygun bir ortam.

“Antonia acınası ve berbat biri,” diye mırıldanıyor Alesandra eteklerinin katlarını düzeltirken.

“*Si*, annesi de ondan farklı değil.” Bu loş ışıktaki bile Francesca Yenge'nin yüzüne kazınan kıvrıksıklıkları görebiliyorum. “Kadını çok uzun zamandır tanıyorum ve korkarım ki onun o ahlâksızlığı kızına da geçmiş.”

Arabanın içindeki karanlığın ürkekçe koltuğuma gömüldüğüm gerçeğini gizlemesinden son derece memnunum. Ben de konuşup pek çok şey söyleyebilirim belki ama amcamın eşini bu kadar üzgün görmek beni korkutuyor. Onu çok uzun zamandır tanımıyorum ama onun hakkında şu ana kadar öğrendiğim bir şey var ki o da eğer birinin içinde küçücük de olsa bir nezaket ya da bir durumda az da olsa bir umut ışığı varsa o şey gün yüzüne çıkana kadar uğraşacaktır.

Bu gece belki de Alessandra'nın dediği kadar kötü geçecek.

Yengem uzanıp elini elimin üzerine koyuyor. "Unutmanız gereken bir şey var kızlar. O da, bu gece ev sahibinin tavırları nasıl olursa olsun sizin onlara saygıyla davranmanız gerektiği. Bu sayede soyadınıza onur katmış olacaksınız."

Marco Amca boğazını temizliyor. "Bu biraz da sizin elinizde." Etrafına bakıp gözlerimizle buluşarak -kadınların gizli yeteneği olan sinsiliğin ne demek olduğundan tamamen habersiz erkekçe yaklaşımıyla- haklı olduğunu söylememizi bekliyor ve elbette ki bizden karşılık alamıyor. Şansını bir kez daha deniyor. "Bu gece bir partiye gidiyoruz sonuçta. Etrafımızda bizi Stefani ailesini gözlemlemekten alıkoyacak çokça şey olacak. Aslında ben eminim ki bu gecenin yıldızı Patience olacak."

Gecenin yıldızı mı?

Güçlkle yutkunup korktuğum soruyu sormadan önce derin bir nefes alıyorum. "Amca, bugün orada daha başka kaç kişi olacak?"

"Bilemiyorum. Bizim ve ev sahibi ailenin dışında Rinaldi ve Cappelli ailelerinin de gelmesi bekleniyor." Eşine dönüyor ve ona imalı bir bakışla bakarak, "Tabii bir de önemli iş ortağımız Sinyor di Rialto var," diyor.

Beynimin içinde *önemli* kelimesi yankılanıp dururken yengemin gözleri kocaman açılıyor. Alessandra kolunu omzuma atıp, "Lorenzo da Cappelilerden," diye fısıldıyor.

Harika. Gizemli ve önemli bir insan yığınının tam orta-

sında benden gecenin yıldızı olmam bekleniyor. Ve her ne kadar ayak uydurmak için elimden geleni yapmaya çalışsam da şu halimle tam bir kültür şaşkınyım. Nasıl davranmam, hangi aletleri kullanmam gerektiği ve ne konuşacağım konusunda hiçbir fikrim yok. Kadınların konuşmayı başlatmalarının bile uygun olup olmadığını bilmiyorum.

Bir mikroskobun altındaymışım gibi insanların beni incelemesinden nefret ederim ve tüm bunlar yetmezmiş gibi bir de Lorenzo da gelip bu çılgınlığı en yakınımдан seyredecek.

Çok güzel.

Atlı arabamız başka bir taş sarayın avlusunda duruyor. Çok sayıda meşale, alanı tıpkı bir kırmızı halı gösterisindeki gibi aydınlatıyor. Etrafımızda hizmetçiler koşuşturup duruyor. İçlerinden biri yanımıza gelip bizi selamlıyor ve taş merdivenlere doğru yöneltip aynı şekilde ışıklandırılmış ikinci kata kadar refakat ediyor. Lorenzo'yu aradığımı belli etmeye çalışarak ayakta duran misafir topluluğuna bir göz geziyorum ve salonun diğer köşesinden onun da bana baktığını görüyorum. Güzel dudaklarının sağ tarafı seks bir tebesümle kıvrılmış, beni izliyor.

Aman Tanrım, işte şimdi başım belada.

Alessandra koluma hafifçe vurarak durumu anladığımı anlatmak istercesine yüzüme bakıyor. Beni de yoldan çıkaran kıkırdamalarına aldırış etmeden omuzlarımı dikleştiriyorum. Alessandra ne düşünürse düşünsün Lorenzo'nun bir bakışıyla -ki Tanrı bilir bu bakışı aynada kaç kez çalıştı- fikrimi de-

giştirecek değilim. Bu sadece teorimin doğruluğunu ispatlar, o kadar. Çocuk tam bir çapkın.

Bir kez daha başımı kaldırıp baktığımda beni iyiden iyiye incelediğini görüyorum.

Ve de son derece tehlikeli olduğunu.

Salonun geri kalanına da şöyle bir baktığımda asık suratlı adamların süslediği tablolar ve sert ahşap zeminin üzerine serilmiş zengin işi, pahalı halılar görüyorum. Salon açıkça kibir kokuyor. Bu tür, paralarının var olduğunu göstermenin onları üstün kılacağını düşünen insanları Beverly Hills'ten de tanıyorum. Bu konuda yanılıyorlar. Bu sadece onları görkemli pislikler yapıyor, o kadar.

Salonun bir köşesinden benim yaşlarımda baş döndürücü güzellikte bir kız bize doğru yaklaşıyor ve içinde aşılamanın belli belirsiz olduğu bir şekilde bana göz atıyor. Üzerindeki kan kırmızı elbisesi her adımıyla yeri süpürüyor. Bize giderek daha da yaklaşırken insanı sinir edecek kadar güzel kahverengi gözlerinin içinde katıksız bir kin görüyorum.

Bu, meşhur Antonia olmalı.

Yanında onunla birlikte yürüyen koyu renk saçları kızıl kahve ceketinin yakasının üzerinde kıvrılan ondan yaşça çok büyük bir adam var. Yürürlerken Antonia zaman zaman ona doğru eğiliyor. Sanki sahip çıkmak istercesine. Sanki adam babası değil de *sevgiliymişçesine*.

Marco Amcam konuşmaya başlıyor. "Patience, seni bu gece bize bu daveti veren ailenin kızı Antonia Stefani'yle ta-

nıştırıyorum." Selam verirken yüzüme zoraki bir tebessüm yerleştiriyorum. Bana karşılık vermiyor. "Ve bu da," Marco Amca, Antonia'nın yanındaki yaşlıca adamı işaret ederek, "Sinyor Niccolo di Rialto," diyor.

Ah, demek *önemli* ortak bu. El sıkışmak mı gerekir yoksa reverans yapmak mı bilemediğimden sadece başımı hafifçe sallamakla yetiniyorum. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Üfleme cam rengi gibi duran mavi gözler bana ışıldayarak bakıyorlar. Niccolo, "O memnuniyet tarafıma ait, Sinyora D'Angeli," diyerek elimi sıkıyor. Parmaklarımı hafifçe sıkmasıyla yüzüne bir tebessüm yayılıyor.

Antonia'nın içindeki düşmanlık artarak gözlerinden okunuyor.

Pekâlâ, işte bu harika.

Elimi geri çekip önce birine sonra diğerine bakıyorum ve son olarak biraz yardım için amcama dönüyorum. Bu sefer ne yaptım?

Neyse ki, o sırada Antonia'nın annesi çıkagelip bizi yemek salonuna davet ediyor. Alessandra'yı yanıma çekip yaşırlarken grubun kalan kısmının önden gitmesini sağlıyorum. "Pekâlâ, Antonia'nın derdi ne? Ciddiyim. kızın sanki kıcırma tekniyi basıp beni burdan atmak ister gibi bir hali var."

Alessandra iç geçiriyor. "Sana onun berbat biri olduğunu söylemiştim."

Ferah salona giden yolda onu takip ederek başımla onaylıyorum. "Evet, söylemiştim. Bu durumda seni bir kez daha rahatsız etmesem daha iyi."

Herhangi bir tuhaf durumla daha karşı karşıya kalmamak için başımı yere eğerek oturmam gereken sandalyeyi buluyor ve son olayı düşünmeye başlıyorum. Hiç şüphe yok ki Antonia, adi diye tabir ettiğimiz kızlardan ama içimden bir ses onun bana karşı olan bu aşağılayıcı tavrının başka bir sebebi daha olduğunu söylüyor.

Sandalyeme oturup düşüncelere dalmış bir şekilde tabağımdaki meyve şekerlemesine bakıyorum. En nihayetinde gözlerimi kaldırdığımda karşımda Lorenzo'nun çikolata kahvesi gözlerini buluyorum.

"Sana yeniden karşılaşacağımızı söylemiştim ama itiraf etmem gerekir ki bu kadar çabuk olmasını ben de beklemiyordum." Dirseklerini masaya koyup daha da yakınlaşıyor ve çapkın sırtışı dudaklarının kıvrımlarına oturuyor. "Dualarımda bu tesadüfi an için de şükretmeyi unutmuyacağım."

Hakkını vermem gerekir ki bu çocuk çapkınlıkta gerçekten iyi ama ben yine de bu tutku karşısında güçlü durmaya kararlıyım. Şimdi benim varlığıma bu kadar ilgi gösteriyor oluşunun tek sebebi çevresinde yeni ve bugün pazarda ona yüz vermemiş olmam. O da tüm erkekler gibi işte, zor olanı seviyor. Ama beni fethetmesi mümkün görünmüyor. Ben bir kere yirmi birinci yüzyıl çocuğuyum ve bu Rönesans oyunlarına düşmeyecek kadar zekiyim.

Başımı hafifçe sallayarak bu kur kokan hazırcevaplılığa tepki vermiyorum. Ellerinde tuhaf şekilli gitarlar taşıyan müzisyenler salona girip serenada başlıyorlar. Onlar masamızın etrafında dönerlerken Lorenzo'nun da beni izlediğinin far-

kındayım. Gözlerim kendiliğinden ona doğru dönüyor. Masanın mum ışığının altında parıldayan gözleri kaftanımın yakasında gezinip sonra yukarı doğru ilerleyerek gözlerimle buluşuyor. Göz kırpmasıyla bir an sanki nefesim kesiliyor.

Ah şu nankör hormonlar.

Bu sırada hizmetkârlardan biri uzanıp tabağımın üzerine bir kadeh bırakıyor. Bense daha koymasına izin vermeden kadehi elinden kapıp kurumuş boğazımı ıslatmak için hızlı kafama dikiyorum.

Ve birden tıkanıyorum.

Titreyen ellerimle kadehi yeniden masaya koymaya çalışırken şarap üzerime dökülüyor. Müzisyenler çalmayı kesiyor. Lorenzo'nun kaygılı bakışları karşısında neredeyse utançtan ölüyorum. Bir de nefes alabilsem. Burnumun yanmasıyla gözlerim sulanıyor ve etrafa tükürükler saçarak öksürmemek için kendimi zor tutuyorum. Boğazım acıyor. Göğsüme vurup etrafıma bakındığımda herkesin beni izlediğini görüyorum.

Amcam haklıymış, gecenin yıldızı ben oldum. Ben olmasam insanlar nasıl eğleneceklerdi?

Tıkanmanın etkisiyle yanaklarımdan süzülen yaşlarla nihayet hırpani bir nefes almayı becerebiliyorum. Sonra bir tane daha. Bir kez daha öksürüp derin bir nefes alıyorum. Başım tıpkı bir bez bebek gibi aşağı düşüyor. Titrek patlamalarla nefes almaya çalışırken başımı kaldırarak beni izleyenlere soluk benzimle gülümsüyorum.

Alessandra elini benimkinin üzerine koyuyor. "Kuze-

nim, iyi misin?”

Bir hizmetkâr yeniden kadehimi doldururken, ıslak kaf-tanımı ufak vuruşlarla temizlemeye çalışarak yarım ağızla gülüyorum. “Hayır, iyiyim. Teşekkür ederim. Şarap nefes bo-ruma kaçtı, hepsi o.”

Başımı bitkin bir halde iki yana sallarken bakışlarımı kucağıma çevirerek etrafımdaki muhabbetin devam etmesini, herkesin gördüklerini unutmasını bekliyorum.

Masanın diğer ucundan Antonia, “Ne o, içeceklerimiz hoşunuza gitmedi mi?” diye soruyor. Sesindeki iğneleyici imayla başımı hızla ona doğru kaldırıyorum. Beni küçümser biçimde gülümseyip, diğer misafirlerine dönüyor. “Belki de yeni Floransalı olan konuğumuz Londra şarabını bizimkine tercih ediyordur.”

Alessandra’nın derin bir nefes aldığını duyarken benim de yavaş yavaş beynime kan sıçradığını hissediyorum. Bu civciv kendini ne sanıyor böyle? Herkes sanki benim cevabı-mı bekliyor gibi. Lorenzo ise masanın altından ayağıma vur-uyor. Francesca Yenge gözlerinde dile getiremediği bir rica ile Alessandra’nın üzerinden bana bakıyor. Marco Amca ise başımı eğmiş, tabağına bakıyor.

Ve amcamın önemli ortağı Niccolo hemen onun yanında konuşuklarımıza dikkat kesilmiş bir halde bizi izliyor.

Harika.

Bu durumu kurtarmak için henüz çok geç değil. Beşe kadar sayıp boğazımı temizliyorum. “Hayır, Antonia. Sizi temin ederim ki yerli şarabınız bir harika. Ben sadece kade-

himde su olduğunu düşünerek biraz büyük bir yudum aldım. Yemeği böldüğüm için özür dilerim.”

Herkesin bana diktiği bakışlarının ağırlığıyla bir armut dilimi alarak daha dik oturuyorum. Her ne kadar bunu yaptığımı için kendimden nefret etsem de Lorenzo’ya bakıp doğ-rusunu yaptığımı dair bir işaret bekliyorum. Lorenzo şüpheli bakışlarla gözlerini kısıyor ama yüzüne takındığı tebessüm gayet içten. İçim ısınıyor.

Sonra Antonia bir kez daha konuşmaya başlıyor.

Sesi sanki kara tahtaya çakılan çiviler kadar tiz bir hal-de, “Su mu?” diye soruyor. “Sen şimdi bizim arkadaşlarımıza ve konuklarımıza zarar vermeye çalıştığınızı mı ima etmeye çalışıyorsunuz? Kendi davetimizde Stefani ailesini küçük dü-şürmeye mi kalkıyorsunuz?”

Ne dedin sen?

Başım sanki ondan hızlı bir tokat yemişim gibi geriye düşüyor, kocaman açtığım gözlerimi Lorenzo’ya dikiyorum. Burun delikleri açılırken, dudaklarını gerdığını görüyorum.

Sert bir ifadeyle, “Antonia, peki ya sen şu anda kendi davetinizde bir *konuğumu* küçük düşürmeye çalışmıyor mu-sun?” diye soruyor. “Belki yamlıyordumdur ama Sinyora Pa-tience’in yanlış bir şey söylediğini duymadım. Sadece yanlış anlamış ve belki de Londra’nın suyu bizim Floransa’nınkin-den daha emniyetlidir. Sen onun geldiği yeri ondan daha iyi bildiğini mi ima etmeye çalışıyorsunuz?”

Oh, al sana kapak!

Bu, Antonia’nın sesini bir bıçak gibi kesiyor. Dudaklarını

büzüüp bana nefret dolu bakışlar fırlatıyor. Bir dakika sonra müzisyenler yeniden hareketli bir şeyler çalmaya başlıyorlar. Belki de masada yükselen aleni tansiyonu düşürmeye çalışıyorlardır. Lorenzo'ya minnettar gözlerle bakıyorum.

Bunu yaptığına inanmıyorum. Demek Romeo gibi bir centilmen olmasının yanı sıra zor durumdaki genç hanımların kurtarıcılığını da yapıyor. Bu kesinlikle ortaya koymaya çalıştığı masal kahramanlığıyla örtüşüyor.

Daha önce meydanda gördüğüm buz gibi soğuk kadın öne doğru eğilip Lorenzo'nun kulağına bir şeyler fısıldıyor ve yine daha önce olduğu gibi Lorenzo'nun suratındaki tüm neşe ve ışık bir anda kesiliyor. Başını bir kez tamam anlamında sallayıp sonrasında da hiç kaldırmadan yemeğini yemeye devam ediyor. Kadın masanın diğer ucundan bana ölümcül bakışlar fırlatıp tüm dikkatini bana veriyor. Bense başımı ahşap sandalyenin arkasına dayıyorum.

Eğer bakışlar gerçekten insanı öldürebilseydi, şimdiye kadar çoktan ızgara ananas olup çıkmıştım.

Tann'nın bir mucizesi olsa gerek, yemeğin geri kalan kısmını sorunsuz geçiriyorum ve sırada artık tek beklediğim o kutsal cümle var: "Eve gidiyoruz." Tek istediğim nemli elbise mi çıkarıp, yatağıma kıvrılarak bu gece yaşadığım harikulade boğulma gösterisini kafamda tekrar tekrar yaşamamaya çalışmak.

Salonun bir köşesinde durarak Marco Amca'nın Nicco-

lo'yla vedalaşmasını izliyorum. Her ikisi de benim olduğum tarafa doğru bakıyorlar; yumruklarımı sıkıyorum. Tek umudum aralarındaki iş anlaşmasını bozmamış olmak.

Francesca Yenge yanıma gelip koluma giriyor. "Seninle gurur duyuyorum."

Bense başımı hayır anlamında sallayarak ona dönüyorum. "Neyle gurur duyuyorsun? Her şeyi mahvedip, bir kadeh şarapla başa çıkamamam mı, takdire şayan zekâmı mı? Haklısın. Ben gerçekten çok yetenekli biriyim."

Elinde olmadan boğazından bir kahkaha kopuyor. Gözleriyle etrafı kolaçan ederken tebessümünü engellemek için dudaklarını geriyor. "İnsanın merakını uyandıran çok garip bir kelime haznen var. Patience, beni çok eğlendiriyorsun." Beni kucaklayıp yanağıma bir öpücük konduruyor. "Ailemize katıldığın için çok mutluyum. Bundan böyle çok daha zengin ve de mutlu olacağız."

Buna nasıl bir cevap verebileceğimi bilmiyorum. Gözlerimi kırıştıyorum. Bakışlarımı yeniden yere çevirmeden önce, "Ben de burada olduğum için çok mutluyum." diyerek gözlerine bakıyorum. Az önceki kadar utandırıcı bir olayın ardından bile hâlâ ailede kabul görmek çok tuhaf bir duygu. Daha tuhaf olansa bu kelimeleri annemin görsel olarak ikizi gibi birinden duymak.

Amcamın eşi yürümeye başlıyor ve ben de hâlâ onunla kol kola bir halde ona ayak uyduruyorum. "Yani demek istediğim," diyerek devam ediyor. "dilini tuttuğun için seninle gurur duydum. Böyle çirkin bir olayın tam ortasında kalıp

bunu yapabilmek kolay değil.”

Önce duygusal kelimeler, ardından da bir iltifat. Kendimle nasıl baş edeceğimi ben de gerçekten bilemiyorum. Bu sırada Alessandra da gelip diğer koluma giriyor ve birlikte eteklerimiz yerleri süpürerek salondan çıkıyoruz.

“Bu gece katıldığım en ilginç davetlerden biriydi, kuzenim.” Gözleri yaşadığı eğlencenin etkisiyle ışıltıyor. “Lorenzo’nun Antonia’yı bozduğuna şahit olmak çok fazla tanık olabileceğimiz bir şey değil.”

“Evet, gecenin bitmiş olması ne kötü. Aslında aklımda ikinci bir planım daha vardı. Neyse, o da artık bir sonraki sefere.”

“Bitmiş mi?” Alessandra hızla dönüp annesine bakıyor. “Müzikli eğlence için kalmıyor muyuz?”

“Elbette ki kalıyoruz, kızım. Bir konuk ancak ev sahibince kovulduğu ya da kalmak için Sinyor di Rialto gibi kuvvetli bir sebebi olmadığında bir daveti terk edebilir ya da Patience gerçekten hasta olduğunu söylerse.” Gözlerindeki derin endişeyle bana dönüyor.

Şu an yalan söylemek o kadar cazip geliyor ki. Hasta olduğumu söylersem bu berbat gece bitecek. D’Angeli tayfası toparlanıp atlı arabalarına binecek ve eve doğru yol alacaklar; böylece ben de daha fazla utanmaktan kurutulacağım. Ama onlara yalan söylemek istemiyorum. Onlar, özellikle de şu an her iki yanımda duran bu iki kadın, bana karşı nazik olmaktan başka hiçbir şey yapmadılar. Bunu hiç hak etmiyorlar.

Ayrıca, dürüst olmam gerekirse, Lorenzo’nun yanında bir süre daha takılmak da hiç fena olmaz. Ama elbette ki son derece platonik bir düzeye. Sonuçta o, bu gece sadece beni savundu, o kadar.

“Hayır, iyiyim,” diyorum yüzüme sahte bir tebessüm yerleştirerek. “Bu gece için başka neler planladıklarımı görmek istiyorum.”

Biz de grubu takip ederek içinde abartılı oymalarla işlenmiş koyu renk ahşap sandalyelerin ve bir de kuyruklu bir piyanonun olduğu balo salonuna giriyoruz. Böyle bir piyanoyu *Amadeus* filminde de görmüştüm. Elimde olmadan gözlerim Lorenzo’yu arıyor. Onu Cipriano’yla, yanan şöminenin yanında konuşurken görüyorum.

Onun gözleri de benimkine kilitlenmiş durumda.

Tereddütlü bir adım atıp takıldığımda yüzüne ufak bir tebessümün yayıldığını görüyorum. Alessandra kolumu tutup beni önüne doğru çeğiştiriyor.

“Hissettiğin duygular konusunda kendini kandırabilirsin ama beni asla. Bizim seninle aramızda kan bağı var ve aklımdan geçenleri sanki benim aklımdan geçiyorlarmış gibi okuyabilirim.” Bana günahkârca bir bakış fırlatıp kaşını havaya diktğinde bu gerçekleri inkâr etme cesaretimi de tamamıyla kırmış oluyor. “Haydi gel şimdi, gidip şu genç adamlara kalalım, ne dersin?”

Salonun diğer köşesine doğru ilerlerken karmımda uçuşan kelekleri yatıştırmaya çalışıyorum. Lorenzo altıdudaklı ısırtıp tembel gözlerle bizim onlara yaklaşmamızı izliyor.

ki bu sadece karnımdaki keleklerin daha da çırpınmasına sebep oluyor. Derin bir iç çekiyorum. Cipriano arkasına bakıp başını iki yana sallıyor.

“Kuzen, arkadaşım ile iki çift laf etmeme engel oluyor. sun. Korkarım ki ona büyü yaptın.” Sırıtarak Lorenzo’nun omzuna şaka niyetiyle bir yumruk indiriyor.

Durumun kontrolünü elime almak için omuzlarını geriye atıp yüzüme yapmacık bir tebessüm yerleştiriyorum. “Bunun sebebi belki de senin iki çift laf etme konusundaki beceriksizliğindir, sevgili kuzenim.”

Her iki genç adam da önce bana tuhaf bakışlar fırlatıp ardından da etraftan gelen tuhaf bakışlara aldırış etmeden gürlütcü birer kahkaha atıyorlar. Alessandra şaşkınlıkla açılmış ağzıyla bana dönüyor. “Böyle çokbilmiş konuşmayı bana da öğretmelisin. Belli ki bu konuda doğuştan bir yeteneğin var.”

Şeker kız Alessandra’nın insanlara bu şekilde laf soktuğunu gözümün önüne getirerek gülümsüyorum. “Bunu yapabilmek için bir ömürlük deneyimin olması lazım.”

Kristal bir bardağa vurulan bıçağın sesiyle tüm salon bir anda sessizliğe gömülüyor ve ben de Sinyora Stefani ve Antonia’nın durduğu salonun ön tarafına doğru bakıyorum.

“Arkadaşlarımız ve konuklarımız bu gece bizi şerefleştirdiğiniz için sizlere minnettarız. Müsadenizle bu geceki eğlenceyi kızım Antonia başlatacak. Ve,” gözlerini beni tedirgin ederek küçük grubumuzun üzerinde gezdiriyor, “umuyorum ki bu gösterisinde genç Sinyor Cappeli de ona eşlik ede-

rek bizi şerefleştirecek.”

Kendinden emin sırtışını gizlemeye çalışırken Lorenzo’nun dudaklarının seğirdiğini görüyorum. Bana bakıp başını olur anlamında sallıyor. “Benim için bir zevktir, Sinyora Stefani.”

Lorenzo salonun ön tarafına doğru ilerlerken arkamdan bana öylesine yakın geçiyor ki parmaklarının elimin arkasına değdiğini hissediyorum. Bu ufacık dokunuşla tüylerim diken diken oluyor. Alessandro ve Cipriano bana yengemin ve amcamın oturduğu masaya kadar eşlik ederlerken salon ön tarafa doğru geçen çifti kibarca alkışlıyor.

Bense hızlanan nefesimi gizlemeye çalışıyorum.

Bunun sebebi daha önce hiçbir erkeğin bana dokunmamış olması değil. Ortaokuldayken birileriyle el tutuşmuşluğum vardı –ki o zamanlar bu bir ilişki yaşandığının göstergesiydi– hatta okul gecelerinde dans bile etmişim.

Sebepler daha önce hiç kimsenin beni bu kadar heyecanlandırmamış olması.

Ben delicesine vuruşlarını yatıştırmak için elimi kalbimin üzerine koyarken, Lorenzo da parmaklarını kuyruklu piyanonun ahşap tuşlarının üzerine yerleştiriyor. Antonio eğilip onun kulağına bir şey fısıldıyor ve o an içimden bir kıskançlık hissinin geçtiğini hissediyorum. Sonra müzik başlıyor.

Bu kızdan iğrenmeme rağmen, hakkını vermem gerekir ki bir salonu nasıl etkileyebileceğini iyi biliyor. Tam önümüzde, spot ışığının altında duruyor ve –tabiri caizse– olduğu yerde devleşiyor. Her yerinden adeta güven fışkırıyor ve

hiçbir şeyden korkuyor gibi gözüküyor. Şarkı söyleyişi kulsursuz. Birlikte sanki bunu daha önce milyonlarca defa yapmışlar gibi bir performans sergiliyorlar. Bu durumlarını delicesine kıskansam da oradakinin *ben* olmadığıma son derece memnun oluyorum.

Şarkının sonunda Lorenzo ayağa kalkıp Antonia'yı selamlıyor ve alkışları ona yönlendiriyor. İsteksizce parmaklarının uçlarını birbirlerine değdirerek kalabalığın geri kalan kısmına katılıyorum. Ama ne zaman ki Antonia gülümseyerek Lorenzo'yu alkışlamalarını işaret ediyor, ben de ayağa kalkıp bağıryorum; hatta ıslık bile çalıyorum.

Sonrasında fark ediyorum ki herkes beni izliyor. Yine aynı şey.

Antonia sırtarak, "Anlaşılan, Londra'da beğenilerini böyle enerjik bir yolla gösteriyorlar," diyor ve ben yüzündeki o sırtışı silmemek için kendimi zor tutuyorum. "Belki şarkı söyleme konusunda da en az bu kadar iyidirler."

Antonia sustuğunda kendimi yerden yere vurulan bir köylüyü görüntüleyen bir kameranın görüş açısında kalmışım gibi hissediyorum.

"Patience, bir sonraki şarkıyı söyleyerek bizi onurlandırır mısın?"

Gözlerindeki şeytanca bakışa bakılacak olursa işlerin sarpa saracağının kesinlikle farkında. Amcamın ve eşinin durumdan hoşnut suratlarına bakıyorum ve okuduğum ifadeye göre sahneye çağırılmanın bile bir onur olduğu kanısındalar. Geçmişte yaşayan kızlar geniş kitlelerin önünde yetenekle-

rini sergilemekten hoşlanırlarmış ama sanırım ufak bir sorununuz var. Ben şarkı söyleyemem.

Okuduğum pek çok kitapta şarkı söylemekte berbat olup bu işi ellerine yüzlerine buluşturdukları halde gecenin sonunda tüm dikkatleri üzerlerine çeken kızlar gördüm. Bugün bunun olmasına izin vermeyeceğim. Benim sesim tam sessiz müziklere göre. Yani anlayacağınız hiç güzel değil.

Önce Alessandra'ya, sonra amcamın eşine beni kurtarmaları için yalvarır gözlerle baksam da her ikisinin de tek yaptığı beni cesaretlendirircesine tebessüm etmek oluyor. Alessandra beni çok da kibar olmayan bir hareketle itiyor ve kendimi bir anda kalabalığın tam önünde buluyorum. İşte son rezaletimin de eli kulağında.

Lorenzo parmaklarını dirseğime koyduğunda bu dokunuş bile dikkatimi dağıtamıyor. Bana doğru eğildiğinde bukleleri burnumu gıdıklıyor. "Senin için ne çalmamı istersin?"

Homurdanıyorum. Hiç klasik müzik parçası bilmem ki; özellikle de sözleri olanını. Belki operayı deneyebilirim ama bu da Stefanis ailesinin salonda sahip oldukları tüm kristallerin ve camların kırılması anlamına gelir. Bu fikri de kafamdan silmem en iyisi.

"Doğrusunu istersen Lorenzo, ben hiç İtalyanca şarkı bilmem. Belki de müziksiz, solo söylemem daha iyi olur." En azından bu sayede onun bu rezalete ortak olmasını engelleyebilirim. "Neden sen de onların arasına karışıp yerine oturmuyorsun?"

Yüzüme her zaman paparazziler için takındığım tebes-

sümü yerleştirip gözlerinin içine bakıyorum. Sonra yeniden dönüp, kızgınlıkla duvara bakıyorum. Ben ne söyleyebilirim ki? İçimden bir ses Lady Gaga'yı beğenmeyeceklerini, My Chemical Romance söylersem de beni bu şehirden atacaklarım söylüyor. Söyleyeceğim şarkı yavaş, huzur verici ve gelecek zamanlara aitmiş gibi olmamalı.

Birden aklıma geliyor. Geçen yıl babam beni *Les Misérables* (Sefiller) oyununa götürmüştü ve oradaki hikâyeye resmen âşık olmuştum. Oyunun tam ortasında Eponine karakteri aklımdan bir türlü çıkaramadığım bir şarkı söylemişti, "Tek Başıma." Hatta oyun bittiğinde eve gider gitmez şarkıyı indirmiştım. Oldukça hassas, güzel ve de kulağa eski işi gelen bir şarkı. Oyunda geçen hikâye de eskiye ait zaten. Her ne kadar sözler İngilizce olsa da kalabalık hiçbir şey anlamayacak ve bu da benim işime gelecek.

Tekrar kalabalığa doğru dönüp allak bullak olmuş su ratlara bakıyorum. Lorenzo'nun tebessüm ettiğini gördüğümde kafamı hızla amcamın eşine doğru çeviriyorum. Bunu yaparken Lorenzo'nun beni izlemesine izin vermem mümkün değil.

Birileri sabırsızca öksürmeye başlıyor ve o an artık kaçınılmaz performansımı daha fazla engelleyemeyeceğimi fark ediyorum. Dermanı kesilen bacaklarımla derin bir nefes alıp ağzımı açıyorum. Dudaklarımdan dökülen ilk sözler bir fısıltıdan farksız.

Alessandra gözlerini kısarak, "Daha yüksek sesle," diyor.

Başımı tamam anlamında sallayıp sesimi yükselterek hatamı fazlasıyla telafi ediyorum. Bir sonraki nota o kadar tiz ve yüksek sesle çıkıyor ki ben bile şaşırıyorum. İrkiliyorum, Alessandra da öyle.

Kalbim sanki kulaklarımda atıyor. Öyle ki söylediğim şarkıyı bile duyamaz oluyorum. İçimdeki bir an önce bu salondan kaçıp gitme isteğini –düşünmesi bile çok zor– ailemi şu anki performansımdan daha fazla utandıracağı endişesiyle bastırmaya çalışıyorum.

En nihayetinde, birkaç notayla daha boğuşup, ses skalasında bir aşağı bir yukarı bilinçsizce dolaştıktan sonra orta bir ton buluyorum. Bu tonun da çok güzel olduğunu söyleyemem. Belki bardaklar kırılmıyor, konuklar çılgık çılgığa etrafa kaçışmıyor ama buruşturdukları suratları ve Antonia'nın gözlerindeki ışıltılı kahkahayı gördüğümde anlıyorum ki sesim gerçekten de en az benim kulağıma geldiği kadar kötü.

Amcama bakmaya cesaret bile edemiyorum. Neyse ki Niccolo bu felaketten çok daha önce salondan ayrıldı. Aksi olsa aralarında yaptıkları iş anlaşması her neyse o da şu an gururumun olduğu gibi paramparça olacaktı şüphesiz.

Alessandra bana destek olmaya çalışırcasına gülümsüyor. Onu öpmek istiyorum. Sözleri söylerken bir ara kekeleydiğimde gözlerimi kapatıp daha mutlu olduğum bir yerde olduğumu hayal ediyorum.

Neden sanki o çingene büyüü şimdi beni hemen buradan ışınlamıyor?

En sonunda, ki bu performans bana neredeyse bir ömür

gibi geldi, şarkı bitiyor. Derin bir nefes alıp bir anlığına sessizliğin tadını çıkarıyorum ve sonra gelecek tepkiyi beklemeye koyuluyorum. Başımı yukarı kaldırıp, omuzlarımı dikleştiriyorum. Tek amacım seyircilerime kendimden emin bir tavırla bakmak.

Salonda yere iğne atsan duyulacak bir sessizlik hâkim.

Sonrasında yavaşa alkış başlıyor. Evet, belki Antonia'nınki kadar hevesli alkışlar değil bunlar ama bu kadarını bile hak etmediğimin farkındayım. İnsanların alaylı sözler kullanmıyor olması sadece geçici olarak özgüvenimi kaybetmememe sebep oluyor ve başımı öne eğip gözlerime hücum eden yaşlarla hızla sandalyeme yöneliyorum. Göz göze gelmemeye çalışarak hızla Lorenzo'nun yanından geçiyorum. Eminim ki şu ana kadar bana karşı ilgi duyuyorduysa da şimdiden sonra ilgisini tamamen kaybetmiş olmalı.

Bu durum Antonia'nın çok hoşuna gidiyor olmalı.

"Şarkın için teşekkürler, Patience." Antonia'nın sözleriyle başımı kaldırıp artık öldürücü darbeyi yapmasını bekliyorum. "Hazırlıksız çıkıp da burada bir performans sergilemenin kolay olmadığını biliyorum, üstelik de hâlâ İtalya'ya alışma aşamasındayken. Lütfen kabalık ettiysem bağışla. Şarkın çok güzeldi."

Gözlerimi önce kırıştırdım sonra siliyorum. Benimle alay ediyora benzemiyor. Yüzü gayet ciddi. Bak işte bunu hiç beklemiyordum.

"Teşekkür ederim, Antonia."

Beni başıyla onaylayarak yerine oturuyor. Alessandra

ve bense hayret dolu gözlerle birbirimize bakıyoruz.

Üç tane daha çok uuuuuun performansın ardından gece nihayet son buluyor. Gözlerimi yerden kaldırmadan Alessandra'yı takip ederek salondan çıkıyorum. Yere kapaklanmadan atlı arabaya ulaşmayı başırırsam benden mutlusu olmayacak. Kapıda durup Stefaniler'e bu geceki "nezaketleri" için teşekkür ediyoruz.

Sinyora Stefani burnunu havaya dikerek, "Siz de Patience'in onuruna bir davet vermelisiniz, Francesca," diyor. "Onu İtalyan sosyetesine tanıştırmalısın."

O an Antonia'nın yüzündeki sahte tebessüm bir anda siliniyor ve dönüp beni baştan ayağa süzüyor. "Patience'in böylesi bir şey için hazır olduğu konusunda ciddi şüphelerim var anne. Ne de olsa bir bebek yürümeye başlamadan önce emeklemeyi öğrenmeli."

Her ne kadar onuruma verilecek bir danslı davet istemesem de —çünkü burada oluşumun en büyük sebebi On Altıncı Yaş Partimden kaçmaktı— içimden keşke yengem böyle bir davet verse diye geçiriyorum. Versin ki bu huysuz yüz ifadesini Antonia'nın yüzüne yeniden takınmasına sebep olayım. Belli ki etraftaki bakışları paylaşmaktan pek hoşlanmıyor. Onun adına seviniyorum, çünkü benim zaten öyle bir niyetim yok.

Ailem avluya inen taş merdivenlerden inmeye başlıyor. Meydanın en sonunda bekleyen arabamızı gördüğümde bu geceyi artık bir an önce bitirme düşüncesiyle Alessandra'nın yanından hızla geçiyorum. Tam amacıma ulaşmak üzere ol-

duğumu düşünürken karanlıktan bir el uzanıp beni kendine çekiyor.

Avlunun bu loş köşesinde ortaya çıkıveren Lorenzo, “Bu gece çok fazla konuşma şansımız olamadığı için çok üzgünüm,” diyor. Bana öylesine yakın duruyor ki nefesinin saçlarına değişimini hissedebiliyor ve ürperiyorum. “Yarın Cipriano dördümüz için kırlara, şehrin gürültüsünden ve de *dikkat dağıtan* her şeyinden uzak bir gezi düzenleyecek.”

Yapabildiğim tek şey gözlerimi dikip ona bakmak oluyor. Sergilediğim o korkunç performansın ardından nasıl oluyor da hâlâ benimle ilgilenebiliyor? Fazlaca şişkin egosu gerçekten bu kadar inatçı olabilir mi?

Lorenzo bakışlarını, tutuşan ellerimize dikip avucumun içinde yumuşacık yuvarlak daireler çizmeye başlıyor. Bu karanlıkta, ay ışığının altında ışıldayan altın rengi bukleleriyle tıpkı bir melek gibi görünüyor. Dudaklarının sağ köşesi yukarı doğru kıvrılıyor.

Yeryüzüne inmiş bir melek.

Dudaklarının arasından yumuşacık bir kahkaha yükseliyor. “Patience D’Angeli. Beni büyülüyorsun.” Sanki buna inanamıyormuş gibi başını iki yana sallayıp bakışlarını yüzümde gezdiriyor.

Bir an nefes almayı unuttur gibi oluyorum.

Tuttuğu elime eğilip bir öpücük konduruyor, sonra da bakışlarını avluda gezdiriyor. Yalnızız. Uzanıp bu kez dudaklarını alnıma götürüyor. Onu itmekle, daha yakına çekmek arasında bocalarken saniyeler adeta uçup gidiyor. Derin bir

nefes alıp onu göğsünden hafifçe itiyorum.

Gülümseyerek birkaç adım geri çekilirken, “Yarına kadar seni ancak rüyalarımnda görebileceğim,” diyor.

Bu sözler üzerimde adeta bir soğuk duş etkisi yaratıyor.

Baylar ve Bayanlar, meydanların meşhur çapkını geri döndü.

Lorenzo yeniden karanlığa karışırken başımı iki yana sallıyorum. Baş başayken tek kelime etmedim. Ne onu uzaklaştırdım, ne soğuk davrandım, ne de ona gerçekleri söyledim. Aslında hiç de çekici bir kız olmadığım gerçeğini... Ben sadece onun etkisi altında kalan beyinsiz bir robottum o kadar.

O sırada gecenin içinde Alessandra’nın beni gerçek dünyaya döndüren sesi duyuluyor: “Patience?”

Aklımı toparlamaya çalışarak cevap veriyorum. “Geliyorum!”

Bezgin bir halde karanlıktan çıkarak beni bekleyen aileme doğru yürüyorum. Karmımda uçuşan mutlu mesut kelekleri ise görmezden gelmeye çalışıyorum.

YEDİNCİ BÖLÜM

Ertesi sabah, Lucia odama gelmeden uyanıyorum. Dış macunumla gizlice ve hızlıca dişlerimi fırçalayıp çantamı diğer kaçak malzemeler için karıştırmaya başlıyorum. Dermatolog onaylı sabunumla yüzümü yıkadıktan sonra vücudumu elimden geldiğince ovalayıp deodorantımı sürüyor ve kendimi yeniden eskisi gibi hissediyorum.

Kendi kendime bu kadar şeyi becerdikten sonra tıka basa kıyafet dolu sandığıma bir göz atmaya karar veriyorum. Bu tıpkı küçük bir kızın prenseslik hayalinin gerçekleşmesi gibi. Sandıkta aklınıza gelebilecek olasılıkta her renk kaftan var. Elime birini alıp, sonra bir altındakine bakmak için onu bir köşeye atıyorum. Seçtiğim her elbise bir öncekinden daha gösterişli. Tam kendimi sandığı eşelemeye kaptırmışken – sağım solum elbise doluyken– birisi kapıya vuruyor.

Etraftaki dağınıklığa bakarak, *lütfe gelen Francesca Yenge olmasın, lütfe o olmasın*, diye dualar ediyorum. Al, bir kültürel hata daha. Eminim ki normal bir ortaçağ kızı her gün giydiği çok sayıda ipek kıyafetin varlığıyla kendinden

geçmiyordur. Zaten bu duruma alışkındır.

“Hemen açıyorum!” diye bağırıp etrafa saçtığım elbise-leri toparlamaya çalışıyor ve boyalı sandığın içine basıyor. Kapı açılıyor ve hızla arkamı döndüğümde kolumdaki birçok kaftanla suçüstü yakalanıyorum.

Neyse ki gelen Lucia. Bugün de üzerinde aynı kıyafet var: kahverengi düz elbise üzerine kolalı beyaz bir önlük ve bone. Ona baktığımda bir kez daha hayatının ne kadar adaletsiz olduğunu düşünüyorum. Benden yaşça çok da büyüğe benzemiyor ama yine de her gün gelip beni bu güzel kıyafetlerle süslemek zorunda. Bu, canını çok yakıyor olmalı.

O an aklıma bir fikir geliyor. Hızlı adımlarla odanın diğer tarafına geçip üst üste duran son kaftan yığınının üzerinden atlayıp en üstteki yağ sarısı olanını elime alıyorum. Gösterişli bir hareketle elbiseyi ona uzatıyorum.

Kendimle gurur duyarak, “Bu senin,” diyorum. Lucia bana şaşkınlıkla baktığında, “D’Angeli ailesine yaptığın hizmetten ötürü bir teşekkür için,” diye ekliyorum.

Elbiseye sevinç içinde atlamadığını görünce, utandığını düşünerek elini yakalayıp elbisenin üzerine koyuyorum, ama ne zaman ki başını şiddetle iki yana sallayıp, kolunu çekiş-tirmeye çalışıyor, o an bir şeyleri yanlış yaptığının farkına varıyorum. Lucia sanki elimdeki bir elbise değil de zehirli bir yılanmış gibi sırtı duvara değinceye kadar geri geri çekiliyor.

Pekâlâ, bu hiç de beklediğim bir tepki değil.

Kızmamış gibi davranmaya çalışarak, “Bir sorun mu

var?” diye soruyorum. Belki görgü kuralları değişmiştir ama benim geldiğim yerlerde hediye kabul etmemek oldukça kabaca bir davranıştır.

Başını evet anlamında sallarken yüzü geriliyor. “Londra’da tüketim kanunları denen bir şey yok mu?”

İşte bilmediğim tarihi bir olgu daha. Londra’nın yasal sisteminin bir parçası olmak bir yana, tüketim kanunlarının ne olduğu konusunda en ufak bir fikrim yok. “Hımm, hayır?” diyerek sesimdeki şaşkınlığımı gizlemeye çalışsam da başaramıyorum. “Neden? Neymiş o?”

Cevap olarak başım aşağı eğip, masa ve sandalyeyi gösteriyor. Ağır adımlarla yeniden odanın bu tarafına geçip sessiz hizmetkârımın ağzından bir şeyler alıp alamayacağımın merakı içinde sandalyeye oturuyorum. Arkamı döndüğümde Lucia’yı lavaboya yapışmış, mavi-beyaz diş macunu lekesini incelerken buluyorum.

İşte şimdi yandım.

Lucia parmaklarını saçlarımın arasından geçirdiğinde tüm kızgınlığım da uçup gidiyor. Saf bir huzur hissiyle gözlerimi tamamen kapatıncaya kadar konuşmuyor hizmetkârım.

“Tüketim kanunları avam tabakasının aristokrat kesimi taklit etmesini engellemek için vardır.” Ben sessiz kalıp anlamaya çalışırken o devam ediyor. “Hanımefendimin kaftanını giydim diye beni tutuklayabilirlerdi.”

Gözlerim adeta yuvalarından fırlayacakmış gibi oluyor. Oturduğum yerde dikleşiyorum. “*Tutuklamak mı?* Ciddi misin?”

“Si,” diye cevaplayarak elindeki fırçayı dolaşmış bir tu-
tam saçın içinden geçiriyor.

Bu çok çılgınca! On altıncı yüzyılda işlerin böylesine
karışık olduğuna inanmıyorum. Demek ona elbiseyi uzattı-
ğında sanki elbise değil de bir ölüm fermanı sunmuşum gibi
bakmasının sebebi buydu. Ben ona sadece bir iyilik yapmaya
çalışıyordum ama sonuçta düştüğüm pozisyon düşüncesiz bir
pislik *olduğumdu*.

“Her şeyi elime yüzüme bulaştırıyorum.”

Önce dün sabah kahvaltıda yaşadığım çatal olayı, sonra
akşam yemeğindeki şarap fiyaskosu. İki gündür kırdığım
sonsuz sayıdaki pottan bahsetmiyorum bile ve şimdi de bu.
Ben kesinlikle “Biz Aptalız” grubunun ayaklı bir reklamı gi-
biyim. Sımsıcak gözyaşlarım gözlerime hücum ediyor, göz-
kapaklarımı hızla kırıştırarak onları savuşturmaya çalışıyo-
rum.

Lucia usulca, “Bilmiyordunuz,” diyor.

Başımı iki yana salladığımda elleriyle onu sabit tutmaya
çalışıyor. “Ne önemi var ki,” diyerek homurdanıyorum.
“Geldiğim yerde, yani Londra’da, ailem çok tanınmış insan-
lardı. Özellikle de annem. Bazı insanların beni tanımadan
bile benimle ilgili kafalarında mutlaka bir imaj olurdu. Be-
nim diğer insanlar gibi hata yapma lüksüm yok. Kusursuz
olmak zorundayım.”

Kelimeler ağızdan çıkar çıkmaz çenemi kapatıyorum.
Yanaklarım kıpkırmızı kesiliyor. Ona bunu itiraf etmeye beni
ne zorladı bilmiyorum. Belki bir an beni tanıdığı hissine ka-

pıldığını düşündüm ama işin aslı kız tamamen bir yabancı.
Ve ben ona içimi döktüm.

Saçlarımın arasındaki fırça bir anda duruyor ve ben ge-
lecek konuşmayı beklemeye koyuluyorum. Tıpkı “kendinize
çekidüzen verin” ya da “hayat herkes için zor” gibi laflar.
Ben bu cümleleri kendime her gün söylerim. Beni seven bir
babam olduğunu ve zengin bir aileden geldiğim için şanslı
olduğumu biliyorum.

Ama bunlar yine de hayatımın geri kalanının beni zor-
ladığı gerçeğini değiştirmiyor.

Lucia en sonunda, “Bunu söylediğim için beni bağışla-
yın, Sinyora,” diyor. Sesi hem yumuşak hem kararlı. “Ama
artık Londra’da değilsiniz.”

Lucia saçlarımı yeniden taramaya başlıyor ve ben elim-
deki küçük yuvarlak aynaya bakarken, *ciddi misin, bunu bil-
miyordum*, diye düşünüyorum. Ama bir dakika sonra gerçek
kafama dank ediyor. Londra yerine pekâlâ Los Angeles’ı ko-
yabilirim. Yani insanlar beni burada tanımıyor. Anne ve ba-
bamı da öyle. Burada, Rönesans Floransa’sında annemin
şöhretiyle mücadele edip, kusursuz olmak zorunda değilim.
Sadece kendim olabilirim.

Yani Patience D’Angeli.

Atlı arabanın yoldaki tekerlek izleri üzerinde bir o yana
bir bu yana sallanışından artık Kansas’ta olmadığımızı anlı-
yorum. Arnavut kaldırımlı taşlar, kalabalık pazarlar ve gürül-

tücü müşteriler geride kaldı. Tuscan'ın kırları başlı başına yepyeni bir dünya.

Bir öküz ve üzerindeki kahverengi kısa elbisesiyle tarlasını süren bir adamın yanından geçiyoruz. Atlı arabamızın her iki yanından çeşit çeşit çiftlik hayvanları geçiyor. Darma-
dağın saçlı çocuklar ellerindeki sopalarla birbirlerini kovalıyorlar. Her yanın ağaçlarla dolu olduğu manzaranın ortasına kır çiçekleriyle bezenmiş tepeler serpiştirilmiş. Tıpkı Malibu'daki en sevdiğim restoran olan *Grissini*'de gördüğüm duvar resmi gibi. Tek farkı buradakinin *gerçek* olması sebebiyle çok daha güzel oluşu.

Başımı iki yana sallayıp açık pencereden dışarı uzatıyorum, dudaklarımdan hoşnutluğumu belli eden bir ses yükseliyor. O an Alessandra'nın kıkırdamasıyla dönüp yol arkadaşlarımla şaşkın bakışlarla beni izlediklerini görüyorum ama bu umurumda değil. Hiçbir şeyi umursamamaya çalışıyorum artık –aptalca görgü kuralları şöyle dursun– hele de bu ortamda.

Arabacı atları sağa doğru yönlendirirken, oldukça bozuk görünen toprak bir yolun üzerinde zeytin ağaçlarının arasından geçerek bir açıklığa doğru ilerliyoruz. Parlak bir yaprağı yakalayıp çiçeklerin ve güneş ışığının o ferah kokusunu içime çekiyorum. Kuşlar şarkılar söyleyip cıvıldaşıyor ve önümdeki yeşillikte parlak kırmızı gelincikler yemyeşil çimenlerin ve gür buğday tarlalarının arasında adeta ben buradayım diye bağırıyor.

Hollywood'da böylesi bir manzara bulmak hiç de kolay değil.

Araba duruyor ve ben, bir on altıncı yüzyıl hanımefendisi, bu durumda nasıl davranılır düşünmeden kendimi arabadan atıp kırlara koşuyorum. Kollarımı iki yana açıp kahkahalar atarak avuçlarımla arasından kayıp giden çiçekleri hissediyorum.

Özgürlük dedikleri şey bu olmalı.

Bu sabah Lucia'yla yaşadığım deneyimden beri düşünebildiğim tek şey üzerimde baskı yaratan hükümlerden endişe duymadan yaşayabilmek. Eski zamanlara ait bu dünyada yalnızca istemediğim partilerden ya da tuhaf, müstakbel üvey annelerden uzak değilim. Aynı zamanda hep merak ettiğim ve olmak istediğim insanım.

Bu düşünce hem çok heyecan verici hem de çok ürkütücü.

Alessandra deli gibi kıkırdarak yanımdan geçip giderken arkamı dönüp tembelce bizi takip eden oğlanlara bakıyorum. Lorenzo başını iki yana sallayıp beni mahveden bir tebessümle gülümsüyor, ağzımın kurduğunu hissediyorum. Derin bir nefes bırakıp bakışlarımı yeniden önüme çeviriyorum. Burada yeni bir ben olabilme şansı bulmuş olmam buralarının en seksi kişisine abayı yakabileceğim anlamına gelmiyor. Kendime sık sık hatırlatmak zorundayım. *O bir çapkın, çapkın, çapkın.*

Alessandra dönüp geri geri koşmaya başlıyor. Tökezlemiyor bile. Ellerini havaya kaldırıp bağırıyor: "Beni yakalayamazsın benim şirin kuzenim!"

Oyun düşkünü enerjisi de tıpkı gülüşü gibi bulaşıcı. Gü-

lerek elimi ağzıma götürüyorum. "Restini gördüm!"

Uzun eteğimi yukarı çekip onu takip ederken onun da çimenler üzerinde neşeli kahkahalar attığını duyuyorum. Birlikte kıpkırmızı bir gelincik tarlasından, sonra da içinde yabani papatyaların olduğu çimenliklerden geçiyoruz. Yeni açmış çiçeklerin sarhoş edici kokusu içime işliyor. Sıcacık güneş tenime nüfuz ediyor ve serin esen bir meltem, kahverengi uzun bir tutam saçı gözümün önüne düşürüyor. Belki de ilk kez yüzüme gerçek bir tebessüm yerleştiriyorum.

İki uzun adımda aradaki farkı kapatıp Alessandra'yı yere yatırıyorum. "Yakaladım!"

Beni üzerinden atıp oyunu devam ettirerek hafifçe itekliyor. Nefesini yatıştırıp eteğini düzeltmeye çalışırken, "Annen," diyor. "Zafer Tanrıçası'nın soyundan gelmiş olmalı."

Bitkin bir nefesle omuzlarımı silkiyorum. "Hayır, sadece bu işte iyiyim, o kadar."

Alessandra önce burnunu kırıştırıp sonra da ışık saçarak gülümsüyor. Papatyalardan bir buket yapmaya başlarken birkaç metre arkada Cipriano, Lorenzo'nun sırtına atlıyor. Her ikisinin hızla fazlaca büyümüş çiçeklerin arasına düşüp kayboluşlarını, kahkahalarını ve birbirlerine sataşmalarını izliyorum. Boğazım giderek kururken onların bu kolay arkadaşlığını kıskandığımı fark ediyorum.

"Tanrıça Victoria." Alessandra'nın alay edercesine çıkan sesine doğru döndüğümde elinde papatyalardan bir taç tuttuğunu görüyorum. "Yarışımızın galibi." Elindeki tacı başıma koyup karşımda hayranlıkla eğiliyor. Sonra kıkırdıyor

bir taç da kendisi için yapıyor. "Şimdi artık birbirimize benzedik."

Boğazımda giderek artan kuruluşu yutkunarak gidermeye çalışıp gözlerimi usulca aşağı çeviriyorum. "Teşekkürler."

Gözlerim yanmaya başlıyor, burnumun hemen arkasından birikmeye başlayan yaşların baskısını hissedebiliyorum. Gözlerimi kırıştırtıp, ellerimi sallıyor ve yüzümü şekilden şekle sokarak kendimi toparlamaya çalışıyorum.

Bugün neyim var benim böyle?

Neyse ki genç adamlar dikkatimi dağıtmayı başarıyor. Cipriano kapkara saçlı kafasıyla hemen sağ tarafımda beliriverip yumruk yaptığı ellerini kalçalarına dayıyor. Hiç kimseyi hedef almadan ortaya doğru, "Bilmenizi isterim ki," diye lafa başlıyor. "Lorenzo'nun beni yenmesine ben izin verdim. Diğer türlü hiç de nazik bir hareket olmazdı çünkü kendisi kuzenimize fena halde tutulmuş durumda."

Her ne kadar Lorenzo için özel bir anlam ifade etmediğimi bilsem de kanın yanaklarıma hücum ettiğini hissediyorum, sonrasında da kendimi birazdan gelmesi muhtemel tipik erkek cevabı için hazırlıyorum. İnkâr, alay, hatta Cipriano'nun sataşmalarına karşılık cinsiyetçi bir yorum. Ne var ki Lorenzo yerden kalkıp kendine çekidüzen verdiğinde sadece sırtımla yetiniyor. "Cömertliğini çok takdir ettiğimi söylemem gerek, dostum."

Sonra da gözlerini bana diyor.

Kıvrık saçlarına takılmış çimen yapraklarıyla bana doğru gelirken yüzüme bir tebessüm yaymamak için kendimi

zor tutuyorum. Kahverengi çapkın bakışları başımdaki taçtan, çilli burnuma, oradan da gereğinden fazla büyük ağzımda gezinirken giderek daha da davetkâr görünüyor. Karın kaslarımın önce kasılıp, sonra gevşediğini, sonra bir kez daha kasıldığını hissediyorum. Saçlarım darmadağın olsa da suratım doğal ve sade. Koşmaktan ve niyeti bariz bakışlarından kıpkırmızı olsam da kendimi daha önce hiç bu kadar güzel hissetmemiştim.

Ve bu büyük bir sorun.

Lorenzo diz çöküp gözlerini bir an olsun benden ayırmadan dudaklarıma yapışan saç tellerini çekiyor. Başparmağı alt dudağıma değdiğinde tüm bedenimi bir ateşin sardığını hissediyorum.

Eğer hemen şimdi dikkatimi başka bir yöne çekmeyi başaramazsam, tıpkı bu genç zavallı adamın üzerine atlamak gibi çok aptalca şeyler yapabilirim. Bu sebeple başımı iki yana sallayıp Alessandra'ya dönüyorum. "Bi... biliyor musun?" diyorum gergin sesim toy bir kızın gibi titrerken kekeleyerek. Öksürüp, dizlerimin üzerine oturuyor ve şansımı bir kez daha denemeye karar veriyorum. "Biliyor musun, burası harika bir yer. Yani, tıpkı filmlerde gördüğüm gibi. Ah, şey, yani tiyatrolarda demek istedim. O güzel, çiçeklerle bezeli çimen kaplı tiyatro sahnelerine benziyor. Gerçek hayatta böylesini hiç görmemişim."

Etrafımdaki manzaraya bakıp, bu anı daha sonra eve döndüğümde tekrar tekrar hatırlayabilmek için hafızama kazımaya çalışıyor, sonra da arkamı dönüp gülümsüyorum.

Cipriano gözlerini kısarak bana bakıyor. Çok geç. O an Londra'da yaşıyor olmam gerektiğini hatırlıyorum. BBC'nin "Aşk ve Gurur" dizisini dikkate alacak olursam, Londra ve civarının yeşilin milyonlarca tonunu barındıran ormanlarla kaplı olması gerekiyor.

Belki şansım yaver gider de, az önceki sözlerimi de daha önce pek çoklarına yaptıkları gibi es geçerler.

Alessandra öne doğru eğilip ellerini heyecanla çırpıyor. Gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir ışık var. "Ah, Tanrım, Patience. Bana Londra'daki tiyatrolardan bahsetsene biraz! Gerçekten hayallerimdeki kadar güzel olabilirler mi?"

O an yüzüme hücum eden kanın anında çekildiğini hissediyorum. Beni çayır çimen hakkında sorgulamalarını tercih ederdim.

Aferin sana, Cat. Hadi şimdi ayıkla pirincin taşını.

"Tiyatro mu?" diyerek ustaca bir manevrayla tekrar ediyorum.

Tarihi İngiliz tiyatrosuyla ilgili bildiğim tek şey, Shakespeare. Ve her ne kadar onun bu dönemde ortaya çıktığını bilsem de yine de asıl parlamışının yarım yüzyıl sonra olup olmadığından emin değilim. Ve şimdi kalkıp da onlara onun henüz ortaya çıkmamış bir oyunundan –ya da herhangi başka bir şeyden– bahsedecek olursam neler olabileceği konusunda kafam fena halde karışıyor.

O an birden durumun kötülüğünün farkına varıyorum. Burada oynadığım yalnızca benim ya da gerçek Patience D'Angeli'nin hayatı değil. Burada dünyanın tarihini de değiştiri-

rip, tüm dünyaya zarar verebilirim.

Elimdeki bir papatya sapını düğümlerken, “Bilemiyorum,” diyorum gergince. “Tek bir oyun görse, hepsini görmüş sayılırsın, değil mi?”

Lorenzo kafasını eğip gözlerini şüpheyle bana diyor. Dudaklarını gerip, ne diyerek bu durumun içinden çıkacağını düşünürken gözlerimi uzaklara dikiyorum.

Alessandra derin bir nefes alıyor. “Tiyatroya hayranım.”

Sonra da gülümseyip hülyalı bakışlarla sorduğu soruyu çoktan unutmuşa benziyor. İçim rahatlayarak gevşiyorum.

Alessandra’nın gözleri hemen sol tarafıma odaklanıp sanki yalnızca kendisinin görebildiği bir oyunu izliyormuş gibi görünüyor. “Yeni bir karakterin doğuşuna, seyircinin özgürce kahkahaları ve göz yaşlarına, etrafımda çılgınca kopan alkışa tanıklık etmek müthiş bir duygu. Bu kesinlikle yaşanması gereken bir deneyim.”

Yüzünde parıltıya ışığı gördüğümde sanki evden gönderilmiş bir posta kartı elime ulaşmış gibi hissediyorum. O an birden evimi özlediğimi hissediyorum; içimi bir sıkıntı kaplıyor. Babam da tıpkı Alessandra’ya benziyor. Film yapımı endüstrisini o kadar çok seviyor ve o endüstrinin çılgınca enerjisi ve yaratıcılık süreci için öylesine çıldırıyor ki mesleğine karşı olan hoşnutsuzluğumu fark etmiyor bile. Bir türlü anlayamadığı bir şey varsa o da, hayatın büyük bir sahneyi andırıyorsa, kendini zorunlu hissetmediğin anda artık üstlendiğin rolü devam ettirmek istemediğin gerçeği.

Ama Alessandra gibi hissedecek olsaydım bu yoldan

beni kimse döndüremezdi.

Bir anda gözümün önünde Alessandra’yı tıpkı *Bir Yaz Gecesi Rüyası*’ndaki Kraliçe Titania gibi resmederek, öyle ki bu resmin gerçek olmadığına inanmak çok zor, “Hiç yaptın mı?” diye soruyorum. Ne var ki Alessandra’nın gözleri kocaman açılıyor ve oğlanlar da kıs kıs gülmeye başlıyor. Kafam karışarak başımı yana eğiyorum. “Yani sahneye çıktın mı demek istedim.”

Alessandra gözlerini biraz daha açarak, “Hayır,” diyor usulca. “Ya sen?” Hızla yanıma doğru emekleyip ellerini kollarımın üzerine koyuyor. “Baban sana, yani bir kıza, sahneye çıkmam için izin verdi mi? Kilisenin bundan haberi var mı?”

Hızlı düşün Cat, hızlı düşün.

“Elbette ki hayır,” diyorum gözlerimi devirerek. Bu görüntüme, “sen deli misin?” demekten çok. “sadece şaka yapıyordum” anlamını verebilmeyi umuyorum. “Öyle bir tepki verdiniz ki bir an İtalya’daki kuralların farklı olduğunu sandım, o kadar.”

Alessandra omuzlarını düşürerek başını ağırbaşlılıkla sallıyor. “Korkarım değil. Kadınların sahneye çıkmalarına izin veriliyor ama kilise buna öylesine karşı ki çoğu kişi çıkmamayı tercih ediyor. Kilise kadın oyuncularını önüne gelenle yatan fahişelerle, alkış duyma arzusunun ahlaksız bir davranışa denk tutuyor.” Dudağını nazikçe ısırıp ceylan gibi gözlerini bana diyor. “Patience, peki ya sen bir hayal bile olsa sahnede olmanın günah olduğuna inanıyor musun?”

Onun o cevap bekleyen kocaman gözlerine baktığımda

duvarlarımın eridiğini hissediyorum. Nasıl oldu bilmiyorum ama bu insanı baştan çıkaran kız kalbime girmeyi başardı ve bende onu her daim koruma hissi uyandırdı. Şimdi de kalkmış beni bir arkadaşlığı riske etmeye zorluyor, ki bunu El-la'dan bu yana hiç istemedim.

Gülümseyip başımı sallıyorum. “Less, senin tek bir günah bile işlediğini sanmıyorum.”

Adeta gözlerimin önünde uzuyor. O tanıdık kırmızı yanakları yüzünü kaplarken ıslı ıslı parlıyor.

Cipriano doğrulup yakınlardaki bir çiçeğin yapraklarını koparmaya başlıyor. “Kiliseye karşı gelmeye cesaret edecek değilsin, değil mi sevgili kuzenim?”

“Hayır ama hayal kurmanın yanlış olduğunu sanmıyorum, Cip. Ayrıca arkadaşlar arasında ufak bir oyun sunmanın da yanlış olduğunu düşünmüyorum.” Yeni planımdan güç alarak ayağa kalkıyor ve eteğimdeki otları silkeliyorum. “Less, sahneye çıkmayı hayal ettiğinde, gözünün önünde beliren sahne tam olarak nasıl bir şey?”

Alessandra utangaç bir tavırla başını öne eğip, başındaki papatyacıyla oynamaya başlıyor. Gergin bir tavırla gözlerini kendine özgü havasıyla onu izleyen ağabeyine çeviriyor. “Kalbimin derinliklerinde yatan gizli hayalim, bir an için bile olsa sorumluluk sahibi bir kız evlat olmaktan kurtulup kötü bir karakter olabilmek.” Yanakları daha da kızarıyor ve adeta kendi içine gömülüyor. “Evet, bunun çok anlamsız bir hayal olduğunu biliyorum.”

Mazeretini duymazdan gelerek, “Vav,” diyor ve hemen

etrafımda sahne malzemeleri aranmaya başlıyorum. “Kalp, içinden geçenleri ister. Bunu basit bir deneyim olarak algıla.”

Onlara henüz yazılmamış bir oyunu ya da hikâyeyi öğretmenin ileride ciddi değişikliklere sebep olacağını biliyorum ama bir-iki ufak sahnenin zararı olmaz. Oğlanları beraberimizde getirdiğimiz piknik sepetini almaları için arabaya yollayıp Alessandra'dan da bir buket papatyaya toplamasını istiyorum. Oğlanlar döndüğünde sepetten bir elma çıkarıp hızla çiçeği burnunda oyuncu grubuma Pamuk Prenses'in bir sahnesini anlatıyorum.

“Böylece kötü kalpli cadı yaşlı kadın kılığına girerek Pamuk Prenses'in sihirli elmayı ısırmasını sağlar. Pamuk Prenses söyleneni yaptığında derin bir uykuya dalar. Sonra yedi cüceler gelip onu bulurlar. Ama öldüğünü sandıklarından Prenses'i ormanda cam bir tabutun içine koyarlar. Sonra Prens çıkagelir ve Prenses'in güzelliğinden o kadar etkilenir ki onu gerçek bir âşık gibi öper ve Pamuk Prenses uyanır.”

Alessandra büyülenmiş biçimde, “Sonra ne oluyor?” diye soruyor.

Omuzlarımı silkeliyorum. “Sonsuza dek mutlu yaşıyorlar.”

Bu klişe lafı belki de ilk kez duyduğunda Alessandra'nın yüzüne bir tebessüm yayılıyor. Ayağa fırlayıp elmayı kapıyor. “Kötü kalpli cadı ben olacağım!”

Bir kahkaha atarak, “Evet, ben de öyle düşünmüştüm,” diyorum. “Ben de Pamuk Prenses'i oynayacağım.” Yanımızdaki genç adamlara döndüğümde onlardan birinin de prens

rolünü oynayacağını fark ediyorum.

Ve de beni öpeceğini.

İşte bu çok önemli çünkü her ne kadar bu sadece bir oyun olsa da benim gerçekten *ilk* öpücüğüm olacak. Elimden gelenin en iyisiyle Lorenzo'dan etkilenmemiş gibi davranabilirim belki ama bu fırsatı tepmem. Kaldı ki, kuzenimi öpmek mi? Iyy!

"Cip, sen cücelerden birini oynayabilir misin?" Cipriano huzursuzca ayaklanıp dudaklarını aşağı yukarı oynatıyor. Elimi omzuna koyup, "Dinle, tek yapman gereken artık ölü olduğum için üzgünmüş gibi davranıp beni çimenlere yatırmak, elime de bir buket çiçek vermek. Çocuk oynuncağı, değil mi?" diyorum.

Ciprona başını geri atıyor. "*Çocuk oynuncağı?* Bütün Londralılar böyle tuhaf mı konuşuyor?"

O an, o gün kendimi ne kadar da rahat bıraktığımı fark ettim ve bir an için kalbim hızla atmaya başladı. Alessandra'nın önünde rahat davranmak olabilir belki ama Cipriano ve Lorenzo'nun önünde bunu yapmak çok farklı. Ve hatta belki de tehlikeli. Eve, kendi yüzyılıma döndüğümde oradaki gardımı *hiç* düşürmüyorum. Peki, burada neden kim olduğumu unutuyorum? Bu insanlarda beni rahatlatan ne var?

Tam durumu açıklamak için ağzımı açtığımda, ki nasıl akla yatkın bir cevap verebileceğim konusunda hiçbir fikrim yok, Cipriano başını iki yana sallıyor.

"Sen hayatı gerçekten de ilginç kılan birisin kuzenim. Her ne kadar ifadelerin oldukça tuhaf olsa da sanırım ne de-

mek istediğini anlayabiliyorum. Ve evet, bu benim için *çocuk oynuncağı*."

Saçlarımın bir tutamını çekerek gülümsüyor. Kusursuz bir İtalyanca, on altıncı yüzyıl ağzıyla böylesi aptalca bir tabiri söyleyişi karşısında buz kesen bedenim çözülüyor ve rahatlayarak gülüyorum. Papatya buketini eline alıp etrafa göz gezdiren. Birkaç adım attıktan sonra elindeki çiçeklerle bir noktayı işaret ediyor. "Burası iyi."

Yüzümde asılı kalan tebessümle beraber, başımla onaylıyorum. "Harika."

Dönüp ekibin geri kalan kısmına baktığımda Alessandra'yı, sırtarak kaşlarını oynatırken buluyorum. Umursamazlık taklidi yaparak Lorenzo'ya işaret ediyorum. "Bu durumda sen de prens olacaksın."

Lorenzo öne doğru bir adım atıp elini saçlarının buklelerinin arasından geçiriyor. Kısık ama güçlü bir sesle, "Ve gerçek bir âşığın ilk öpücüğünü ben vereceğim." diyor.

Çikolata kahvesi gözlerini dudaklarına kilitleyip şeytanca gülümsüyor.

Bir an nefesimin kesildiğini hissediyor ve kulaklarımda azgın bir okyanusun uğultularını duyar gibi oluyorum. Vücut sıcaklığım adeta tavan yapıyor. Kendimi biraz serinletebilmek adına ensemdeki saçlarımı atkuyruğu yapar gibi toplayarak kuruyan dudaklarımı ani bir hareketle yalıyorum.

Sanki bu bir davetmişçesine bana doğru bir adım atıyor.

Göğsünden onu hafifçe iterek. "Dur bakalım ahaba. Gerçek bir âşığın ilk sahne öpücüğü bu. Yani elde edebilece-

ğin tek şey gayet basit ve namuslu bir dokunuş, adamım.”

Lorenzo'nun arkasındaki Alessandra'nın başını sallayarak homurdandığını duyuyorum.

Lorenzo ise sıcacık elini benimkinin üzerine koyup gözlerimin derinliklerine bakmak için eğiliyor. O an birden, gözümün önündeki tüm dünyanın hayal meyal bir görüntüye büründüğü hissine kapılıyorum.

“Ben senin şerefine hiçbir zaman zarar vermem,” diyor usulca.

Sonra bir adım geriye çekiliyor ve ben kendime gelebilmek için başımı iki yana sallamak zorunda kalıyorum. *Alessandra*. Alessandra'ya odaklanmam gerek.

Onun elindeki elmayla çimlerin üzerinde sıçrayarak yürüdüğünü gördüğümde aklımda bir fikir beliriyor. Belki de Reyna beni bu yüzden buraya gönderdi. Belki de çıkarmam gereken ders bu: Hiçbir işlevi olmayan aile mirasından faydalı bir çıkış yolu bulmak.

En azından denemeye değer.

Dördümüz birlikte sahneleri yeniden gözden geçiriyoruz. Ekibime nasıl konsantre olacaklarını anlatıyorum. Kısa bir provanın ardından artık oynamaya hazırız.

“Motor!” diye bağıryorum.

Alessandra bana bariz bir aksaklık ve yüzünde insanı kendine hayran bırakan küçümser bir edayla yaklaşıyor. Sözlerini söylerken sesi sert. O an kendime her ne kadar ben bu filmi daha önce sayısız kez izlemişsem de tüm bunların onun için henüz yeni olduğu gerçeğini hatırlatıyorum. Ama rolü

sahiplenişi, ben elmayı ısırdığımda attığı o şeytansı kahkaha öyle iyi ki bunu anlamak gerçekten çok zor. Babamın her zaman söylediği gibi, kız doğuştan yetenekli.

Ve rolünü kusursuz yapan sadece o değil. Cipriano'nun her zamanki ciddi tavrı –ki belki de asıl sebebi bu– cüce karakterine daha önce bu karakterde olduğunu hiç sanmadığım bir ağırlık, bir itibar kazandırıyor. Aksayarak, beni daha önceden seçtiği yere hiç zorlanmadan taşıdıktan sonra büyük bir kederle geri çekiliyor. Belki de duygularını en üst seviyede yaşıyor ama hareketlerinde bir parça sertlik var. Araladığım gözkapaklarımın arasından onu izlemenin keyfini çıkarırken oyunun sonunu tamamen unutmuşum.

Ta ki Lorenzo gelip başımda diz çökene kadar.

Tabii yarı kapalı gözlerimle onu görmeden önce, hissediyorum. Bacaklarının sıcaklığını hissedip, erkeksi kokusunu içime çekiyor ve hızla nefes alıp verişlerini duyuyorum. Nasırlı elleri boynumu yakalayıp dudaklarımı kendininkilere doğru çevirdiğinde kendi soluğum adeta kesiliyor. Sıcacık nefesi yüzüme vuruyor ve nihayetinde sert dudakları benimkilere değişiyor.

Lorenzo'nun öpüşü son derece nazik hatta çekingen. Sanki kendini geri çekiyormuş gibi. Bu hiç de onun gibi birtenden bekleyeceğim bir davranış değil ama bunun için neredeyse on altı lanet yıl beklemiş biri olarak bu anın tadını çıkaracağım. Daha önce kendi yapmış olduğum, bunun sadece bir sahne oyunu olduğuna dair uyarımı unutarak parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyor, onu kendime doğru çe-

kiyor ve kendimi bırakarak öpücüğüne karşılık veriyorum. Dudakları çok tatlı ve bedenimin her bir sinir ucu bu hisle heyecan içinde bağırıyor adeta.

Düşünmeden edemiyorum. *Biz gerçekten öpüşüyoruz.*

Lorenzo'nun dudaklarına bir tebessüm yayılırken ben gözlerimi açıp onun bana baktığını görüyorum. Gözlerini yeniden kapatıp elinin tersini yavaşça yanağımın üzerinde gezdiriyor ve dudaklarına bir öpücük daha konduruyor. Dilini çıkarıp dudaklarımın üzerinde gezdirdiğinde ciğerlerimdeki tüm hava bir anda boşalmış gibi hissediyorum. Sonra beni bırakıyor.

Kendimi öne doğru atıp hâlâ kapalı olan gözlerimle dudaklarını yeniden yakalamaya çalışıyorum, ama ulaşabildiğim tek şey boşluk olduğunda gözlerimi açıyor ve onun da bana istekle baktığını görüyorum. Elini usulca kolumdan aşağı kaydırıp parmaklarımızı birbirine kenetliyor, ardından beni nazikçe ayağa kaldırarak son sözlerini söylüyor. "Prenses uyandı."

Üç kalp atımı süresince gözlerimizi birbirimizden almıyoruz. Sonrasında Alessandra'nın neşeli kahkahasını duyuyorum. Bana doğru koşup kollarını boynuma doluyor. Titrek nefesimi artık bırakıp rahatlarken ayakta zor duran dizlerime destek ve kızıl kahve saçlarıyla yüzüme perde olduğu için ona minnet duyarak kendimi kollarına bırakıyorum. Birkaç saniye daha Lorenzo'nun gözlerinin içine bakıp içimden geçen duyguların yüzüme yansıyışını görmesini sağlıyorum.

Alessandra'ya daha sıkı sarılıyorum. Bugünün tüm yeni duygularının etkisi altında gözlerimi kapatarak, "Harikaydım," diyorum. "Öyle olacağını biliyordum."

Ayak parmaklarının ucunda zıplayarak kollarımda dans ediyor. "Bu muhteşem deneyim için sana ne kadar teşekkür etsem az!"

Kollarını boynumdan çekiyor ve geri çekilerek hiç bitmek bilmeyen neşesi karşısında gülümsüyorum. "Seni rol yaparken görmek yetti. İnan bana sahnelerde olmayışın onların kaybı."

Lorenzo bir çiçek koparıp Alessandra'ya uzatıyor. Parmakları kolumun hemen yanından geçiyor. "Hristiyan dünyasında daha yetenekli bir oyuncu bulmak mümkün değil. Şimdi artık ikindi için bir şeyler atıştırıp kutlama yapmaya ne dersiniz?"

Her ikimizin de ortak görüşleriyle Alessandra'nın yüzü aydınlanıyor ve Cipriano'nun da onu durdurup kucaklaması ve tebrik etmesiyle inanın sanki bir ampul yutmuşçasına etrafına ışık saçıyor.

Ben kendimi yere atıp bağdaş kurarken Cipriano sepetteki taze beyaz ekmek, ekşi peynir ve deri kılıftaki şarabımı çıkarıyor. Bana taş işlemeli gümüş bir kadeh uzatıyor. Kadehin üzerinden karşıya baktığımda Lorenzo'nun bakışlarıyla karşılaşıyorum. Hiç düşünmeden dilimi alt dudacağımın üzerinde gezdirip onun tadını yeniden hatırlıyorum. Lorenzo bu hareketime göz kırparak karşılık veriyor.

Alessandra ise sırtlıyor ve omuzlarını oynatıp beni dür-

tüklüyor. Öne doğru eğilip önce ekmeği, ardından da peyniri bölüyor. “Ağabey, şu karşıdaki servi ağacının o tarafa doğru biraz yürümeye ne dersin?”

Cipriano yüzünden açıkça okunan bir şaşkınlıkla boş boş bakarken Alessandra yüzünü asıp başıyla beni işaret ediyor. Eğer yanaklarım kızarıyorsa emin olun bu kendiliğinden oluyor. Dudaklarımı gerip Alessandra’ya gözlerimi ayırsam da o, masumca bir göz kırpmayla yetiniyor. Cipriano’nun suratı nihayet anladığını belli edercesine aydınlanıyor ve bir yandan Lorenzo’yu izlerken bir yandan da dudaklarını бүküyor.

İki arkadaş arasındaki bu sessiz muhabbetin ardından Cipriano, “Bence de seninle şu görünen servi ağacına kadar gitmek çok iyi bir fikir. Oradan her yeri açıkça, önümüzde hiçbir engel olmadan izleyebiliriz. Etrafa bakmak için harika bir nokta,” diyor.

Lorenzo sırtıp arkadaşının omzuna şakacıktan bir yumruk indiriyor. “İncelik sanatı hiç sana göre değil dostum. İçin rahat olsun, Bayan Patience’a hiç dokunmayacağım. Sana söz veriyorum.”

Midemin içinde aptalca bir pişmanlığın dolaştığını hissediyorum. *Güzel*, diyorum kendi kendime. *Nasıl olsa denemiştik. Aynı performansı tekrarlamayı kim ister ki?*

O an içimden bir ses sabırsızca, *ben, ben!* diye bağırıyor.

Lorenzo sanki içimden kopup gelen bu sesleri duymuş gibi dudağının kenarına bir kıvrım yerleştiriyor. Elimdeki бү-

yükçe beyaz ekmeği incelemeye koyuluyorum. Lorenzo aramızdaki mesafeyi korumaya çalışırken ben de göz ucuyla onu izliyorum.

Uzun zamandır takındığım bezgin, rahat insan kılıfına sığınarak, “Aşırı tepki vermek Cipriano’nun işi zaten,” diyorum. Biliyorum ki bugün kendime yeni bir imaj yarattığım ilk günüm olacak ama bu çocuk beni fazlasıyla germeyi başarıyor. Bebek gibi adım adım ilerliyorum. “Sanki aramızda gerçekten bir şey olacaktı gibi.”

Lorenzo derin bir iç çekip şimdi artık kuzenlerimi dallarının altına alan servi ağacına kısık gözlerle bakıyor. “Cipriano’nun omuzlarına çok fazla sorumluluk yüklenmiş; o yüzden onu bu kadar sert eleştirmemelisin. Birkaç ay sonra Milano’ya gitmek için aramızdan ayrılacak. Kız kardeşi için yeterince endişeleniyordu, şimdi bir de sen çıktın.” Lorenzo dönüp bana bakıyor. “Her ikinizi de savunmasız bırakıp gittiğini düşünüyor.”

“Gitmek mi?” diye soruyorum. İşte bu benim için çok yeni bir haber. “Milano’ya neden gidiyor?”

Lorenzo sebebini gerçekten bilmiyor oluşuma şaşkın görünerek başını geriye doğru atıyor. “Uzun zamandır ailenin yürüttüğü işi öğreniyor; böylece işlerini Milano’ya kadar genişletebilecekler. Senin de fark ettiğin üzere D’Angeli ailesinin Floransa, Londra ve Venedik gibi liman şehirlerinde bu noktalar arası serbest ticaret yapmalarını sağlayan büroları var. Cipriano’nun da Milano’ya gitmesiyle, ki şehir el yapımı zırlarıyla meşhur, aile servetine servet katmış olacak.”

Başımı çevirdiğimde kuzenimle göz göze geliyorum. Demek bunca zamandır bu denli ciddi oluşunun sebebi buymuş; bu yaşta benim omuzlarıma böyle bir yük verilmiş olmasını hayal bile edemiyorum. Henüz yirmi yaşında ama bir başına başka bir şehre taşınacak, üstelik yanında ne bir cep telefonu, e-posta adresi, internet bağlantısı olmadan.

Cipriano ne olduğunu anlamak istercesine başını yukarı kaldırdığında ona gülümseyerek cevap veriyorum ve sahip olduğum yepyeni gözlerle Cipriano da dahil olmak üzere bu çağda gençlerin ne tür zorluklar yaşadığını görüyorum. Cipriano başını çevirip Alessandra'yla konuşmaya devam ederken ben de yeniden Lorenzo'ya dönüyorum.

Lorenzo kafasını geriye atıyor ve gökyüzünden süzülüp geçen bulutları seyrediyor. Genellikle arkasına saklandığı Romeo karakteri gitmiş, yerine daha açık, genç ve daha savunmasız görünen bir Lorenzo gelmiş. Bu haliyle çok daha tehlikeli görünen Lorenzo...

Gözlerini gökyüzünden almadan, "Amcan, oğluna çok güveniyor," diyor. "Ona inanıp, destek veriyor. Böylesi bir desteği bir gün olsun kendi babamdan görmek için neler vermezdim bilemezsin." İç geçirerek gözlerini kapatırken hafif esen sonbahar rüzgârı saçlarını yalayıp geçiyor. "O da benim Cipriano gibi babamın izinden gidip aile işlerini devralmamı her şeyden daha çok isterdi, ama ben ticaretten anlamam ki." Gözlerini birden açıyor. "Ben bir ressamım."

Sözleri aramızdaki boşlukta yankılanırken sessizce oturmaya devam ediyoruz. Patience'in geçmiş hayatına ya da ge-

leceğe döndüğümde, neler yaşayacağıma dair hiçbir fikrim olmadığından şu ana dek kendi geçmişimi bu konuya karıştırmamaya çalıştım. Ama şimdi, Lorenzo'ya onun nereden geldiğini anladığımı söylemek istiyorum. Belki çok fazla ortak noktamız yok ama onu çok iyi anlıyorum.

Yaklaşıp elimi elinin üzerine koyuyorum. "Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum."

Başını şaşkınlıkla bana çeviriyor.

"Babam..." Bir an duraksıyorum. Babamın da aile işlerini yürütmemi istediğini söyleyemem; on altıncı yüzyılda kadınlar iş hayatında değillerdi ki. Otururken altıma aldığım ayaklarımı düzeltip şansımı bir kez daha deniyorum. "Yani demek istediğim belki seni tam olarak anlayamam, çünkü ben kendi ailemin işlerini üstlenme iznine sahip değilim ama bunu yapabilecek olsaydım benim babam da eminim tutku-larıma anlam veremezdi. Marco Amca da öyle. Sanatçı ruhu taşımayan birine böylesi bir şeyin insanın ruhunu nasıl kemirip bitirdiğini anlatmak çok zor."

Lorenzo'nun gözleri ilgiyle kocaman açılıyor ve o da oturduğu çimenlerin üzerinde bana bir parça yaklaşıyor. Dizlerimiz birbirine değiyor. Her ne kadar aramızda kat kat ku-maş olsa da onu hissetmek adeta hacaklarımı uyandırıyor.

"Sen de mi ressamısın?"

Sesindeki şaşkınlık ve dehşetin etkisini yitirmesini bekleyip başımı evet anlamında sallıyorum. Yüzünde bir anda insanın nefesini kesen bir tebessüm beliriyor. O an kendimi kaybederek bu genç adamın ne kadar göz kamaştırıcı olduğu-

nu anlıyorum. Dudaklarını büzdüğünde o dudakları yeniden öpmek için kendimi zor tutuyorum. Parmaklarımı yakalayıp gökyüzüne çeviriyor ve göğsünü sırtıma yaslıyor.

Gözlerimi kırıştıtarak kapatıyor ve bedenimi, ona gidecek daha da yasladığımı hissediyorum.

“Ne görüyorsun?”

Kulağıma fısıldadığı bu merak dolu cümleyle gözlerimi açıp sırtımı dikleştiriyorum. Gözlerimi kırıştıtırıp odaklanmaya çalışıyorum. “Bulutlar mı?”

Belli belirsiz kıkırdadığını duyduğumda kendimi bir aptal gibi hissediyorum. Bu bir sınav. Bir ressam sınavı. Uçuşan renklerle geçeceğim bir sınav.

Yüzüme kibirli tebessüm takınıp, “Yani manolya renkli bulutlarla süslü lacivert bir gökyüzü,” diyerek düzeltiyorum.

Hâlâ seksi bir fısıltı gibi çıkan sesiyle, “Çok güzel,” diyor. “Babam olsa sadece sıradan bir mavi ve beyazdan başka bir şey göremezdi. Onda, hayal gücünden eser yok.”

Hayal gücümün yüksek oluşunu kanıtlamanın verdiği gururla daha dik oturuyorum.

Sonra Lorenzo bir kez daha soruyor. “Peki ya şekiller? Bulutları nasıl görüyorsun?”

İşte bu *sınav* daha zor. Babası gibi kör olmamayı umut edip dualar ediyor ve bir süre gökyüzüne bakarak gözlerimi dinlendiriyorum. Resmi hep sevmişimdir. Eğer adımı duyurabileceğim bir alan varsa, onun resim olduğuna şüphe yok. Resim, ailemin kim olduğunu umursamadan kendimi bulabildiğim tek yer, ama daha önce hiç durup da bulutların hangi

şekillerde olabileceği üzerine düşünmedim.

Gökyüzüne dalıp gitmişken birden bulutlar gözlerimin önünde şekil almaya başlıyor. Gülümsüyorum. Çocukluğumdan beri bulutlara hiç bakmamıştım ama Lorenzo kesinlikle haklı. İşte resim sanatı bu. Boğazımı temizliyorum. “Pekâlâ, mesela şu... şuradaki? O kocaman bir saat kulesi, onun sol altındaki de gösterişli ve kemerli bir köprü.” Tüm direnmelerime rağmen sırtımı onun o sert göğsüne yaslayıp iç geçiriyorum. “Köprüleri çok severim.”

Lorenzo'nun ardımda kaskatı kesildiğini hissettiğimde arkama dönüyor, onu Cipriano'ya doğru bakarken görüyorum. Bana dokunmayacağına, hatta yaklaşmayacağına dair verdiği sözü hatırlıyorum. Yine de kolunu belime dolayıp beni kendisine doğru çekiyor ve ilk defa ondan kaçma gereği duymuyorum.

Hiçbir şey olmamış gibi devam ediyor. “Çok güzeller,” diyor. Sesi şimdi artık daha kısık. Burnunu omzumla boynumun arasına gömüp, tenimin kokusunu içine çekerken gözlerimi kapatıp yutkunuyorum. “Ama kutsal yolda yürüyen meleği gözden kaçırdın.”

Sesindeki tebessüme gülerek karşılık verdiğimde sınavı başarıyla geçtiğimi anlıyorum. “Biraz da senin dikkatini ölçmek istedim,” diyerek gözlerimi açıyor. acaba gerçekten meleği görebilecek miyim diye gökyüzüne bakınıyorum.

Göremiyorum.

Gözlerimi kısıyor ve kendimi öne atarak sadece onun gördüğü gizli nesneyi aranmaya başlıyorum. Bu tıpkı dünya-

nın en büyük, en can sıkıcı *bil bakalım ben neredeyim?* oyununu oynamak gibi. Uzun bronz bir parmak görüş alanıma girip uzakta bir bebek meleği andıran bulut kümesini işaret ediyor.

Başımı iki yana sallayıp gülümsüyorum. Sonra da birkaç dakika daha durmadan değişen bulutlarda başka şekiller görmeye çalışıyorum.

Yeniden arkama döndüğümde Lorenzo'nun o her zamanki neşeli halini bırakıp gözlerini bana diktiğini görüyorum.

"Patience, bilmem gereken bir şey var." Duruyor, bakışlarını aşağı çevirerek ellerimi buluyor. Onları kendi ellerinin arasına alıp yalvarır gözlerle gözlerime bakıyor. Birden gerildiğimi hissediyorum. "Sence ben bir hayalperest miyim? Sen, içinde yanan ateş ve tutkuyla bugüne kadar tanıdığım hiç kimseye benzemiyorsun. Bana gerçekleri söyleyeceğini biliyorum. O yüzden lütfen söyle. Sence ben ressam olmak isterken sadece hayallerinin peşinden giden bir aptal mıyım?"

Sesindeki savunmasızlık ve yumuşaklık karşısında bir an afallıyorum. İşte bu gerçek Lorenzo. O gün meydana geldiğim ya da Antonia'nın akşam davetinde tanıdığım çapkın adam değil bu. O adam sadece bir maske, bir kılıf. Kendini dünyanın geri kalanından saklamak için kullandığı bir yol.

Hakkında çok az şey bildiğim bir gerçek.

Lorenzo avuçlarının arasındaki ellerimi biraz daha sıkı-

yor, derin bir nefes alıyorum. Sorusunun ağırlığı öyle büyük ki adeta altında eziliyorum. Burada bahsettiğimiz şey genç bir adamın geleceği. Ticaret mi yoksa sanat mı? Birbirinden çok farklı iki hayat.

Daha önce Lorenzo'nun çalışmalarını hiç görmedim. Açık havada karakalem çalışmaları yapmak üzere getirdiği malzemeleri arabada duruyor ama onu şu ana kadar hazırlıksız gelişen sahne oyunları ve bulutlara şekil bulmayla öyle meşgul ettim ki resim yapmaya fırsat bulamadı. Bu yüzden şu an için elimdeki tek dayanağım Alessandra'dan duyduklarım ve daha birkaç dakika öncesine kadar kendisinin gökyüzünü şiirsel tasvir edişi olabilir. Ama yine de bir ressamın nasıl olduğunu gördüğüm anları ve her ne kadar ailesine sürekli karşı gelen bir çocuk örneği olmasam da şu an söyleyeceklerim istenmeyen bir doğum günü partisine karşı çıkmaktan çok daha önemli.

Başımı usulca iki yana sallıyorum. "Hayır. Lorenzo. Aptallık etmiyorsun."

Gözle görülür bir biçimde rahatlıyor. Yüzüne bir tebessüm yayılıyor. Bu öylesi bir tebessüm ki ancak ruhunu birine açtığında ve ondan kabul gördüğünde kendini gösterebilir. Bu tebessümle midemin burulduğunu hissediyorum.

Acaba nasıl olurdu? Ona açılsam, onu kendi gizli dünyanın içine alsam, içimdeki deliyle tanıştırsam, ona güvensem -herhangi birine güvenebilsem- ördüğüm duvarları yıkabilsem? Bu arzu öylesine güçlü ve baştan çıkarıcı ki.

Ne var ki bunu yapamam. Tek sebebi daha önce hiç yap-

mamış olmam değil. Eğer bunu yaparsam, ona gerçekleri anlatsam bu sadece riskli olmakla kalmaz, aynı zamanda beni akli hastanesine de yatırır.

Ama en azından gerçek adımın ne olduğunu bilebilir.

“Lorenzo, benim için bir iyilik yapar mısın?”

Öne doğru hevesle eğildiğinde yüzündeki kendinden emin gülüş daha da güçleniyor. “Her ne istersen.”

Bu basmakalıp cümleye gözlerimi devirsem de bu kez bunu yaparken gülümsüyorum. Hâlâ ellerimde olan ellerini tutup, “Geldiğim yerde arkadaşlarım bana Cat derlerdi,” diyorum. Şaşkın ifadesi karşısında açıklamaya çalışıyorum. “Bu bir rumuz. Pek anlamlı olmadığını biliyorum ama eğer sen de bana öyle derssen çok sevinirim.”

Dudaklarımı ısırıp tepkisini beklemeye başlıyorum. Neden gerçek adımlı bu kısık bariton sestem duymak istediğimi bilmiyorum ama istiyorum işte.

Lorenzo ellerimi bırakıp bir tutam saç kulağımın arkasına itiyor. “Bunu yapmak benim için bir onur olur, *Cat*.”

Gerçekten de beklediğim kadar baştan çıkarıcı oluyor.

Güneş tepelerin ardında kaybolmaya başladığında eşyalarımızı toparlayıp yeniden arabaya doğru hareketleniyoruz. Manzaralı yolu takip etmeye karar verip, ormanın içindeki yıpranmış yolu tercih ediyoruz. Ağaçların gölgesi üzerimize düşerken kayalara çarpan suyun sesi, böceklerin susmak bilmeyen cızırtıları ve seslerine karışıyor. Hevesle adımlarımı

hızlandırıp son ağaç dalını da kenara iterek ufak ve gölgeli bir gölete akan nefes kesici bir şelaleyle karşılaşıyorum.

Gördüğüm manzara karşısında bedenim kendine daha fazla hâkim olamıyor. En son düşüm Floransa uçağına binmeden önceydi; ne var ki o zamandan beri yapabileceğimin en iyisi de sünger banyosu yapmak oldu.

Ayakkabılarımı fırlatıp atıyorum. “En son gelen çürük elma!”

Alessandra kollarını açıp beni göğsümden itiyor. “Bu pisliğin içine girecek değilsin, değil mi?”

Onun o heyecanlı sesini duymamla birlikte gözlerimi insanı adeta tazeleyen şelalenin sularından alıp ona çeviriyorum. “Bana gayet temiz görünüyor, Less. Kaldı ki çok uzun zamandır yıkanmadım. Çok güzel olacak, haydi gel.”

Tam bir adım daha atacakken bu kez beni durduran Cipriano oluyor. “Toplu yıkanmanın, vebanın yayılmasına sebep olduğunu söylüyorlar.”

İşte bu beni durduruyor. Ne demek istediğini anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Akıllı, on altıncı yüzyıla ayak uydurmaya çalışan Patience tarafım Cipriano’nun ne demek istediğini anlıyor, ama yirmi birinci yüzyılın kayıp, çocuksu Cat tarafım bunu sadece üstünkörü bir yıkanma olarak görüyor.

Ve kazanan bu tarafım oluyor.

“Bakın, sizi duyuyorum ama emin olun sorun yok. Bana katılmak istemezseniz, bunu yapmak zorunda değilsiniz. Anlatışla karşılaşırım. Sizinle arabada buluşabiliriz. Çok uzun sürmez, söz veriyorum ama üzülerek söylüyorum ki ben giriyorum.”

Sorun yaşamayacağımı onlara anlatmak birkaç dakika daha alıyor. Bu dakikalar boyunca beklenti içinde kâh bir ayağımın kâh diğerinin üzerinde zıplıyorum. En sonunda yürüyüp uzaklaşıyorlar ve ben de hızla suyun çakıl kaplı bendinin üzerinde kıyafetlerimi çıkararak koşuyorum. Sığ suya atlayıp göletin sularının köpük köpük olduğu merkezine doğru yüzyorum.

Üzerimden akıp giden serin sular ruhuma tıpkı bir merhem gibi geliyor ve her ne kadar su eski hayatımda aldığım душlardakinden çok daha soğuk olsa da terimin ve kirimin akıp gittiğini bilmek bu soğuğu çekmeme geliyor. Tek pişmanlığım sırt çantamı yanıma almayıp, saçımı doğru düzgün yıkayamamak ama yine de bu kadarıyla yetinmek de güzel.

Saçlarımı ellerimle geriye itip zengin toprak ve tatlı çiçeklerin kokusunu içime çekiyorum. Zihnimden durmadan bir filmin sahneleri geçiyor. Bir an *Mavi Göl* filmindeki genç Brooke Shields olduğumu hayal ediyorum. Kolumun üzerine bir gölge düşüyor ve aniden kararan havayla birlikte zaman kavramını gerçekten yitirdiğimi düşünmeye başlıyorum. Sonra başımın üzerinde bir gök gürültüsü koptuğunu duyuyorum.

Hızla bastıran yağmurun altından kaçıp gökyüzünde çakan şimşekleri aramaya başlıyorum. Bir yandan da suyun içinde ilerlemeye çalışarak yosun kaplı taşlarla ağaç dallarına yaydığım elbiselerime doğru hamle yapıyorum. Tepemde bir gürültü daha kopuyor. O an sallanan ağaç dalına bir röntgen ciyle karşılaşma ihtimaliyle, dikkatle bakıp en yakınımda du-

ran keten gömleğe hızla uzanıyorum. Gömleği üzerime geçirirken kumaş üzerime yapışıyor. Kollarımı gömleğin içine geçirmek için zorlarken ağaçların arasında bir çıtırtı daha duyuyorum.

Başımı ve tek kolumu gömleğin içine sokmuş halde öylece donup kalıyorum. Etraftaki beklenmedik sesleri duymak için öncelikle kendi kalp atışımın sesini durdurarak kulak kesiliyorum. Rüzgâr da çıktı; yapraklar delicesine titriyor. Belki de bana öyle geldi ama sonrasında bir dalın kırılma sesiyle, bir lanet okuma duyuyorum. Titreyen ellerimle gömleğimi aşağı indiriyorum. “Kim var orada?”

Gözlerimi kocaman açıp her ani hareketi kolağan etmeye başlıyorum. Parmaklarımın ucunda diğer kıyafetlerime doğru ilerleyip bir saniye bile geçirmeden onları da üzerime geçiriyorum.

Neden bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüm ki sanki? Hiç şüphe yok ki Rönesans’ta da tacizciler ve sapıklar vardır. Neden yalnız kalabileceğim konusunda bu kadar ısrarcı oldum? Gözlerim kıpırdayan her dala ya da ürkütücü gölgeye dikkat kesilirken tam önümde beliriveren kayayı fark etmiyor ve tökezliyorum.

Acıyla sızlayan ayak başparmağıma hızla sarılırken, sıkıştığım dişlerimin arasından, “Lanet olsun, lanet, lanet, lanet,” diye söyleniyorum. Sanki bedenimde yüzlerde karınca geziyormuş gibi hissediyorum, ki sebebi yalnızca çektiğim acı değil hissettiğim korku. Ormanın karanlıklarına bakıp, “Lütfen,” diye yalvarıyorum. “Eğer orada biri varsa, dışarı çıksın.”

Yaklaşık bir metre ötede hıştırtıların çoğaldığını duyuyorum. Birden ağaçların arasından bir gölge fırlıyor.

Lorenzo.

“Sadece güvende olduğundan emin olmak istedim...” diyor bana doğru bir adım daha atarak. “Ama sonra fırtınanın yaklaştığını duydum.” Duraksıyor. Ormanın bu ışıksız derinliklerinde bile yüzünün mahcubiyetle kıpkırmızı olduğunu görüyorum. “Seni korkuttuysam özür dilerim.”

Gül rengi kaftanımı kalçalarımın altına indirip –her yerimi güzelce örttüğüme emin olarak– onun kâh bu kâh diğer ayağının üzerinde durup huzursuzca parmaklarını çıtırdatışını izliyorum. Paniklemiş olduğu ortada. Bu duygunun Floransa’nın bu çapkın çocuğu için oldukça yeni olduğundan eminim.

Altdudağını ısırarak bana doğru üçüncü bir adım daha atıyor. Bakışları önce şelaleye sonra bana kayıyor. “Beni affeder misin?”

Aslında konuyu uzatıp beni ne kadar gördüğünü sormak ve bu hatasını telafi etmesini istemek çok cazip geliyor, ama dürüst olmam gerekirse en azından o çalılıkların arkasında bir serseri çetesi olmadığı için rahatlamış durumdayım.

Onu başımla onaylıyorum. “Evet, seni affediyorum ama sakın bir daha böyle bir şey yapma. Korkudan neredeyse ölecektim.”

Bu sırada gökyüzünde bir şimşek çakıp, bir gürültü daha kopuyor. Yağmur damlaları üzerimizi tıpkı bir şemsiye gibi örten ağaçlara düşmeye başlarken damlaların değdiği yap-

raklar ile dallar tuhaf ve güzel bir melodi yayıyorlar etrafa. ama ben yine de buradan mümkün olduğunca çabuk kaçmak istiyorum.

Ellerimi saçlarıma atıp bir adım öne çıkıyorum ve onun da peşim sıra arabaya gelmesini sağlıyorum. Her ne kadar beni izleyenin sadece o olduğunu bilsem de yine de “ormanın içinde saklanmış olabilecek ürkütücü gözlerden” çekiniyorum, ki bu havanın bile buna engel olabileceğini düşünmüyorum. Her ne kadar ormandan çıkarken şiddetli bir sağanağa yakalanacağımız kesin görünüyorsa da uçlarından su damlayan saçlarımı kıvrarak sıkıyor ve ıslak tenime iyiden iyiye yapışan keten beyaz elbisemi çekiştiriyorum. Bunu yaparken birden aklıma dövmem geliyor.

Artık transparan olan elbisemin üzerindeki kaftanıma korkuyla daha da sıkı sarılıyorum. Hiç şüphe yok ki Lorenzo bana göz kulak olma çabası sırasında kilisenin kurallarına uymadığımı avaz avaz bağırarak dövmemi görmüş olsa bir şeyler söylerdi. Çünkü bu devirde iyi aile kızlarının vücutlarına resim çizdirmeleri görülmüş şey değil.

Omzumun üzerinden geriye dönüp gerginlikle gülümsüyorum. Bir yandan da bir şeylerden şüphelenip şüphelenmediğini anlamaya çalışıyorum. ama tek görebildiğim şimdi artık kapkara bulutlarla kaplanan gökyüzüne endişeli gözlerle baktığı oluyor. Belli ki kafasında bir şeyler var ve ne dövmemin ne de onun neyi temsil edebileceğinin bunlarla bir ilgisi var. İçim rahatlatarak yeniden önüme dönüyorum.

Sırrım en azından şimdilik güvende.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Beklediğim üzere şelalenin altına girdiğimde zaman kavramı benim için uçup gitmişti. Nihayet Lorenzo'yla birlikte arabaya vardığımızda güneş batmak üzereydi. Tam da o anda Rönesans Floransa'sıyla ilgili yeni bir bilgi daha öğrendim. O da, şehrin etrafında güneşin batmasıyla birlikte kapanan muhafızlı yedi kapının olduğu ve o saatten sonra sokağa çıkma yasağının başladığı. Olur da sokağa çıkma yasağının başlamasının ardından sokakta olursanız geceyi neza-rethanede geçiriyorsunuz ve kapılar kapandıktan sonra dışarıda kalacak olursanız bu, gün doğana kadar şehre giremeyeceğiniz anlamına geliyor.

Dikkate değer bir diğer detay ise geceyi dışarıda geçirmek zorunda kalan pek çok insan için şehrin duvarlarının altında çok fazla han olması sebebiyle çok büyük sıkıntı olmadığı. Bu gerçek çok da şaşırtıcı değilken, insanı asıl şoke eden şey, toplumun pek çok kural ve kanun konusunda, her insanı ait olduğu sınıfta bulundurma çabasında katı olmasına rağmen gittiğimiz han sahibinin bize hepimizin paylaşabile-

ceği tek bir oda vermek konusunda hiçbir endişesinin olmamasıydı.

Benimse endişelerim tavan yapmış durumda. Ve tüm endişelerim içinde uzanırken muhtemelen, yatağımın hemen yanında yerde yatacak olan seksî genç adamı düşünüyör olacağım.

Bu hem harika hem korkunç.

Gözlerimi Lorenzo'ya çevirdiğimde onu, altdudağını ısırp elindeki kâğıda dikkatle bakarken buluyorum. Bu bakışı çok iyi tanıyorum çünkü son iki yıldır aynı bakışı Bay Scott'un dersini alan her öğrencinin yüzünde gördüm. Sık sık otoportre çalışırken kendim de bu bakışı takınırim. Benim için doğrusunu bulmak için uğraştığım en zor bölümler de gözler ve dudaklardır.

Lorenzo kafasını kaldırıp gülümsüyor, sonra yeniden eğip elini kâğıdın üzerinde hızla gezdirmeye devam ediyor.

Cipriano ve Alessandra aşağıda akşam yemeğinde olduklarından şimdilik bizim şaperonumuzmuş gibi davranan şoförümüz kapının yanında oturduğu yerde huzursuzca kıpırdanıyor. Ona bakarak tebessüm ediyorum. Aslında oturmasını söyleyebilirim ama odada tek bir minder olması sebebiyle yere oturmaktan başka çaresi yok.

Lorenzo, "Cat," diye sesleniyor. Sesi çok bitkin gelse de kendi adımı duymak içimde gizli bir heyecana sebep oluyor. Lorenzo bu adı yalnızken kullanmamıza özen göstermeye dikkat ediyor belki ama huysuz şoförümüzün bir şey demesinden çekinmiyor değilim.

Yüzümü yeniden Lorenzo'ya dönüp pozumu düzeltiyorum. "Affedersin." Duraksıyorum. "Bir daha."

Dudakları gerilip el hareketleri hız kazanıyor. O an içimde bir pişmanlık hissediyorum. Bunun sebebi resmin uzun sürüyor oluşu değil. Kendim de ressam olduğum için bir resmin ne kadar süreceğini biliyorum. Yerimde oturamıyor oluşumun onunla değil tamamen benimle ilgisi var.

Büyürken annemin adı ne zaman bir skandala karışsa evimin ya da okulumun önüne pusu kurup beni acınacak halde resmetmeyi bekleyen bir paparazzi sürüsünün olacağından adım gibi emindim. O dergi ve gazetelerde dış görünüşümü eleştirip yorumlar yapanları kafama takmamayı öğrenmek yıllarımı aldı.

Onlar ürktücü bir resme bakan bir grup yabancıydılar; benim birazcık, azıcık, şöyle böyle, pekâlâ itiraf ediyorum, çok hoşlandığım seksî genç bir adam tarafından çizilen karakalem resmim değildi.

"Neredeyse bitti."

Bunu duymamla rahatladığımı belli etmemeye çalışarak, onu yüreklendirmek istercesine tebessüm ediyorum. "Eminim ki harika olmuştur. Görmek için sabırsızlanıyorum."

Bu kesinlikle doğruydı. Lorenzo'nun herhangi bir çalışmasını görmek için, bu benim resmim bile olsa, ölüyordum.

Lorenzo başını kâğıdından kaldırdığında gözlerimiz birbirine kenetleniyor. Çizim yapan eli aniden duruyor. Dişlerini altdudağına geçirirken gözleri üzerimde geziniyor. Bırak

metrelik bu mesafeden bile gözlerinin daha da koyu görün-
düğünü görebiliyorum. Tıpkı bugünkü çayırılıkta gördüğüm
gibi koyu çikolata rengi. O zaman da gözlerini üzerimde böy-
le gezdirmişti. Ve tıpkı o zaman olduğu gibi bu bakışla yine
kendimi güzel hissediyorum.

Lorenzo arabadan resim malzemelerini getirip de ona
modellik yapmamı istediğinde şaşkınlıktan ağzım açık kalmış-
tı. Cipriano'nun da öyle. O an aklıma *Titanik* filmindeki Rose
ve Jack geldi. Her ne kadar Cipriano filmi görmemiş olsa da
muhtemelen onun da zihninde benzer bir sahne canlanmıştır.
Bu sebeple Lorenzo ve ben akşam yemeği için aşağı inmeyi
istemediğimizde şoförümüzün gelip bana "namus bekçiliği"
yapmasını istedi. Ama dürüst olmam gerekirse, arkadaşına
güven duyabilmeliydi. Pozumu yataкта uzanmış, tek koluma
ağırlığımı verip, başımı hafifçe yana çevirerek veriyorum.

Ve üzerimde kıyafetlerim var.

Ne var ki Lorenzo'nun bana defterinin üzerinden bakışı
ve bu bakışla benim içimin neredeyse üçüncü dereceden bir
yanıkla pelteye dönüştüğünü düşünecek olursak belki de ger-
çekten bir namus bekçisine ihtiyacımız vardır.

"Öh öh."

Gözlerimi kaçırıyor ve şoförümüze bakıp gülümsüyo-
rum. Lorenzo çizdiği resme bakarken bir adım geri çekilerek
boynunu kaşır. Yutkunduğunda âdemelması bir aşağı bir
yukarı hareket ediyor. Kollarını göğsünün üzerinde buluştu-
rup, "Bitti," diyor.

Kelimeler ağızından dökülür dökülmez, geri almak ister

gibi bir hali var ama ben hızla yerimden fırlayıp, eklemlerimi
oynatarak, kararını değiştirmeden önce yanına koşuyorum.
Gözlerindeki dehşete aldırmadan içi çoktan boşaltılmış pik-
nik sepetimizin üzerinden kıkırdarak atlayıp resmin tam
önünde duruyorum.

Ellerimi istemsizce dudaklarıma götürüyorum.

Resme bir adım daha yaklaşip tekniğine, karşıtlığı kulla-
nışına, gölgelendirmelerine hayran kalıyor ve Lorenzo'nun
portresindeki kıza şaşkınlıkla bakarken iki yeni şey öğreni-
yorum.

Birincisi, güzellik gerçekten de bakan kişinin gözünde.
Keşke tüm dünya da beni onun gördüğü gibi görebilse. Ken-
dimde nefret ettiğim tüm kusurlar ve eksikler onun gözleri
ve elleri sayesinde öylesine güzel resmedilmiş ki. Resim hem
bana benziyor hem de sanki bambaşka, yabancı biri gibi.
Ama biliyorum ki bu onun yaratıcı tasvirinin güçlülüğünden
kaynaklanmıyor. Beni gerçekten öyle görüyor. Bu en az, res-
min köşesine attığı imzası kadar, resmi kurgulayışı, vuruşları
kullanışı ve gerekli yerleri aydınlatığı kadar açık.

Parmaklarımla sayfaya dokunuyorum. Mürekkebe do-
kunmak istemesem de yarattığı çalışmayı daha yakından
özümsemek istiyorum.

Lorenzo öksürüp ayaklarını yere sürüyor.

"Lorenzo, sen kesinlikle bir ressam *olmalısın*."

Gerginlik içinde hareketleri bir anda kesiliyor ve gözle-
rini bana dikip gülümsüyor. "Beğendin mi gerçekten?"

Yüzüme ufak bir tebessüm gelip yerleşiyor. Başımı

evet anlamında sallıyorum. “Hem de çok.”

O an biri sanki mideme bir yumruk indirmiş gibi hissediyorum. Nabzım hızlanıyor, sırtım korkuyla kilitlenip kalıyor. Lorenzo’nun resmine bakarken en sonunda kendi kendime itiraf ediyorum.

Ona âşık oluyorum.

Alessandra içi saman dolu döşeğimin üzerinden bana doğru emekleyerek kulağıma, “Sana çok etkileyici bir ressam olduğunu *söylemiştim*,” diyor. “O gün meydana daha siz tanışmadan önce de söylememiş miydin?”

Boş gözlerle karanlığa bakıp başımı teslimiyetle sallıyorum. “Gerçekten de söylemiştin.”

Eğilip yanağıma bir öpücük konduruyor. “Ben her zaman haklıyım. Şimdi sana iyi geceler diliyorum. Bu gece rüyamda kötü kalpli cadılar ve sihirli öpücükler göreceğim.” Kıkırdayıp yatağının kendi tarafına doğru yuvarlanarak beni tepetaklak olmuş kendi dünyamla baş başa bırakıyor.

Alessandra bana Lorenzo’nun çok yetenekli olduğunu söylemişti. Hatta bana dikkatli olmamı söylemiş, onunla ilk kez tanışan kızların ona âşık oldukları konusunda beni uyarıyordu. Ve ben ona, onunla hiç ilgilenmeyip, onun cazibesine kapılmayan tek kız olacağımı söylediğimde bana gülmüştü.

Belki de Alessandra da bir tür çingene büyücüsüdür.

Midemde adeta kelekler uçuşuyor ve istemsizce, elimi dilimlenmiş armut şeklindeki dövmemin üzerine ko-

yuyorum. Babam dışında birilerinin bana yaklaşmasına izin vermek hayata dair daha önceki planlarımda hiç yer almamıştı. Bunun nasıl bir şey olduğunu görmüş, ardında bıraktığı acıyı tatmıştım. Ama işte yine bir şekilde aynı şeyi yaşıyorum. Üstelik sadece Lorenzo konusunda değil. Alessandra, Cipriano, amcam ve eşiyle de... Her birini sevmek tıpkı bir depresyon gibi. Hissedebiliyorum. Arkasında bırakacağı yıkımı biliyorum çünkü daha önce, sonrasını kendi gözlerimle gördüm. Ne var ki bunu durdurmaya gücüm yok. En kötüsü de bunu yapmayı gerçekten istemiyorum.

Yan tarafıma dönüp ellerimi başımın altına koyarak yaklaşıp altmış saattir devam eden Rönesans hayatımı bir kez daha gözlerimin önünden geçiriyorum. Bu tecrübe kendimi kaybetmeme sebep oluyor. Kim olduğumu, nereden geldiğimi unutuyorum. Bu sabah hep olmak istediğim Cat olma fikri çok heyecan vericiydi. Yeni, farklı ve zararsız bir Cat... Ama daha üzerinden bir gün geçmeden bile bu bana acı vermeye başlıyor.

Yumru yumru duran döşeğimde bir bacağımı ileri uzatarak altımdaki topaklı saman dolu yüzeyi düzeltmeye çalışıyorum, sonra diğer bacağımı da uzatıyorum. Bu çarşafların ne kadar temiz olduğunu ya da bu döşeğin içinde ne tür canlıların yaşadığını düşünmemeye çalışıyorum. Ama belki de o zaman görünmeyen bu yatak böceklerini düşünmek sabah beni bekleyen tehlikeye karşı dikkatimin dağılmasını sağlayabilir.

Yarın sabah gözlerimi açtığımda kendimi belki de otel-

deki odamda tertemiz konforlu yatağında kendi zamanımda bulurum. Bu öğleden sonra Alessandra'nın hayalini, sanatsal yanını gerçekleştirdim ve bu süreçte anneme dair meselelerin bir kısmının üstesinden geldim. Caterina Angeli'nin İtalyanca mirasının yanı sıra başına gelebilecek en güzel şeyden nasibini aldığını gördüm. Belki de benim tüm yapmam gereken budur. Belki de şimdi artık gizli güçler omuzlarını silkip, *eh, bu kadarı yeter. Şimdi artık gidebilirsin*, der ve beni yeniden yirmi birinci yüzyıla, alışveriş merkezlerinin, teknolojinin ve yoğun kirliliğin beşiğine geri gönderir.

Boğazım birden tıkanıldığında yutkunup boğazımdaki yumruyu alt etmeye çalışıyorum. Olmam gereken yerin orası olduğunu biliyorum. Tüm hayatım, babam orada ve burada çok uzun süre kalırsam kim bilir asıl ait olduğum yerde ne büyük karmaşalar yaşanacak. Ne var ki bu his ardında kocaman, tırtıklı bir delik bırakıyor ve kalbimi delerek geçip gidiyor. Burada da bir ailem var. Her ne kadar sessiz de olsa bir amcam ve hayat dolu bir yengem var ve her ikisi de beni kendi hayatlarına sorgusuz sualsiz kabul edip evlerine aldılar. Ama bundan da önemlisi artık arkadaşlarımmış gibi olan kuzenlerim var ve eve geri dönersem onları deli gibi özleyeceğimi biliyorum.

Lorenzo'dan bahsetmiyorum bile.

Göğsümü acıtan bu his karşısında gözlerimi sımsıkı yumup kolumu yatağımdan aşağı sarkıtarak Lorenzo'nun yatığı yere doğru uzatıyorum. Elimi onun uyuyan bedeninin üzerinde tutmak bile sanki içimdeki acının bir nebze olsun

geçmesini sağlıyor.

Derken güçlü bir el, elime yapışıyor ve gözlerimi hızla açıyorum. Karanlıkta onu göremiyorum belki ama parmaklarımızın birbirine kenetlenişini ve onun hafifçe elimi sıkışını hissediyorum. İçimdeki delik kapanıp yerini sımsıcak bir huzura bırakıyor.

Lorenzo'nun eline tıpkı bir çapa gibi yapışıp iyiden iyiye yatağımın kenarına yanaşıyor ve ona yaklaşıyorum. Parmakları elimin üzerinde tembelce gezinip beni uykunun kollarına iterken eline sımsıkı yapışıyorum. Sabah uyandığımda avuçlarımdan boş olmasından ölesiye korkuyorum.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Ertesi sabah Lorenzo'nun dudaklarını gördüğüm rüyamdan uyandığımda onun elini hâlâ avucumun içinde buluyorum. Çevremdeki on altıncı yüzyıl eşyalarına tebessümle bakıp diğer elimi de elinin üzerine koyarak iki avucumun arasında sıkıştırıyorum. Elimden geldiğince onu yanımda tutmak istiyorum.

Dün gece uykuya dalmadan önce kendime bir söz verdim. Ertesi gün gözlerimi yine bu rahatsız yatakta açacak olursam kalan her dakikamı dolu dolu yaşayacaktım. Hiç pişmanlık duymadan. Bu, insanların bana yaklaşması, onlarla arkadaşlık etmem, Lorenzo için hissettiklerimi anlamlandırmam anlamına gelse de bunu yapacaktım. Bir gün biteceği korkusuna hiç kapılmayacaktım.

Günü geldiğinde uyanacağım ve uyandığımda kendimi mucizevi bir şekilde ait olduğum yüzyılda bulacak, tüm bunları ardımda bırakmış olacağım. O gün gelene kadar hep yaptığım şeyi yapabilirim –insanları kendimden uzaklaştırıp kal-

bimi bir Fort Knox* binası gibi giriş çıkışlara kapayabilirim. ya da bu içinden çıkılması güç durumu kullanıp eve döndüğümde hiç yapamayacağım şeyleri yapmayı tercih edebilirim.

Günün ilk ışık huzmeleri odadaki küçük pencereden içeri sızarken odada henüz benden başka uyanık olan kimse yok. Cipriano'nun melodik nefes alıp verişleri odayı doldururken yanımdaki Alessandra'nın kısa iç geçirişleri ve dudaklarını şapırdatması hâlâ derin uykuda olduğunun göstergesi. Ya bir şeyler yiyor ya da birileriyle öpüşüyor olmalı, bilemiyorum.

Yanağımın iç kısmını kemirip yatağımdan çıkarak Lorenzo'nun yanına inmeyi tasarlıyorum. Kötü bir niyetim yok, sadece biraz yanına sokulmak istiyorum o kadar; zihnimin köşesine bir anı daha kazımak için. Ama tam bacağıma yataktan aşağı atmak üzere harekete geçiriyorum ki Alessandra'nın gözleri aniden açılıyor, bu sayede Cipriano'yu da kalp krizinden ölmekten kurtarmış oluyor.

"Günaydın!"

Oyunumu bozduğu yetmiyormuş gibi yüksek ve şen sakrak sesiyle oğlanları da uyandırıyor. Cipriano ayaklarının üzerinde yaylanıp ceketini üzerine geçiriyor. Gitmeye hazır. Lorenzo ise onun tam aksine uyanma sürecinin hakkını veriyor. Yüzüstü yattığı yerden doğrulup omuzlarını esnetiyor ve esniyor. Kollarını başının üzerinde esnettiğinde incecik keten gömleği yukarı çıkarak kusursuz karın kaslarının bir kısmını gözler önüne seriyor.

* ABD ve birçok ülkenin, kağıt üzerindeki kayıtlarla bir ülkeden diğerine devrettikleri altınların saklandığı. ABD'nin Kentucky Eyaleti'ndeki bir askeri üs. (e.n.)

Enfes.

Cipriano arabanın şoförüyle konuşmak için aşağıya inerken Alessandra bana imalı bir bakış atıp omuzlarını silke-rek pencereye doğru ilerliyor. Ortaçağın görgü kuralları çerçevesinde en fazla yakınlaşma şansımız bu. Lorenzo'yla bir-birimizle bakıyoruz.

Dudaklarımı ısırıp kaçamak gözlerle ona bakıyorum ve hayatımda ilk kez böyle utandığımı hissediyorum. Her zaman insanların beni dikkatle incelemesinden rahatsızlık duymuş ve ilgi odağı olmaktan nefret etmiştim. Erkeklerin etrafındayken ne kadar aptal olduğumdan bahsetmiyorum bile, ama ilk kez utaniyorum.

Ya da şöyle mi demeliyim? Lorenzo'yla karşılaşınca kadar utanma duygusunu hiç yaşamamıştım. Bu çocukta öyle bir şey var ki bana inandığım tüm değerleri kaybettiriyor ve onun yerine o aptalca aşk filmlerindeki budalalar gibi aklım bir karış havada, iki kat sersemlemiş gibi geziyorum.

Lorenzo darmadağın kıvrırcık saçlarının üzerinde elini gezdirip bana uykulu bir tebessüm gönderiyor. "Günaydın."

Yüzüme kocaman berbat bir sırtış yerleştiğini fark ediyorum. "Sana da günaydın."

Gözlerini tüm gece boyunca tuttuğu elime diktğinde kollarımdan yavaş yavaş yukarı çıkıp yanaklarıma ilerleyen bir sıcaklık hissediyorum. Birbirimizden sadece bir metre uzaklıkta, ufak birkaç adım mesafedeyiz ama dün gecenin ardından birbirimizden bir okyanus boyu uzaklaşmış gibiyiz. Saçlarımı kulaklarımın arkasına atıp gözlerimi onunkilerle

buluşturmadan önce yere dikeyiyor. Sonra odanın kapısı birden açılıyor.

Cipriano ellerini ovuşturarak içeri girdiğinde aniden durup gözlerini ikimize dikeyiyor. Açık pencereden, uzaktan gelen çan sesleri duyuluyor. “Şehrin kapıları açıldı.”

Cipriano’nun bu abilik taslayıcı ya da koruyucu tavırlarını görmezden gelerek toplanacak eşyamız var mı diye boş odada gözlerimi gezdiriyorum. Hiç eşyamız yok. Alessandra boş piknik sepetini alırken Lorenzo resim malzemelerini topluyor ve ben de kendi resmimi rulo yapıyorum. Odaya son bir kez daha göz gezdirip onların peşi sıra aşağıya iniyor ve arabaya biniyorum.

Şehrin kapısında sebzelerini ve ürünlerini satmak için kalabalık pazara gelen bir çiftçi kuyruğuna rast geliyoruz. Güneş hâlâ gökyüzünü turuncu, pembe, mor ışıklara boğarak yavaş yavaş yükseliyor. Tanrı’nın gökyüzünü kendi tuvaliymiş gibi kullandığı bu saatlere bayılıyorum. Hiçbir zaman çok dindar biri olmadım –ki hayatımda sadece bir kez büyükanne ve büyükbabamla Mississippi’deyken kiliseye gittim– ama güneşin her doğuşunu ve batışını kendime bir kilise olarak addettim.

Başımı açık pencereye dayayıp bu güzel manzarayı içime çekiyor ve *keşke fotoğraf makinem yanımda olsaydı*, diye iç geçiriyorum. O an Lorenzo’nun ayağı beni hafifçe dürtüklüyor. Ona bakmadan onun da kendi penceresinden bu muhteşem manzaranın keyfini çıkardığını anlıyorum.

Kapılardan içeri girdiğimizde arabamız Arnaut kaldı-

rımlı, son birkaç günde çoktan alıştığım kalabalıklığından ve telaşından uzak boş sokaklarda ilerliyor. Arabanın vagonunda karşımda oturan Lorenzo ayağını benimkine sürtüyor. Gözlerimi ondan bir saniye olsun almadan sessiz bir gülüşle başımı iki yana sallıyorum. Bir aptal gibi o kadar çok gülüyorum ki en sonunda yanaklarım ağrımaya başlıyor. Cipriano homurdanıp Lorenzo’ya bir dirsek atıyor. İşte yine gözlerini bize dikerek sezgisiyle koruyucu abi havasına bürünüyor. Yanımda oturan Alessandra ise sırtarak tıpkı Jenna gibi sanki bir şey yapmış da o sebeple mutlu olmuş gibi görünüyor.

Cappelilerin köşküne geldiğimizde Lorenzo arabadan iniyor ama inmeden önce elime dokunmayı ihmal etmiyor. Bozuk yolun geri kalan kısmını havada uçuşuyormuşum gibi kat ediyorum.

Arabamız yeni evimin kemerli kapısından içeri girdiğinde acaba Francesca Yenge bizi merak etmiş midir diye merak ediyorum. Şimdiye dek kilitli şehir kapılarının ardında olmak bir handa kalarak güvende olduğumuzu haber veremediğimiz anlamına geliyor. Alessandra endişelerimi geçiştirmek istencesine elini sallıyor.

“Bu, şehrin dışında kaldığımız ilk gezimiz değil. Belki gezinin bu kadar uzun sürmesini beklemiyorlardı ama bu çok da endişelenmelerini gerektirmez.”

Gerçekten de merdivenlerden çıktığımızda kahvaltayı, hemen başında Francesca Yenge’nin gülümseyerek bizi beklediğini görüyoruz.

Elinden geldiğince sakın görünmeye çalışıyor.

Bizi odaya buyur edip yanaklarımızdan öptüyor. Bizse kahvaltı masasına koşup tabaklarımızı doldurmaya hazırlanıyoruz. “Sizi en son gördüğümde bu yana neler oldu, her şeyi bilmek istiyorum. Piknikte epey macera yaşadınız mı? Hanlar dolu muydu ya da oda bulmak çok mu kolay oldu?” Kısacık bir an için durup sonra sabırsızca elini havada sallıyor. “Ev yokluğunuzda çok sessizdi. Detaylara ihtiyacım var!”

Birbirimize bakarak dün yaptığımız doğaçlama sahneyi, benim suya girmeyi tutturma rezilligimi, yağmura yakalanışımızı ve benim yüzümden sokağa çıkma yasağına denk gelişimizi düşünerek sırtıyoruz.

Cipriano elindeki ekmekten koca bir dilim almadan önce, “Bildğin, klasik şehir dışı turlarından biriydi anne,” diyor. Ekmeği yutkunarak ekliyor, “Odayı bulmak konusunda gelince, çocuk oynucağıydı.”

Francesca Yenge’nin alnı ve burnu şaşkınlıkla birden kıvrırken Cipriano bana bakıp göz kırıyor.

Kahkahamı bir öksürüğün arkasına gizleyip bakışlarımı tabağıma çeviriyorum. Etkilendiğimi itiraf etmeliyim. Bu tabiri hatırlamakla kalmadı, aynı zamanda doğru yerde de kullandı. Bir kez daha anlıyorum ki ağzımdan çıkan sözlerle daha çok dikkat etmeli ve ortama ayak uydurmalıyım, ama kullandığım bu tabirlerin yayılıp klasik edebiyatta kendilerine yer bulmalarını düşünmeden edemiyorum. Bir an Heathcliff’in *Uğultulu Tepeler*’de “İşte şimdi ayvayı yedik,” dediğini düşündüğümde kesik bir kahkahanın ağzımdan kaçmasına

engel olamıyorum.

Kahvaltının ardından herkes bir tarafa dağılıp evde televizyon, bilgisayar ya da video oyunları olmadan kendilerini eğlendirecek ne varsa onun başına geçiyor. Bense yanımda getirdiğim rahatlatıcı şeylerin tadını çıkarmak üzere odama geçiyorum. Yalnız kalmayı seçmemin sebebi akrabalarım la vakit geçirmekten hoşlanmayışım değil, özümde yalnız olmayı sevişim ve kendime vakit ayırma arzum.

Odama döndüğümde Lorenzo’nun yaptığı resmi sandığın üzerine dikkatle yerleştirip yerdeki sırt çantama uzanıyorum. Kapının iyice kapalı olduğundan emin olduktan sonra elimi içeri daldırıp iPod’umu çıkarıyorum. Kulaklıklarımı takarak “çalıştır” düğmesine basıyorum. Rihanna’nın sesi kulaklarımda yankılanırken kendimi yatağımda geriye atıp, elimle oldukça yıpranmış bir *Us Weekly* dergisi alıyorum.

En Çok Kime Yakışmış bölümüne, tamamen düzmece ve artık modası geçmiş olan Hollywood dedikoduları bölümüne şöyle bir göz atıp babamın en son gişe rekorları kıran filmi- nin eleştirilerinin yer aldığı sayfada duruyorum. Sayfadaki resim geçen ayki galada çekilmiş. Babam kolunu Jenna’ya sarmış halde. Dikkatle baktığımda resmin köşesinde gördüğüm sağ dirsek sanırım bana ait.

Bu bir şikâyet değil. Yanlış anlamayın. Bu paparazzi fotoğrafından kaçmış olma gerçeğim, belki de ilk kez Jenna’nın beni bertaraf etme çabasına karşı ses çıkarmadığım anlamına geliyor.

Babamın mutluluk içindeki yüzüne baktığımda bir an

evimi çok özlediğimi hissediyorum. Tüm bunlar başladığından bu yana ilk kez durup, acaba evde neler oluyordu diye merak ediyorum. Ben gittiğimde acaba zaman durdu mu yoksa babam hâlâ çılgınlar gibi beni gelecekte mi arıyor? Acaba Jenna parti görüntülerimi MTV'ye veremediği için bozulmuş mudur?

Acaba babam beni özlüyor mudur?

Bunu düşünür düşünmez ona haksızlık ettiğim hissine kapılıyorum. Elbette ki özlüyordur. Eğer evde zaman olması gerektiği gibi akıyorsa meraktan çılgına dönmüştür ve bir başıma dışarı çıkmama izin verdiği için kendini suçluyordur.

Burada kalmayı istemek büyük bencillik. Lorenzo'ya karşı hissettiklerimin ve kuzenlerimle olan diyalogumun babamla aramızdaki ilişkinin yanında hiçbir değeri yok. Son zamanlara kadar tüm dünyaya karşı sadece ikimiz vardık; gazetelerdeki görüntüleri dikkate almayacak olursak gerçekten de böyleydi.

Şu an onun yaşadıkları için kendimi suçlu hissediyorsam da evime nasıl dönebileceğim konusunda bir fikrim yok. Buraya geldiğimde yanıma başvurmam için bir "Çingene Yolculuğu El Kitabı" verilmedi ki. Bunun için elimdeki tek ipucu, algılarımın açık olması ve bir ders çıkarmam. O ders artık her neyse.

Önümdeki açık sayfada babamın yüzü ışıltıyla bana bakmaya devam ederken suçluluk hissim giderek daha da ağır basıyor ve beni esir alıyor. Kulağımdaki kulaklıkları hızla çıkararak elimdeki her şeyi yeniden çantamın içine dol-

duruyorum. Duvarlar üzerime üzerime geliyor ve ben derin nefesler almaya çabalıyorum.

Babam gelecekte sıkışıp kalmış halde hayatta olup olmadığının endişesini yaşarken benim son günlerde tek yaptığım, macera peşinde koşup erkekleri ve öpüşmeleri düşünmek oldu. Bunu düşünmekle kendimi daha kötü hissedip tuvalete koşuyorum. Deliğe eğildiğimde kokudan korunmak için bir elimle ağzımı ve burnumu tıkarken bir an bu sabah gözlerimi açtığımda burada olduğum için ne kadar mutlu olduğumu hatırlıyorum.

Ben ne kadar da kötü bir insanım.

En nihayetinde mide bulantım geçtiğinde titreyen dizlerimle yeniden yatağa dönüyorum.

Eve bir an önce dönebilmem için çıkarmam gereken ders her ne ise artık karşıma çıksın diye dua etmekten başka çarem yok. Karyola direğine tutunup da kendimi, midemi ayağa kaldıracak kadar suçlu hissetmemin beni babama geri götüreceği yok. Başka şeylere odaklanmalıyım. Kafamı dağıtacak bir şeyler bulmalıyım.

Bu lanet odadan bir an önce çıkmam gerek.

Kapıya koşup hızla kapıyı açıyorum ama koridora çıktığımda ne tarafa gideceğimi bilemeyerek duraksıyorum. Geldiğimden bu yana yanımdan bir gölge gibi ayrılmayan tek kişi Alessandra. Sanırım onun odasına gidebilirim. Gerçi onun da aklımdan geçenleri okuma gibi ürkünç bir özelliği var. Kapıyı açar açmaz sorunun ne olduğunu soracaktır. Ne diyeceğim o zaman?

Ah, evet, Less, geldiğimden beri yaptığım ve söylediğim tuhaflıkları biliyorsun. Sanırım bu benim kaçık oluşumdan kaynaklanmıyor Ben gelecekten geldim, şimdi de gelecekte kalan evimi çok özliyorum. Acaba buralarda tanıdığın bir çingene var mıdır?

Nedense bu konuşmaya iyi bir tepki vereceğini hiç sanmıyorum.

Hayır, bu işte tamamen yalnızım. Ne tarafa gitmek gerektiğini kestirmeye çalışarak önce sağa, sonra sola bakıyorum. Sola dönersem evin yemek odası, orta alanı, bahçeye inen merdivenleri gibi yaşam alanlarının olduğu yere gitmiş olurum. Sağ tarafın nereye gittiği konusunda hiçbir fikrim yok. Bu koca köşke adım attığımdan beri neredeyse yetmiş iki saat oldu ve hâlâ evin içinde gezmiş değilim. Sanırım bundan daha iyi bir fırsat bulamam. Sağdan gidiyorum.

Zemin katı ve bahçeyi saymazsak bu köşk üç katlı. Kollarımı göğsümde birleştirip bitmek bilmeyen koridorlarda ilerlerken sadece birkaç kez geriye dönmek zorunda kalıyorum, ki bu da tüm katların neredeyse aynı dekorla süslenmiş olduğu anlamına geliyor. Parlak renklerle boyanmış freskler ortama canlı bir hava ve sıcaklık katıyorlar; kalın ve gösterişli duvar dokumaları ise oldukça zengin gözükten odaları daha samimi bir havaya bürüyor. Ayaklarımın altındaki yumuşacık güzel halılar adeta bir şeyler fısıldıyorlar ve uzun, ipekli, kırmızı kakmalı perdeler her odayı süslüyor. Tüm ev, bir ressamın hayali gibi. Ellerimi kalın sıvalı soğuk taş duvarlara değdirip bu büyüden payıma düşeni almaya çalışıyorum.

Bahçedeki süs havuzunun ahenkle şırıldayan sularının sesi açık pencerelerden içeri doluşurken ben de caddeye bakan pencerelerden birine yaslanıyorum. Pencere pervazındaki zambak saksılarının kokusunu içime çekerek sonbahar rüzgârıyla dans eden bu çiçeklerin içimdeki acıyı bastırışını izliyorum, ta ki aşağıdaki bahçede iki genç adamın kılıçlarıyla sahte düellolarını görünceye kadar. Bu sahne babamın daha önce çektiği bir savaş filmindeki benzer bir sahneyi anımsatıyor bana. Hemen pencerenin önünden çekiliyorum.

Üçüncü katta hizmetlilerin tuhaf bakışlarıyla karşı karşıya kalıyorum. Burası mutfağın ve de hizmet sınıfının bulunduğu yer. Bu işler için bu kadın seçilmiş olma sebebi sıcağı daha kolay dışarı atabilmesi olmalı. Bu konuda haklı olabilirler belki ama yine de bana tüm yemekleri iki kat aşağı taşımak hiç *de mantıklı* gelmiyor. Gerçi ben ne diyebilirim ki? Ben bugün burada varsam yarın yokum.

Mutfağın içinde etrafa bakınırkən kara bir kafa fark ediyorum. Hemen içeri koşup devasa ocağın ve aşçıların öğle yemeğimizi hazırladığı tezgâhların yanından geçip Lucia'yı arıyorum.

Belki onunla konuşmayı becerebilirim beni oyalayacak bir şeyler bulmama yardımcı olabilir.

Odanın içinde bir sürü hizmetkâr geziniyor. Hepsinin de üzerinde Lucia'nın gibi kıyafetler var. Ne var ki aralarında Lucia'yı göremiyorum. Tek görebildiğim. ateşin içine yerleştirilmiş üçayaklı bir kazanın hemen üzerinde şişe dizilerek pişirilen kalınca bir et dilimi ve sebze doğrayan, un eleyip

ekmek yoğuran insanlar oluyor. Aşçılardan biri havanda, elindeki tokmakla baharatları döverecek birbirine karıştırıyor. Bir diğer köşede ise makinelerden birinin yayıkta tereyağı yaptığını görüyorum.

Bu manzara karşısında babam yemek yapmayı çok sevse de bu tarihi mutfaktan hoşlanmayacağı hissine kapılıyorum.

Yüksek tavan ve pencere sıralarına rağmen mutfak insanı terden sıırıslıklam eden bir sauna gibi. Korkmuş ve terlemiş bir halde kendimi yeniden koridora atıyorum ve bir anda, elindeki örgü sepette dağ gibi yeni yıkanmış temiz örtü taşıyan bir hizmetçiye çarpıyorum.

Kızın kollarından düşmek üzere olan sepete uzanıp, “Önüme bakmadım. Özür dilerim,” diyorum.

“Patience?”

Sepeti kızın ellerinden aldığımda karşılaştığım şey Lucia’nın gözleri oluyor. “Hey! Ben de seni arıyordum. Yardıma ihtiyacın var mı?” Kollarımı sepetin etrafına dolayıp koridordan aşağı bir çamaşır odası arıyorum.

Lucia sepeti elimden hızla geri çekerken, “Hayır,” diye fısıldıyor. “Ve senin burada olmaman gerekiyor.”

Bu düşmanca tutumu karşısında şaşırıp kollarımı birbirine kenetliyorum. “Sadece yardım etmek istemiştım. Hemen kabalaşmana gerek yok.”

Lucia’nın çatlağı kaşları o an yumuşuyor. Elindeki sepeti yere bırakıp etrafına bakınıyor ve bana başıyla onu koridor boyunca takip etmemi işaret ediyor. Gösterdiği kibire kızsam

da evimi çok özlediğim ve artık buradan sıkıldığım gerçeğiyle peşinden gitmeye karar veriyorum. Ahşap bir merdiven sahanlığına geldiğimizde ikimiz de duruyoruz.

Kısık bir sesle, “Hizmetçilere yardım etmen hiç doğru değil,” diyor. “Yengen ve amcan duyarlarsa çok kızarlar.”

Ayağımı taş duvara yaslayıp gözlerimi kapatıyorum. Bu sabah Lorenzo’nun elini tutarak uyandığımda günün geri kalan kısmının böyle olacağını hiç tahmin etmemiştim. İtiraf etmem gerekir ki günüm berbat geçiyor. Ama yine de, her ne kadar bunu çok kaba bir tavırla yapsa da Lucia’nın beni koruma çabasına kızamam. “Pekâlâ, ben gidiyorum ama en azından sana yardım etmeyi istediğim için bir teşekkür bekledim.”

Lucia başını iki yana sallıyorsa da öfleyerek merdivenlere doğru döndüğüm anda dudaklarının seğirdiğini görüyorum. Tam bir adım atmışken arkamdan sesleniyor. “Patience.” Bu kez bana kafamı dağıtabileceğim bir iş vereceği umuduyla hızla arkama dönüyorum. “Birazdan akşam yemeği için hazırlanman gerekecek. Odanda buluşalım. Oyalanma.”

Derin bir iç geçirip gözlerimi deviriyorum. Ona, *Cat Crawford hiçbir yere geç kalma*, demek istiyorum. Ben hassas ve dakik biriyimdir –ya da en azından buraya, zaman kavramının olmadığı bu yere gelene kadar öyleydim– ama şimdi Lucia’nın gözlerinde gördüğüm bakış bana bu konuda ciddi şüpheleri olduğunu söylüyor.

Neyse ne. Sonuçta o gerçek beni tanımıyor.

Aklımda evimle, merdivenlerden paldür küldür iniyor

ve köşk gezintime sıfırdan başlayabileceğimi düşünüyorum. Pembe dizi ya da başka bir şeyle vakit geçirecek değilim ya.

Birinci katı yeniden dolaşırken orta alanı ağır adımlarla geçip ahşap tavanın sanki kütükten bir kulübe gibi duran gö-rüntüsüne bakıyorum. Gözlerimi yeniden aşağı çevirdiğimde her nasılsa daha önce gözümden kaçmış bir koridorla karşılaşıyorum. Bu koridorun beni hangi gizli yerlere götüreceğinin merakı içinde odaya giriyorum

Köşeyi döndüğüm an bingo diyorum. Duvarın kenarına benim geldiğim zamanın arabalarından çok daha büyük dü-zinelerce tuval sıralanmış durumda, ama gördüğüm manzara karşısında donup kalmama sebep olan şey ressamın becerisi değil. Evin her yeri rastgele seçilmiş doğa tabloları, gökyüzü manzaraları ve İncil'den tasvirlerle dolu. Hayır, nabzımın bu denli atmasının, ağzımın açık kalmasının asıl sebebi gördüğüm insan tasvirleri. Bunlar D'Angeli ailesi.

Benim ailem.

Saygıyla resimlerin önünde durup her fırça darbesini, her detayı acaba beni evime götürmeye yardımcı olurlar mı umuduyla inceliyorum. Buraya gönderilme sebebim basit bir aile dersi çıkarma olabilir mi?

Koridor boyunca ilerlerken ayaklarım fırınlanmış tuğlalı zeminde ses çıkarıyor, burada yerlere yumuşacık halılar serilmemiş. D'Angeli ailesinin tüm nesilleri gözlerini üzerime dikerken gelecekte bu tuvalerin başına ne gelmiş olabileceğini düşünmekten kendimi alamıyorum. Eve döndüğümde – çünkü mutlaka döneceğim– akıbetlerini araştıracağım.

Koridorun en sonundaki tuvalde üç adam resmedilmiş. Üçü de kral gibi ve oldukça önemli görünüyorlar. Resmin tam ortasında, gözlerindeki ıslıl ıslıl neşeyi güçlülkle saklayarak bakan Marco Amca duruyor.

Parmaklarımı sert, kurumuş yağlı boyanın üzerinde gezdirirken, “Bunlar D'Angeli kardeşler olmalı,” diye fısıldıyorum. “Yani bu da demek oluyor ki bir tanesi Patience'ın babası.”

Yerine geçtiğim andan beri ilk kez gerçekten Patience olmanın nasıl bir şey olacağını düşünüyorum. Yepyeni bir şehirde, çoktan unuttuğum bir ailenin yanında kaybettiğim anne babamın ardından yeni bir hayata başlıyorum.

Annem beni *kendi isteğiyle* terk etti ama babamın da beni bırakıp gittiğini düşünemiyorum.

Mideme bir sancı daha girdiğini hissediyorum. Öyle ki acıyla iki büklüm oluyorum. Bu daracak koridor sanki üstüme üstüme geliyor, ciğerlerimdeki hava sanki vakumla çekiliyor.

Uzun koridor boyunca biraz temiz hava alabilmek için bir pencere arıyorum. Tam karşımda bir kapı görüyorum. Evin diğer kısımlarını göz önüne alacak olursam burası da muhtemelen çok pencereli bir yatak odası.

Bir kolumu midemin üzerine bastırarak kapı kolunu çevirip kapıyı açıyorum ve karşımda amcamın çalışma bürosunu buluyorum.

“Hop.”

Ben kaçmaya vakit bulamadan Marco Amca sandalyesinden kalkıyor ve ahşap masasını dolanarak yaklaşıyor. “Pa-

tience, lütfen, içeri gel!”

Ona gerginlikle gülümseyip huzursuzluğumu ve kapalı alan korkumu saklamaya çalışarak önümdeki kocaman koltuğun arkasına gizleniyorum. Parmaklarıma dolanan döşemenin yıpranmış kenarını düzeltiyorum.

Rönesans döşemeciliği. Gerçekten çok ilginç bir dekor seçimi.

Yerimde sallanıyor ve kapıya bakarak, “Rahatsız ettiğim özür dilerim amca,” diyorum. “Ben, ah, yanlış yere saptım sanırım ama hemen şimdi çıkıyorum.”

Tam dönüp gitmek isterken önümdeki koltuktan kara bir kafa yükselerek beni fena halde korkutuyor. Amcamla yalnız olduğumuzu sanmıştım oysaki.

Marco Amca bana doğru yürüyüp elini omzuma koyarak gitmemi engelliyor ve yeniden Niccolo’ya dönüyor. “Patience, Sinyor di Rialto’yu hatırlıyorsun, değil mi? Akşam yemeğinde o da aramızda olacak.”

“S... sizi yeniden görmek çok güzel, Sinyor,” diye kekeleyerek bu panik atağımın tam ortasına bir kibarlık yerleştirmeye çalışıyorum. Farkında olmadan elimi uzatıyorum. Niccolo tek kaşını havaya dikip önce elime, sonra bana, sonra yeniden elime baktığında yaptığım hatayı fark ediyorum.

1008’üncü pot. Sanırım o dönemlerde kadınlar erkeklerle tokalaşmıyor.

Niccolo buz mavisi gözlerini kırıştırarak elimi avucunun içine alıyor. Parmaklarımı sıkarken yüzüne bir tebessüm yayılıyor ve, “O şeref bana ait, Sinyora,” diyor.

Beni boğmak üzere olan klostrofobim bir nebze olsun dağılıyor. Hatamı elimi sıkarak telafi etmesine minnet duyarak ben de tebessümüne karşılık veriyorum.

Eğer kırklı yaşlarının başında değilse kesinlikle otuzlu yaşlarının sonunda olan Niccolo klasik bir yakışıklı İtalyan erkeği ve son derece nazik, ama amcamın önemli bir iş ortağı olduğunu –ve geçen gece davette önünde ne kadar rezil olduğumu bildiğimden– şimdi karşısında kendimi oldukça huzursuz hissediyorum. Bugün gerçek evime duyduğum özlemle, pek havamda değilim ve böylesi durumlarda genelde takındığım mesafeli yaklaşımım da beni hata yapmaktan alıkoyuyor.

Niccolo elimi bırakıyor ve ben hızla elimi arkama gizliyorum.

Önümde başını eğiyor. “Sinyora Patience, amcanız sizden çok bahsetti.” Kafasını kaldırıp bakışlarını üzerime dikeyor. “Ama sanıyorum ki ne kadar alımlı olduğunuz gerçeğini atladı.”

Alımlı mı? Acaba bu, Rönesans zamanda spastik anlamına geliyor olabilir mi? Bakışlarını amcama çevirip nenden bahsettikleri ya da görüşmelerini bölüp bölmediğim konusunda bir ipucu almaya çalışıyorum ama Marco Amca renk vermiyor.

“Ah, teşekkür ederim,” diye mırıldanıp usulca ekliyorum, “sanırım.”

Marco Amca’nın arkasındaki açık pencereden gelen kilise çanının sesleri tüm Floransa’ya ögle yemeği vaktinin gel-

diğini haber veriyor ama burada kimsenin kılını kıpırdattığı yok. Niccolo beni, Marco Amca da dudaklarındaki ufak tebessümle ikimizi izlemeye devam ediyor.

“Ah, konuşmanızı mı böldüm acaba?”

Bakışlarındaki tuhaflik şu ana kadar kafamı karıştırmamışsa da hareketlerini ağırdan alırları beni gerçekten merakta bırakıyor. Burada olduğum kısacık sürede öğrendim ki bu saatte kilise çanı çaldığında tüm Floransa için adeta hayat duruyor çünkü çan sesi tüm dünyada yemek yeme vaktinin işareti. İnsanlar burada genelde kahvaltı öğününü atlıyorlar ve akşam yemekleri bir davet ya da resmi ziyafet olmadığı sürece hafif geçiriliyor, ama hiç kimse öğle yemeğini es geçmiyor. Günün en önemli öğünü bu.

Kilise çanı on ikinci ve son kez çaldığında Marco Amca omzumdaki elini geri çekiyor. “Önemli değil. Yemek odasında görüşürüz.”

Yavaşça geri çekilerek açık kapının önünde durup selam veriyorum. “Amca. Sinyor.”

Her ikisi de başını sallıyor, ben hızla odadan çıkıp kapıyı ardımdan kapatıyorum. Lucia’nın öfkeyle burnundan soluyarak beklediğini bildiğim odama aceleyle koşturuyorum. Bir de ona hiç geç kalmadığımı söyledim.

Buradaki yemek anlayışı suşi ya da buğday ekmekli salam gibi geldiğim yerde alışık olduğum türden değil. Rönesans zamanında bu öğün altı servislik bir fantezi. Ve bugün bir de misafirimiz var. Geçen gece boğulma sahnesi ve bugünkü tokalaşma olaylarının ardından bu geceyi ne şekilde

berbat edebileceğimi düşünmek bile soğuk terler dökmeme sebep oluyor.

Lucia kaşlarını çatmış bir halde kapıda bekliyor. “Geç kalacaksın.”

“Affedersin.” Kendimi hemen sandalyeye atıp ona bir fırça uzatıyorum. Şimdi artık ne yapmam gerektiğini biliyorum. “Lafa tuttular.”

Saçlarımı sertçe fırçalamasına bakılacak olursa bu hiç umurunda değil. Bu tavrıyla bana Niccolo ile yapılacak anlaşmanın ne denli önemli olduğunun da ipucunu vermiş oluyor. Hünerli parmaklarıyla saçlarımı karışık ve sık bir topuz halinde topluyor ve başımın üzerine de taşlı bir taç yerleştiriyor. Sonra da boynuma gösterişli bir kolye takıp uzaklaşıyor.

Beni başıyla sert bir şekilde selamlayarak çıkıp gidiyor. Böylece idam mangasıyla yüzleşmeden önce kendimle birkaç dakika baş başa kalabilmem için bana bir fırsat vermiş oluyor.

Aynadaki yansıma, “Derin nefes al, Cat,” diyorum. “İşleri sarpa sarsan da sorun değil. *Burada* hiç kimse senden mükemmel olmanı beklemiyor.”

Belki beklemiyorlar ama işte huylu da huyundan vazgeçmiyor.

Şans getirmesi için kaçak parfümümden bir kez sıkıyor ve aynaya son bir kez daha bakıp elimden gelenin en iyisini yaptığımı kanaat getiriyorum.

Derin bir nefesle, yemek salonuna doğru yürümeye başlıyorum.

La sala dei pappagalli –yani tam anlamıyla “papağanlar odası”– elmas ve tropik kuş desenli duvarlarıyla kocaman bir yer. Oda öylesine parlak ve de şekiller öylesine baş dön-dürücü ki çok fazla bir şey yiyemiyorum. Servise çıkan yemek çeşitleri düşünüldüğünde bu aslında hiç de fena bir durum değil.

Ahşap masada amcamın eşinin yanındaki yerimi aldığım da Niccolo’nun tam karşımdaki sandalyede oturmasından pek hoşlanmıyorum. Sanırım bu gece ondan saklanma gibi bir durum söz konusu olamayacak.

En azından, bu geceyi mahvedeceksem de yeni ve daha yaratıcı yollar bulayım diye umuyorum.

Hizmetkârlar ilk servis olan *ribollitay* –Tuscan ekmeği, sebze ve fasulyeyle yapılan bir tür çorba– getiriyorlar. Dumanı tüten çorbaya kaşığımı daldırıp beni büyükannemin sofralarına götüren soğan, havuç ve domates kokusunu içime çekiyor ve höpürdeterek içiyorum.

“Floransa’yı nasıl buldunuz, Sinyora Patience?”

Şaşkınlıkla neredeyse boğuluyorum. Kaşığımı masaya bırakıp Niccolo’ya gülümsüyorum. “Gayet güzel. Herkes oldukça nazik ve misafirperver.”

Gözlerimin önünde beliriveren Antonia’nın görüntüsüyle içimden, *belki de herkes değil*, diye geçiriyorum, ama sonra o görüntünün yerini hemen Lorenzo’nun çarpık tebessümü alıyor. Gülümsememek için dudagımı ısııyorum. Ateş boy-numdan yukarı tırmanmaya başlıyor.

“Anne ve babanızı kaybetmiş olmanıza çok üzüldüm.

Ben de annemi salgın nedeniyle kaybettim.” Niccolo kederle öne doğru eğiliyor. “Erkek kardeşinizle tanışmıştık. Oldukça iyi biri. Sizin yokluğunuzu çok arıyor olmalı.”

Francesca Yenge hafifçe elime vuruyor. “Bundan ben de eminim ama o henüz yirmi dört yaşında ve ne aile işlerini devralmaya ne de Patience’in geleceğini hazırlayıp ona uygun bir eş bulmaya, çeyiz yapmaya hazırlıklı.”

Elimi sıkıttığında ben de sahte bir minnetle karşılık vererek başımı evet anlamında sallıyorum. Tüm bunlar ben kendi zamanıma döndükten sonra olacaksa hiçbirimiz için bir problem yok.

Niccolo, yengemi başıyla onaylayıp berrak mavi bakışlarını bir kez daha bana çeviriyor. “Londra’nın kaybı, Floransa’nın kazancı oldu. Söylesenize Sinyora Patience, burada günlerinizi nasıl geçiriyorsunuz?”

İşte bu soru beni hazırlıksız yakalıyor. Hiç kimse, tatlı Alessandra bile şimdiye dek bana benimle ilgili soru sormamıştı. Hatta yirmi birinci yüzyılda bile bana kimse böyle bir soru sormadı. Paniklemeye başlıyorum. Gerçek Patience D’Angeli olsa bu soruyu nasıl cevaplardı, diye merak ederken birden onu burada kimsenin tanımadığını hatırlıyorum. Amcası ve eşi bile onu yıllardır görmemişler.

“Şey, müzik severim. Dans etmeyi de öyle ama asıl tutkum sanat. Resim yapmak, heykeller, mücevherler, mimari, yani içinde yaratıcılık olan her şey.”

Damarlarımda adeta bir uğultu duyuyorum. Geldiğim yerde kendimle ilgili ya da daha sonra bana karşı kullanıla-

bilecek tek kelime etmezdim. Şimdi ise etrafı insan dolu bir masada kendimi anlatıyorum. Herkesin gözü üzerimde ve bu benim için yepyeni bir deneyim. Yani, ben sanatımı babamla bile konuşmam. Beni anlamaya çalışmadığından değil, sadece aklı ermiyor o kadar.

“Şarkı da söylüyor musunuz?”

Göz ucuyla etrafıma baktığımda Francesca Yenge'nin dudaklarını kemirdiğini, Alessandra'nın eteğinin pilileriyle oynadığını, Marco Amca'nın bakışlarını tabağına çevirdiğini ve Cipriano'nun huzursuzca öksürdüğünü görüyorum.

O an Cipriano'nun ağzından bir homurtu çıkıyor ve beş çift göz aynı anda bakışlarını ona çeviriyor.

“B... ben özü...”

Özür cümlesini yeni bir kahkaha bölerken yanakları kıpkırmızı oluyor. Kendini durdurmak için cesurca bir hamlede bulunsa da gözlerinin önünde beliren korkunç sahne performansım ona izin vermiyor. Ağız dolusu kahkahalarının etkisiyle kâh boğulup öksürerek kâh eğilip bükülerek katılıyor. Masaya bir şaplak indirdiğinde kaşığı havalanıyor ve gözlerini dehşet içinde yere indiriyor.

Bunu yapan başka biri olsaydı işler farklı olabilirdi ama Cipriano normal zamanlarda kendine öyle hâkim ve ölçülü biri ki; en azından toplum içinde. Masanın etrafında hepimiz gözlerimizi birbirimize dikiyoruz. Onlar bana gülmenin hatalı olduğunu düşünürken bense çaresizce o gece küçük düşüğüm gerçeğine tutunmaya çalışıyorum, yine de fayda etmiyor. Baraj yıkılıyor, ben de dahil herkesin sınırları bozuluyor

ve herkes kendini koyuveriyor. Tek değişmeyen ise şaşkın bakışlarıyla Niccolo oluyor.

“Ah, bu çok kötü olurdu,” diyorum gözlerimden boşalan yaşları silerken. Alessandra bir gülme krizine daha giriyor. “Görüyorum ki Stefani dedikodu kazanı henüz size ulaşmamış ama neyse ki bir önceki gece yapılan gece matinesini kaçırdığın için şanslısın. İnsanlar beni dinlemeyi tercih ettiler.”

Niccolo bu alaycı havayı dağıtmak istemiş gibi başını iki yana sallıyor. “Eminim ki sizin sesiniz de bir kuşun cıvıltıları gibidir.”

Gözlerim Cipriano'nunkilere değdiğinde Cipriano sırıttır. “Şanssız kuş.”

Sesleri hiç çıkmayan hizmetkârlar bu kez ellerinde bir kızarmış biftek tepsisiyle birlikte tuhaf ve kocaman et parçaları ve pişmiş sebzeyle yapılmış, alışılmışın dışında bir salatayla çıkageliyorlar.

Ben bu servisi atlamak istiyorum.

Bir süreliğine de olsa içimdeki ateşi bastırmak için, “Peki siz, Sinyor di Rialto?” diye soruyorum. İçimde bir yerlerde amcamla iş yapacak bu adamla ilgili daha çok şey öğrenebilmeyi umuyorum. “Siz vaktinizi nasıl geçiriyorsunuz?”

Kadehinden bir yudum şarap alıp Marco Amca'ya bakıyor. “Cevap vermeden önce, izniniz olursa lütfen bana Niccolo deyin. Burada arkadaşlarımın arasında olduğumu umuyorum.” Marco Amcam onu başıyla doğruluyor ve her iki adam birbirlerinin gözlerine bakıyorlar. Niccolo sonrasında bana dönüyor. “Eğlence olarak ben de dans etmeyi severim.”

Marco Amca, "Niccolo aynı zamanda büyük bir sanat meraklısıdır," diyor bana dönerek.

Bakışlarımı ona çevirdiğimde Niccolo'yu sandalyesinde dik oturmaya çalışırken buluyorum. "Her ne kadar bu özelliğimle böbürlenmek istemesem de bu doğru, ama Sinyora Patience isterlerse, belki onları Michelangelo'nun *David* adlı heykelini görmeye götürebilirim."

Bu teklif karşısında ağzım adeta açık kalıyor.

Yani heykeli kendi zamanımda daha birkaç gün önce sine kadar sonradan taşındığı Akademi'de görmüştüm ama tamamlanmasının ardından asıl bulunduğu yerde görmemiş-tim.

Başımı baş kısmı oynayan hevesli biblolar gibi sallıyorum.

Niccolo bir zafer kazanmışçasına gülümseyip kaşlarını amcama doğru kaldırıyor. Sonra bana dönüp, "Bu öğleden sonraki işimizi bitirir bitirmez sizi saraya götürmek benim için bir onurdur. Bunu gerçekten istiyorsunuz, öyle değil mi?"

Huşu içinde elimi ağzıma götürüyorum. "Ciddi misiniz? Bu harika olur!" O an bağırığımı fark ediyor ve kendimi geri çekip ellerimi havaya kaldırıyorum. "Affedersiniz. Biraz heyecanlandım da. Ama çok ciddiyim, bunu çok isterim." Alessandra'ya baktığımda beni tuhaf gözlerle izlediğini görüyorum. "Şey, ama Alessandra da bizimle gelebilir mi?"

Amcamın başını bir kez daha evet anlamında sallamasıyla Niccolo bana dönüyor. "Elbette."

Heyecanım dolayısıyla balık, omlet, peynir tabağı, makarna ve tatlı olarak *mevveli pastadan* oluşan yemeğin geri kalan kısmının nasıl geçtiğini anlamıyorum bile. Keşke heykeli görmeye Lorenzo'yla gidebilseydim ama *David*'i Michelangelo onu bitirdikten sadece aylar sonra görmek her kiminle olursa olsun çok heyecan verici. Öyle heyecan verici ki hizmetkârlar masadaki tabakları toplarlarken yengemin Niccolo'ya ne söylediğini neredeyse duymuyorum bile.

"Onu çevremize tanıtmalıyız. Zaten evimizde balo vermeyeli epey uzun zaman oldu."

Yutkunup Francesca Yenge'ye dönüyorum. "Balo mu? Balo mu vereceksiniz? Ne zaman?"

Sanki harika bir haber veriyormuş gibi bana ısıldayan bir gülüşle bakıyor. "Balo veriyoruz. Yarın ve bu balo senin için, Patience. Bize geleceğin haberi ulaştığından beri, her detayıyla kendim ilgilendim. Sana sürpriz yapacaktık." Ne kadar az ilgi gösterdiğimin farkına bile varmayarak Niccolo'ya dönüyor. "Tüm şehir bundan bahsedecek!"

En az annesi kadar heyecanlı görünen Alessandra, "Annem muhteşem balolar vermesiyle ünlüdür," diyor. "Eminim ki Lorenzo da o gece oldukça havalı görünecektir."

Masada kıyafetler, konuk listesi, yiyecekler ve müzik konusunda keyifli bir sohbet başlıyor. Alessandra en son balonun dedikodularıyla ilgili annesiyle neşeli bir muhabbet içinde. Cipriano ve Niccolo baloya katılmasını bekledikleri ticaret erkânından, soylulardan ve tüccarlardan bahsediyor. Amcam hep yaptığı gibi sessiz kalmayı tercih ediyor ve ma-

sada hiç kimse benim sessizliğimi fark etmiyor.

Boğazımı temizliyorum. Titrek sesim giderek daha da güçlenirken masadakilere, “Ama ben bir balo *istemiyorum*,” diyorum. “Ya da çevrenize *tanıştırılmak*.”

Alessandra elini koluma koyup şaşkınlıkla kaşlarını çatıyor. “Ama bu olması gereken bir şey. Kaldı ki neden balo verilmesini istemiyorsun ki? Dans etmekten hoşlandığını söylemiştin.”

“Dansı severim ama insanların gözlerini dikip beni izlemesi? İşte onu hiç sevmem.”

Marco Amca’nın gözle görülür gerginliği bana masada bir konuğumuzun olduğu gerçeğini hatırlatıyor. Dışlerimi sıkıp bir sonraki cümlemi kendime saklıyorum.

İstemediğim balolara katılıp, milletin gözü önün de malzeme olmak benim kaderim mi? Reyna beni buraya bu yüzden mi gönderdi? Çıkarmam gereken ders bu mu? En sonunda boyun eğip, işleri oluruna mı bırakmalıyım? Hiç sanmıyorum.

Francesca Yenge boğazını temizleyip bana endişeyle bakıyor. “Seni temin ederim. Hiç kimsenin *gözlerini dikip* seni izleyeceği yok.” İtalyancaya çalan dilinden dökülen bu sözlerin anlamı konusunda hiçbir fikri olduğunu sanmıyorum. “Ama takdim edildiğinde yanında ben olabilirim. Üstesinden geleceksin.”

Üstesinden geleceğim. Güzel. Sanki daha önceki deneyimlerimde başarılı oldum ya.

Ama masamızda bir misafirimiz olması sebebiyle ba-

şımı sertçe sallıyor, son lokma pastamı ağzıma atarak tartışmayı daha fazla uzatmıyorum. Tatlı kremayı silip süpürürken seçeneklerimi gözden geçiriyorum. Aslında çok da fazla seçeneğim olduğunu söyleyemem. Şimdilik düşünebildiğim tek seçenek bu fikri kabullenmek ve sonra da balo gecesi hastalandığımı söylemek. O zaman geceyi yeniden tertip etmek için de ertelemek için de çok geç olur ve balo bensiz devam etmek zorunda kalır.

Francesca Yenge’ye gülümsediğimde onun rahatladığını görüyorum.

Sandalyemde arkama yaslanarak kaşığımı yalıyorum. Francesca Yenge’yi şimdilik memnun edeceğim ama kontrol halen benim elimde. Ben ki On Altıncı Yaş Partisi’nden kaçmak için tam beş yüzyıl tepip gelmişim. Şimdi kalkıp bir Rönesans Balosu’na katılacak değilim.

Dışarıda, Via della Condotta'da yoğun bir hareketlilik var. Burası Floransa modasının kalbinin attığı yer, etrafında yedi büyük kıyafet locası var. On altıncı yüzyıl kokoşları inci ve diğer değerli mücevherlerle bezeli saten ya da kadife elbiselere para saçmak istediklerinde veya en iyi yün ve deri ceketler için pazara uğradıklarında buraya akın ediyorlar.

Tüm bunları, gördüğümüz her bina ya da caddeyi bana anlatan Niccolo'dan öğreniyorum. Niccolo sanki bize tahsis edilmiş özel bir rehber edasıyla anlatıyor tüm gördüklerimizi. O, karşımıza çıkan her bina için ahkâm keserken, ben onu dinlemeyi tamamen bırakıyorum. Bunun sebebi verdiği bilgileri önemsemeyişim değil –hatta pek çoğunun çok ilginç olduğunu söyleyebilirim– ama onun o çokbilmiş havası beni bir anda fazlasıyla rahatsız ediyor. *David*'e kadar bekleyemiyorum; bu yüzden sanırım *ona* bir-iki bir şey öğretebilirim.

Serin sonbahar rüzgârı bilek hizamdaki eteğimi havalandırıp tenimi okşadığında ürperiyorum. Kollarımı ovuştur-

arak istemeden Alessandra'ya çarpıyorum. Alessandra tüm gezi boyunca yanımdan hiç ayrılmamış gibi görünse de gerçekten aklı benimle miydi bilmiyorum. Ondan beklenmeyecek biçimde sessizdi.

Kızın kolunu yakalayıp Niccolo'nun birkaç adım öne geçmesine izin veriyorum. "Neyin var, Less? İyi misin?"

Alessandra önce birkaç adım önümüzde durmadan konuşan Niccolo'ya, ardından da bana bakıyor. "İyiym, kuzenim." Yüzüne zoraki bir tebessüm takınıyor. "Sadece düşünüyordum."

Her ne kadar rol yapma yeteneği takdire şayansa da beni kandıramıyor. Canını sıkın şey her ne ise Niccolo'yla bir ilgisi olduğu ortada ve yalnız kaldığımız an bunu ona sormayı aklımın bir köşesine not ediyorum, ama o zamana kadar, onu bu derin sessizlikten çıkarmaya kararlıyım.

"Dünkü muhteşem performansından sonra hâlâ tiyatro hayallerin var mı?"

O tanıdık kırmızılık yine boynundan yukarı tırmanmaya başlıyor ve acaba Niccolo bizi dinliyor mudur diye kontrol ediyor. "Şşt," diyerek çıkışıyor bana. "Sinyor Rialto'nun dün kırdı yaptığımız şeyi onaylayacağını hiç sanmıyorum."

Sanki ölesiye korkuyormuş gibi altdudağım ısırtıyor.

Onun bu gergin telaşına elimde olmadan gülümseyip, onunla biraz daha dalga geçiyorum. Onu rahatsız eden yirmi birinci yüzyıl aksanımla, "Haydi canım, bizim eski Nicky mi? Bence gayet de hoşuna gidecektir. Belki de ona söylersek gelecek sefere o da aramıza katılmak ister."

Sanki Niccolo'ya söyleyecekmiş gibi öne eğildiğimde Alessandra telaşla yüzümü iki avucunun içine alıyor. Yürümeyi kestiğimizde Niccolo durup artık hemen yanında olmayacağımızın farkına varıyor. Alessandra gergin bir ses tonuyla, "Lütfen bana, benimle eğlenmek için dalga geçtiğini ve bu tuhaf teklifi gerçekten ona iletmeyeceğini söyle!" diyor.

Gözlerimi deviriyorum. Gerdiğim dudaklarımla ona, "Evet," diyorum. "Seninle dalga geçiyordum. "Şimdi, eğer niyetin gerçekten beni öpmek değilse suratımı bırakabilir misin?"

Yanaklarıma hafifçe vurup, "Ah," diyor. Kısık gözleri bana üzgün bir köpek yavrusunun gözlerini anımsatıyor. "Çok özür dilerim. Neden birdenbire böyle davrandığımı bilemiyorum."

Kolumu beline dolayıp başımı da omzuna yaslayarak yeniden yürümeye başlıyorum. "Rahatla. sadece şaka yaptım. Seninle dalga geçtim, sen de tepki verdin. Arkadaşlık budur zaten."

İşin aslı, bu teorimi desteklemek için yeterince hayat tecrübem olmadığı ortada ama görsel basından duyduğum kadarıyla gerçek bu.

O da kolunu benim belime atarken yüzüne güzel bir tebessüm takınıyor ve hep alışık olduğum mutlu, cıvıl cıvıl sesiyle, "Arkadaşlık, kuzenlik ve kardeşlik," diyor.

Şehrin göbeğindeki Piazza della Signoria'ya döndüğümüzde Alessandra bir şey söylemek istiyormuşçasına ağızını açıyor fakat benim aniden olduğum yerde kalakaldığımı

görünce susuyor.

Michelangelo'nun *David* heykeli sadece birkaç metre ötemde duruyor.

Niccolo yanıma gelip açık kalan ağzım karşısında gülümsüyor. Girmem için kolunu uzatarak, "Heykeli görmeye hazır mısınız, Sinyora?" diye soruyor. Damarlarımda dolaşan heyecanla ne demek istediğini geç de olsa idrak ediyorum. Bu, zaman girdabına girdiğimden bu yana Lorenzo'yla öpüşmemizin ardından başıma gelen en güzel ikinci şey.

Alessandra da Niccolo'nun diğer koluna giriyor ve üçümüz birlikte heykele doğru ilerliyoruz.

Bu meydan şehrin sanat merkezi. Havada asılı bir yağlı boya kokusu var ve sanki kulak kesilip dinlersem heykeltıraşların bronz çekiçlediklerini ya da mermer oyduklarını duyabilmişim gibi hissediyorum. Burada olup idolüm olan sanatçılarla aynı havayı teneffüs etmek benim için fazlasıyla bir ilham kaynağı oluyor. Meydanda dünyaca ünlü pek çok sanatçının heykeli bulunuyor ama benim için hiçbirisi hemen önümdeki Donatello'nun yaldızlı bronz *Judith ve Holofernes* heykeli kadar göze çarpmıyor.

Güneş Judith'in zaferle kaldırdığı kılıcında parıldarken, bir elinde düşmanın kafası yer alıyor. Görüntü gün ışığında ışıldamasıyla öylesine güçlü ve nefes kesici ki. Ama yine de favorim olan *David*'in eline su dökmekten uzak.

Bu el değmemiş güzelliğe hayran olarak heykele doğru yürüyorum. Mermer yepyeni ve tertemiz görünüyor. Ne bir hasar ne de bozulma belirtisi var. Tek kelimeyle kusursuz.

Bu şaheser karşısında adeta transa geçip zaman kavramımı yitiriyorum, ta ki ardımda bana yaklaşan ayak sesleri duyuncaya kadar. Gelenin Niccolo olduğunu tahmin ediyorum – çünkü Alessandra bu denli gürültülü yürümeyecek kadar nezaketlidir– ve gözlerimi heykelden ayırmadan soruyorum. "David'in bu duruşla tam buraya yerleştirilirken Goliath'ı hedef aldığı kadar aynı zaman da Roma'yı da tehdit ettiğini biliyor muydun?"

Niccolo cevap vermiyor. Geçen birkaç dakikanın ardından bilgimi konuşturmaya devam ediyorum.

"Sol bacağına tıpkı bir savaşçının gibi бүkerken sağ bacağının ne kadar da gergin durduğuna ve ondan nasıl güç aldığına bak. Kırıştırdığı alını nasıl bir kavga içinde olduğunu kusursuzca sergiliyor, ama açık burun delikleri ve sert bakan gözleriyle korkmadığını da ispat ediyor. Ellerindeki ve ayaklarındaki damarlara, boynundaki çıkıntılara, bacağının üzerindeki şu kıvrımlara bir bak. Michelangelo'nun bu büyüklükte bir mermeri kullanan ilk sanatçı olmadığını da biliyor muydun? Tanrım, o gerçekten bir dâhiydi."

Hemen arkamdan hiç de tanıdık olmayan ağır İtalyan aksanlı bir ses, "Sizce artık bir dâhi değil miyim, Sinyora?" diye soruyor.

Aman Tanrım, bu gerçek olamaz.

Arkama yavaşça döndüğümde önce Alessandra'nın ağzını kapatan eli ve Niccolo'nun böbürlenlen sırtışıyla karşılaşıp bakışlarımı hemen arkamda duran sakallı adama dikiyorum.

* MÖ II. yüzyılda yaşadığına inanılan savaşçı dev. (e.n.)

“Algılarınız çok kuvvetli. Birileri size heykelim hakkında bilgi mi verdi?”

Heykelim.

Tam karşımdaki bu adam Michelangelo. Bana bakıyor. Benimle konuşuyor. Benden gelecek akıllıca bir cevabı bekliyor.

Birden etrafımdaki her şey bulanıklaşıyor ve meydanın tam ortasında olduğum yere çöküyorum. Niccolo hızla bana koşup etrafta gören birileri var mı diye bakıyor. “Patience, hasta mısınız?” Buz gibi elini alnıma dayıyor. “Çok solgun görünüyorsunuz.”

Kurumuş dudaklarımı ıslatıp sersemlemiş bir halde basını sallıyorum.

“O halde durun size yardım edeyim,” diyerek ellerini kollarımın altına koyuyor ve beni usulca ayağa kaldırıyor.

Bana iki kafam varmış gibi bakan Alessandra’ya belli belirsiz gülümsüyorum. Şaşkınlık içinde gözlerimi kısarak, “İyiyim, gerçekten. Sadece biraz başım döndü. Sıcaktan olmalı,” diyorum.

Tabii ya, sıcaklık tüylerimi ürperten bu sürprizin arkasına sığınmış olmalı.

Michelangelo başını eğip beni dikkatle süzüyor. Muhtemelen kafasından bir kızın henüz yeni yapılmış bir sanat eseriyle ilgili bu kadar şeyi nereden bildiğini geçiriyor. İşin aslı şu ki, *David* konusunda pek çok kişiden çok fazla şey öğrendim. Okulda Bay Scott’tan, evimdeki kitaplığını süsleyen sanat kitaplarının yazarları ve emeği geçenlerinden. Ama

bunu *ona* söylemem mümkün değil.

“Hayır, Sinyor,” diyorum en sonunda bir kelime edebilererek. Dudağımı ısııyorum. “Bana bunu hiç kimse öğretmedi. Eseriniz o kadar kusursuz ki bunu, bakan herkes görebilir.” Hâlâ bu konuşmayı yapıyor oluşuma inanamayarak gözlerimi bir kez daha *David*’e çeviriyorum. “Ve içimden bir ses bu eserin yüzyıllar boyu önemini yitirmeyeceğini söylüyor.”

Michelangelo, “Umarım dediğiniz gibi olur,” diyor. Sonra da reverans yapıp, Niccolo’yu başıyla selamlıyor ve yürüyüp uzaklaşıyor. Niccolo’ya dönmenden önce onun yakınlardaki bir binaya girip gözden kayboluşunu izliyorum.

“Bunu siz yaptınız, değil mi?” Niccolo’nun göğsünü kabartışını izliyorum. “Biliyordum! Siz ikiniz arkadaş mısınız?”

“Amcanızın da dediği gibi ben tam bir sanat meraklısıyım. Etrafımda güzel şeyler olmasından hoşlanıyorum ve tanıdığım çok fazla sanatçı var. Michelangelo da onlardan biri. Sizi onunla tanıştıtarak şaşırtmak istedim. Hoş bir sürpriz oldu sanırım?”

Gözlerindeki ifadeyle bakılacak olursa zaten ne kadar “hoş” olduğunun farkında, ama yine de elimde olmadan sırtıyorum. Az önce yaptığı şey şaşırtıcı olmanın çok daha ötesindeydi. Hayatım boyunca unutamayacağım bir deneyim yaşattı bana.

Ayak parmaklarımla ucunda yükselip boynuna sarılıyorum. “Dalga mı geçiyorsunuz? Harika bir sürprizdi!”

Niccolo ilk başta şaşkınlıkla kaskatı kesilse de sonra o

da kollarını belime doluyor. “Beğenmenize çok sevindim, Sinyora.”

Yaşadığım mutlulukla, herkesin içinde bir adamı kucaklamak gibi yeni bir pot kırdığım için endişelenmekten uzak, bir adım geri çekiliyorum. “Gerçekten de bu bugüne kadar benim için yapılan en güzel sürpriz oldu. Teşekkür ederim.”

Bakışlarımı bir kez daha Alessandra’ya çevirdiğimde daha önce çift başlıymışım gibi bakan gözleri sanki şimdi üç başım varmış gibi şaşkınlıkla ayrılmış, adeta fal taşı gibi açılmıştı ve ağzı, deyim yerindeyse neredeyse yere degecekti.

Gözlerine dikkatle baktığımda bu bakışın sadece az önce yaptığım kültürel hataya ya da yerel bir ünlüyle karşılaşmanın şaşkınlığıyla verilen bir tepki olmadığını anladım. Bu bakışta çok daha derin bir anlam gizliydi. Gözlerinde bir korku vardı. O korkunun kaynağı bendim.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Odamda yürüyorum. Sonra durup yatağın üzerine oturuyor ama sonra yeniden odayı adımlamaya başlıyorum. Açık pencereden içeri gecenin serinliği giriyorsa da tek bir noktada sabit kalmadığımdan soğuğu hissetmiyorum bile.

Tüm yemek boyunca Alessandra’nın ağzını bıçak açmadı. Tek yaptığı sadece zaman zaman başını tabağından kaldırıp beni incelemek oldu. Hiçbir şey yiyemedim. Ama sanki yiyormuşum gibi görünmek için büyük çaba harcadım. Yengem ve amcam yemeklerini bitirdiklerinde ben de hızla odama dönüp, acaba Alessandra gelip benimle yüzleşecek midir, diye beklemeye koyuldum.

Ne kadar anladı ya da ona ne kadarını anlatmalıyım bilmiyorum. İşte yine Reyna’nın bana çadırdan çıkmadan önce söylemediği gerçeklerle baş başayım. Ya birilerine gerçekleri anlattıysam ve büyü bozulur da geri dönersem? Kimseye bir veda etme şansım bile olmazsa?

Lorenzo’yu düşünüp gözlerimi sımsıkı yumuyorum.

Babamı çok özlememe rağmen –bu sonuna kadar doğru– bu gece buradan ayrılmaya ve Lorenzo’yu bir daha hiç görmeye hazır mıyım?

O an kapıda duyduğum çekingen bir vuruş beni adımın tam ortasında yakalıyor, güçlkle yutkunuyorum. Terleyen ellerimi elbiseme silerken kapıdaki vuruş giderek hızlanıp yükselmeye başlıyor. Cığerlerime titrek bir nefes çekip usulca bırakıyorum.

Kapının diğerk tarafında Alessandra korkarak duruyor. Benden korkuyor. Bu bakışın ağırlığı mideme indirilmiş sıkı bir yumruk gibi. Kafamı dışarı uzatıp koridoru kolaçan ettikten sonra onu içeri davet ediyor ve ardımızdan kapıyı kapatıyorum.

Alessandra arkası bana dönük halde elini yatağımın camgöbeği renkli örtüsünün üzerinde gezdiriyor. Son birkaç gündür isteyeceğimi hiç düşünmediğim halde aramızda gelişen yakınlık soğuklaşmak bir yana tamamen bitmiş gibi.

Yumuşacık bir sesle, “Konuşma tarzın, bilgi birikimin, bilmediğin şeyler... bunların sadece tuhaf olduğunu düşünmüştüm; ne var ki üzerinde kafa yormamıştım. Belki de öğreneceklerimden korkmuştum.”

Bana dönüp kaşlarını ihtiyatla yukarı kaldırıyor. “Ama bugün meydanda sadece birkaç gün önce geldiğin bir şehirde yalnızca aylar önce yapılmış bir heykel için o kadar ayrıntılı bilgi verdiğinde... bu nasıl mümkün olabiliyor, Patience? Lütfen bana bunun henüz göremediğim bir açıklaması olduğunu söyle.” Dudağını ısırtıyor ve gözleri yaşlarla doluyor.

“Lütfen sevgili kuzenim, bana bir düzenbaz olmadığını söyle. Bana aklımı kaçırmadığımı söyle.”

Başımı öne eğip derin bir iç çekiyorum. Konuşmaya ilk başladığında sahip olduğum tüm oyuncu genlerimle rol yapmayı ve yalan söylemeyi planlamıştım. Her şey için bir açıklama getirerek onu kendi mutlu dünyasına geri gönderecek ve her şeye kaldığı yerden devam edecektim. Ama Alessandra’yı, arkadaşımı, *tek* arkadaşımı, hiç sorgulamadan bana hayatının kapılarını açan kızı benden yalvaran gözlerle bir açıklama beklerken görünce... Bunu ona yapamam.

Bana olan güvenini boşa çıkarmak istemiyorum.

Yatağı göstererek, “Otur,” diyorum. Beni başıyla bir kez onaylayıp kendini yatağın kenarına bırakırken hâlâ korkmuş görünüyor ve belki de aklından kapıya en yakın noktanın neresi olacağının hesabını yapıyor. *Yerinde olsam ben de aynı-sını yapardım.* Yatağın başına doğru yürüyorum. Yaklaşısam da yanma oturmuyor. Dudaklarımın arasından derin bir nefes bırakıyorum.

Nereden başlamalıyım?

“Kesinlikle aklını kaçırmıyorsun. Eğer kaçırın biri varsa, o da benim.” Gülerek kaftanımın kenarıyla oynuyor ve pürüzsüz kumaşı parmaklarımın arasından geçiriyorum. Belki ona bakmazsam, anlattığım doğruları kimse duymuyormuş gibi davranabilirim. “Üç gün önce babam ve onun nişanlısıyla birlikte Floransa’ya giden bir uçaktaydım. Oraya vardığımızda babamı şehirde tek başıma bir tur atabilmek için zar zor ikna ettim ve işte o turda da ilk defa *David*’i gör-

düm. Gördüğümde heykel tam beş yüz yıllıktı. Sonra bir çingene çadırına rastladım ve neden bilmiyorum, içeri girdim. Aslında böyle şeyler hiç bana göre değil. Bir anlık hevesle hiçbir şey yapmam. Hayatımda her şey önceden planlıdır, ki bu sayede kontrol hep benim elimdedir.”

Homurdanıyorum. Kontrolmüş. Burada bulunduğum süre içindeyse elimde olmayan tek şeydi bu.

Alessandra yutkunsu da tek kelime etmiyor. Ben de devam ediyorum. “Çingene bana önce gelecekte bazı maceralara atılacağımı söyledi ama sonra dövmemi gördüğünde birden kendini kaybetti. Neden bilmiyorum, birdenbire her şey değişti. Belki de o anda çadırdan çıkmalıyım ama yapmadım. En sonunda da bana bir tür büyü yaptı. Çadırdan çıktığımda yirmi birinci yüzyılı arımda bırakıp on altıncı yüzyıla gelmişim.”

Durup, ilk defa Alessandra’nın gözlerine bakıyorum. “Gerçek adım Cat Crawford. Ve ben gelecekten geldim.” Boş boş bakan gözlerinden bir anlam çıkaramıyorum. Aramızdaki sessizliğe katlanamıyorum. Ne düşündüğünü bilmeliyim; bir tepkiye ihtiyacım var. Ellerimi öne uzatıyor ve gözlerimi açarak yüzüme sahte ve neşeli bir tebessüm yerleştiriyor. “Sürpriz!”

Ellerim yeniden kucağıma düşerken beklemeye başlıyorum. Bu sırtı uzun zamandır tek başına taşıyan omuzlarım hafifliyor. Alessandra’nın tepkisi ne olursa olsun, bir kez olsun doğruyu söylemek bana kendimi iyi hissettiriyor.

Alessandra başını iki yana sallayıp gülmekle ağlamak

arası bir ses çıkarıyor. “Benimle yine kafa buluyorsun. Böyle saçma bir hikâyeye inanmamı beklemiyorsun, değil mi?”

Dudaklarını kemirip beynimi onu buna inandırmak için ne yapabileceğim üzerine harıl harıl çalıştırıyorum. Birden aklıma geliyor. Ayağa kalkıyor, yan dönerek yatağa yaslanıyorum ve kaftanımla elbisemi toplayıp yukarı kaldırıyorum. Bunu yaparken Alessandra’nın gözleri şaşkınlıkla kocaman oluyor. Her zamanki mütevazılığıyla başını diğer tarafa çeviriyor.

“Bak, Less.” Başını sertçe iki yana salladığında daha da yüksek sesle bağıriyorum. “Burada sana teşhircilik yapmıyorum. Bak!”

Alessandra yavaşça başını bana doğru çeviriyor ve elini hayretle ağzına götürerek benden uzaklaşıyor.

Kalçamın üzerinde açtığım ufak bölgeye bakarak, “Bu benim dövmem,” diyorum.

Dövme de bir sanattır; bu sebeple bu sanatın içindeki yaratıcılık da beni hep cezbetmiştir. Yaptığım araştırmalar sonucunda insanların yüzyıllar boyunca bedenlerini birer tuval gibi kullandıklarını ama bugün bizim sahip olduğumuz olanaklara onların sahip olmadığını gördüm. Geçmişte sadece kına ve birkaç bitkiden elde edebildikleri boyaları kullanabiliyorlarmış. Benim dövmemdeki zümrüt yeşili ya da fosforlu beyaz gibi canlı renkler yokmuş.

“Bunlar gelecekte çok popüler. Hatta bazı insanlar vücutlarını baştan ayağa bunlarla süslüyor ama benim için bu bir hava atma yöntemi değil. Aslında ben, benimkini daha

çok saklamak için uğraşıyorum. Babam dövmem olduğunu daha birkaç ay önce öğrendi ve küplere binip beni cezalandırdı ama buna değdi.”

Büyülenmekle kafasını çevirmek arasında kaldığı apaçık belli bir halde, “Boya mı bu?” diye soruyor.

“Hayır, mürekkep. Son beş yüzyılda her şey çok değişti. Bak, dokun.” Şaşkınlık içindeki bakışları yüzüme döndüğünde gözlerimi deviriyorum. “Abartacak bir şey değil, sadece kalçam. Anlamana yardımcı olacak. Sana doğruyu söylediği mi ispat edecek.”

Kendi parmağını küçük armudun üzerinde gezdirerek ispatlamaya çalışıyorum, o da tereddütle elini uzatıp aynı yapıyor. Gözlerini benim gözlerime diyor. Mürekkebi silmeye çalışıp elini daha da çok bastırırken, “Renkler ne kadar da canlı!” diyor. “Ve de silinmiyorlar.”

“Hey. O sildiğin benim derim, biliyorsun değil mi?” diyerek eteğimi bırakıyorum. “Oraya monte gibi düşün.”

Yeniden yatağa oturuyor, ona dönerek bana bir dünya soru yöneltmesini bekliyorum. Başını bir öne bir arkaya sallıyor. Belli ki onun da kafasından aynı sorular geçiyor. *Uçak ne, gerçek Patience nerede? Buraya nasıl geldim, neden geldim, nasıl döneceğim?*

Bunların cevaplarını ben de bilmek isterdim ama tek bildiğim, uçağın ne olduğu.

Başını kaşıyıp soruyor. “Neden armut?”

Pekâlâ, beklediğim soru bu değildi.

“Hımm, şey, aslında bu fikri en sevdiğim tablodan al-

dım: *Elmalar ve Armutlar İçinde Meryem Ana ve Oğlu*. Tablo 1530 yılında Bernard van Orley tarafından yapılmış. Yani şimdiden yirmi beş sene sonra. Hıh, bunu düşünmek bile çok tuhaf.” Başımı iki yana sallayıp devam ediyorum. “Tabloda Meryem Ana kucağındaki İsa’yla ve önündeki masada bir elma ve bir tanesi benim dövmemde olduğu gibi ikiye kesilmiş iki armutla resmedilmiş.” Elim istemsizce elbisemin üzerinden dövmemin olduğu yere gidiyor, Alessandra da beni gözleriyle takip ediyor. “Bu resmi ilk gördüğüm anı dün gibi hatırlıyorum. Dördüncü sınıfta okul gezisiyle bir müzeye gitmiştik ve hediyelik eşya dükkânında bu resmin bir baskısı vardı. Meryem Ana kucağındaki bebeğini tutarken müthiş bir annelik sevinci içindeydi. Bir anne evladına kesinlikle öyle bakmalıydı.”

Sımsıcak gözyaşlarım gözlerimi yakarken kollarımı sıkıca göğsümde birbirine bağlıyorum. “Gördüğün gibi benim annem bana hiç öyle bakmadı. Umurunda olan tek şey işi, ünü ve hayranları. Bazen onun babamı gerçekten sevmiş olduğuna inanmak istiyorum. Sevmiş ki onunla evlenmiş diye düşünüyorum ama gerçekten sevmiş olsa onu, bizi bir köşeye böyle atabilir miydi?”

Alessandra beni teselli etmek için ellerini açık saçlarının arasından geçirirken ben belli belirsiz gülümseyip yanaklarımdan süzülen gözyaşlarımı siliyorum. “Annem bir aktris. Bu yüzden insan en azından bizi önemsiyormuş gibi rol yapsın istiyor, öyle değil mi?” Aktris dememle Alessandra öne doğru eğiliyor. Burnumu çekerek ayaklarımı altına alı-

yorum. “Ama hayır, annem Hollywood yıldızlarının tümünün bir bağımlılığı olduğunu göstermek için bir rol model sanki. Onun bağımlılığı alkol ya da uyuşturucu değil yalnız. Onun bağımlılığı delicesine âşık olmak –bile bile– en son oynadığı filmde baş aktör kimse artık.”

Usulca homurdanarak uçakta hemen yanımda oturan yolcunun gazetesindeki manşeti anımsıyorum. CATERINA ANGELI YİNE AYNI ŞEYİ YAPTI. Dedikodu kazanını kaynatmak için bir yanlış ilişki daha.

“Babam farklıymış. Tanıştıklarında oyuncu değil yönetmen yardımcısıymış. Annemi o kadar iyi anlıyormuş ki onu çok mutlu edeceğini düşünmüş ama en sonunda yaptığı hiçbir şey annemde bir fark yaratmamış. Annemin durmadan âşık olma sevdasıyla baş edememiş. Annem ben beş yaşına gelinceye kadar bizimle birlikte kalmış, sonra da doğum günlerimde bir kart gönderip aramayacak kadar uzaklaşıp çekip gitmiş.”

Burnumu keten elbisemin koluna silip titrek bir nefes alıyorum. Kendimi konuşmaktan alamıyorum. Zırl zırl ağlayan bir enkaz gibiyim.

Babam beni bu konuda hep konuşturmaya çalışır ama ben bir türlü annemin onda bıraktığı acıyı dışı vuramam. Bunu yapamam. Babam bu yüzden bana bir terapist bile tuttu, bu konuyu üçüncü bir kişiyle konuşmanın yararı olacağını düşünüyor ama benim psikoloji zırvaları duymaya hiç ilgim yok.

Alessandra’yla konuşmaksa farklı. Ona güveniyorum.

Gözyaşlarımmın yol yaptığı ıslak yanaklarıma yapışan saç-

larımı geri çekiyor. “Annenin sana yaşattığı acı için gerçekten çok üzgünüm ama vücudunu neden boyadığını hâlâ anlamıyorum. Neden ikiye bölünmüş bir armut?”

Yere çöküp yatağımın altındaki sırt çantama uzanıyorum. Alessandra şimdi artık gerçekleri bildiğine göre, hiçbir şeyi saklamanın alemi yok. Çantamdan bir yüz nemlendirici çıkarıyorum. Gül kokulu serin fısıfıs birkaç püskürtmesiyle ateş basmış cildim yatışıyor.

Alessandra’nın gözleri o an öylesine kocaman açılıyor ki bu halini komik bile buluyorum. Sanırım ona bir seferde haddinden fazla yüklendim. Denemesi için ona şişeyi uzattığımda tereddütle püskürtüyor. Koklayıp başını şaşkınlıkla geri çekerek bir kez daha püskürtüyor.

“Rönesans sanatında armut, evlilikte bağlılığı sembolize eder, bu sebeple tablodaki armutlardan biri yarındır. Benim annem de babamı aldatışıyla bizi ikiye bölmüş oldu. Bana hiçbir zaman Meryem’in çocuğuna baktığı gibi bakmadı çünkü o bencildi. Hercai kalbinin peşinden gidip bizi bıraktı. Yarım armut şeklindeki dövmem onun bize yaptıklarını hatırlatmak için var. Bana, kalbe asla güven olmayacağını hiçbir zaman unutturmuyor. Onu takip etmenin sadece acı verdiğini hep aklımda tutmamı sağlıyor.”

O an birden Lorenzo’nun kusursuz yüzü, altın rengi bukleleri ve sıcacık tebessümü geliyor aklıma. İşte onu bu yüzden kendimden uzaklaştırmak istedim. Annem bana aşkın hiçbir zaman sonsuza dek sürmeyeceğini öğretti. O halde ben de burada kalamam. Kendimi yastıklara atıyorum.

Alessandra alnını kırıştırıp başını hayır anlamında sallıyor. Kollarını bana dolayarak, “Bu senin için çok acı bir ders olmuş,” diyor.

Birinin beni teselli etmesi iyi geliyor ama sesindeki tereddüde ve omzuma dokunuşuna bakılacak olursa sanırım gecenin itirafındaki zaman yolculuğu kavramını anlamış değil.

Gözlerim yerdeki açık çantama kayıyor.

“Sana, benim gelecekten olduğumu neyin ispatlayacağını biliyorum,” diyerek çantamı yatağın üstüne alıp içini boşaltıyorum. iPod’umu elime alıp “çal” tuşuna bastığımda beni dikkatle izliyor. Kulaklıklardan birini ona verip kulağına nasıl yerleştireceğini gösteriyorum.

Hoş bir pop tınısı kulaklarımızda hayat buluyor.

Onu ilk şaşırtan şey duyduğu ses oluyor. Sırtını dikleştirip avucunu kulağına götürüyor. Sonrasında dinlemeye devam ettikçe şarkıdaki İngilizcenin tek kelimesini anlamasa da şarkıyı söyleyenin bir kadın olması gerçeğiyle ağzı açık kalıyor.

Gülerek yatağın üzerinde müzikle dans etmeye başlıyorum. Omuzlarım titrerken başımı sallıyorum. Elime bir fırça alıp onu mikrofon yaparken şarkının sözlerine eşlik ediyorum. Less’in gözleri dansımı izliyor ve o da vücudu kaskatı bir halde başını sallamaya başlıyor.

Birkaç dakika sonra “kapat” düğmesine basıyorum.

Zavallı kıza daha fazla şok yaşatmanın gereği yok.

Gözlerini iPod’umdan bir an ayırmadan usulca kulağındaki kulaklığı çıkarıp bana uzatıyor. “Az önce duyduklarım konusunda beni aydınlat kuzen. Bu nasıl...” kulaklıkları iPod’

un etrafına sarışımı işaret ederek giderek yükselen sesiyle, “mümkün olabiliyor? Bu küçücük kutunun içinde yaşayan bir kadın mı var?” diye soruyor.

Gözümün önünde canlanan bu manzarayla gülüp çıkaracağım her şeyi yeniden çantanın içine dolduruyorum. “Öyle değil. Gelecekte böyle müzik dinliyoruz. İstedğin müziği bu cihaza indirerek istediğin yere götürebiliyorsun. Nasıl?”

Gözleri ışıldayarak kıkırdıyor. “Çok tuhaftı... ama çok eğlenceli!” Durup bana uzun uzun bakıyor ve elini çantamın üzerinde duran elimin üzerine koyuyor. “Doğru söylüyorsun. Sen gerçekten de gelecektensin.”

Bana inandığını söylemesiyle göğsümün üzerindeki son gerginlik kırıntısı da bir anda kayboluyor. İçim rahatlayarak sırtımı yastıklara gömüyorum. “Evet, öyleyim ama Less, ben de bir Angeli’yim. Bu kısmı gerçek. Hâlâ senin kuzenimim, sadece sandığımda biraz daha uzak bir kuzenim o kadar.”

Alessandra gülüyor ve bu anı birlikte paylaşıyoruz.

O an kapının dışında duyduğumuz bir *şangırtıyla* ikimiz de yerimizde sıçırıyoruz. Gözlerimi kocaman açarak yataktan fırlıyorum. “Sence dışarıda biri mi var?”

Eğer birileri konuştuklarımızı duyduysa bu felaketim olabilir. Kapıyı açtığımda Lucia’yı köşeyi dönerken görüyorum. Ayaklarımın dibinde de bir tepsi meyve duruyor.

Alessandra yanıma gelerek, “Birileri tüm yemek boyunca yemeğini yemek yerine onunla oynadığını fark etmiş olmalı,” diyor. Eğilip tepsiyi yerden alıyor. “Belki de bir şeyler atıttırsın diye düşünmüşlerdir.”

Kapıyı aramızdan kapatarak sırtımı yaşıyor ve dudaklarımı kemiriyorum. “Sence bizi duymuş mudur?”

“Sanmam.” Alessandra ağzına kocaman kırmızı bir üzüm tanesi atıp beni kapının arkasından çekiyor. Tepsiyi yatağın üzerine bırakıp gözlerimin içine bakıyor. “Kaldı ki, böyle bir şeye kim inanır ki?”

Onun o tatlı, cömert, güvenilir tebessümüyle bana inanışını anlıyorum.

Artık bu çılgın, tepetaklak dünyada bir başıma değilim. Bir yandaşım var. Gerçek bir arkadaş. Alessandra, Holywood’deki insanı alt etmeye çalışan yıldızdan bozma insanlara ya da zengin züppelere hiç benzemiyor. O dürtüst, gerçek ve de nazik.

Keşke bu tuhaf zaman yolculuğu bittiğinde onu da yanımda götürebilsem.

“Pekâlâ, en azından şimdi neden böyle tuhaf davrandığımı biliyorsun. Sadece ayak uydurmaya çalışıyordum ama inan bana bu gördüğünden çok daha zor.” Gözlerimi kapatıp şu birkaç gün boyunca art arda yaptığım hataları gözlerimin önüne getiriyorum. “Sanırım en doğrusu benim buraya ait olmadığım.”

Alessandra’nın, “Bu doğru değil,” deyişiyle gözlerimi açıyorum. Başını iki yana sallayıp gülümsüyor. “Belki buraya ait değilsin ya da bu zamana, *kuzen*. Ama seni temin ederim kesinlikle ve kesinlikle *bize* aitsin.”

ON İKİNCİ BÖLÜM

Francesca Yenge gözleri ışıldayarak, “Kızlar, karnınızı doyurduğunuzda lütfen yanıma gelin,” diyor. Kahvaltı masasından kalkıp kapıya doğru ilerliyor. Bu erken saatte bile oldukça enerjik. Koridora adımını atmadan önce arkasına dönüp kaşlarını heyecanla oynatıyor. “Eğlence günü başlıyor!”

İşin aslı, eğlence güneşin doğuşuyla, tüm evde balo yüzünden bir hengâme koptuğunda başladı. Hizmetçiler doğrama işlerinden kalan kalıntıları dökmeye, zaten ılık ılık olan mobilyaların tozunu alıp parlatmaya, arabalar dolusu mum ve örtü taşımaya başladılar. Mutfak ekibi de yemek konusunda kendinden geçmiş durumdaydı; yemeklerin hazırlanması için en uygun yer gibi duran üçüncü kata durmadan yiyecek taşındı.

Amcamın eşinin neyle uğraştığına gelince, hiçbir fikrim yok ama sanırım ya bu gecenin korkulan balosuyla ilgili ya da istemediğim başka bir sürpriz var ortada.

Alessandra bana dönüp kollarını neşeyle sallıyor. Sonrasında, tepkisizliğimi gördüğünde derin bir iç çekiyor.

“Suratın neden asık, Cat?” Gerçek adımı onun o tatlı sesinden duymak şu an beni tebessüm ettirebilecek tek şey. İki elimi tutup beni ayağa kaldırıyor. “Annemi duydun. Bugün eğlence günü ve her şey senin şerefine yapılıyor ama sen yeterince neşeli görünmüyorsun. Sizin zamanınızda balolar yok mu yoksa?”

Alessandra koluma girip beni koridor boyunca yürütürken, “Ah, olmaz olur mu,” diyorum. “Özellikle de birinden kaçmak için tam beş yüzyıl uzağa kaçtığımı *saniyordum*.”

Alessandra’nın alnını kırıştırmasıyla başımı omzuna yaslıyorum. Derin bir nefes verip açıklamaya başlıyorum. “Dört gün sonra on altı yaşına gireceğim. Artık ehliyet alabilecek olmanın dışında bu sihirli sayı çok da fazla şeyi değiştirmeyecek. Belki geçmişte farklıydı ama yirmi birinci yüzyıl Amerika’sında bu sadece yeni bir yaş daha, o kadar ya da en azından öyle olmalı.”

Açık bir pencerenin yanında durup dışarıdaki bahçede tıpkı neşe dolu küçük şilepler gibi bir o yana bir bu yana giden hizmetçi ordusuna bakıyorum. Bu devirde balo vermenin gerçekten zahmetli bir iş olduğunu anlıyorum. Hizmetkârlar her şeyi hazırlamak için canla başla çalışıyorlar. Her evin ekibi bir diğerini geride bırakmak, öne çıkmak ve en sonuncusunu geçmek için didinip duruyor, ki bu noktada şehrin dedikodu kazanı seçici güç oluyor.

Anlaşılan o ki, şu görüntüde balo modunda olmayan tek

kişi benim.

“Maalesef, gelecekte benim yaşımdaki kızlar için on altıncı yaş gününü kutlayan partiler vermek oldukça popüler. Bunun çok da kötü bir şey olmadığını söyleyebilirim, hatta ben de birkaç tanesine gidip fena da vakit geçirmedim, ama *hiçbir zaman* kendim için böyle bir parti vermeyi de istemedim.”

İç çekip ayaklarımı sıvalı koridor boyunca sürükleyerek en nihayetinde kendimi yere bırakıyorum. Alessandra etrafı bakıp yalnız olduğumuza inandıktan sonra çekingen bir biçimde yanıma oturup, etrafını saran eteğini düzeltiyor. Onun asla taviz vermediği düzen alışkanlığına güldüğümü gördüğünde başımı iki yana sallıyorum.

Alessandra’ya açılmak, nefes almak kadar basit. Babama bile anlatamadığım şeyler onun karşısında ağzımdan çabucak dökülüyor ve o her zaman karşımda hiç etkilenmeden, bilindik sakın haliyle kalmayı başarıyor. Ona biraz daha yaklaşıp devam ediyorum.

“Sana anne ve babamdan bahsetmişim. Nasıl göz önünde yaşadıklarından. Gerçi annemin *bitmek bilmeyen* hataları sağ olsun, ben de aynı şekilde yaşıyorum. Nereye gidersem gideyim insanlar beni tanıyor ve benden belirli koşullar içinde davranmamı bekliyorlar, ama benim heyecan verici bir yıldız adayı olmaktan çok Roseo’da alışverişe çıkmak yerine sanat galerisini dolaşan bir antisosyal olduğumu gördüklerinde yüzlerindeki tepkiyi –can sıkıntısını, hayal kırıklığını– açıkça görebiliyorum. Bakışları hemen daha iyi ve ilginç bi-

rini aramaya koyuluyor. İstedğim son şey televizyonda yayınlanıp milyonlarca kişi tarafından izlenecek olan koca bir partinin odak noktası olmak. Tüm dünyanın bu çılgınlığı izlemesine izin veremem.”

Alessandra beni anlamaya çalışırken endişeyle altdudağını ısıtıyor. Neden bahsettiğimi anlamadığından adım gibi eminim –televizyonun ya da milyonlarca insanın aynı anda beni izlemesinin ne demek olduğunu anlamadığı ortada– ama açıkça görünüyor ki anlamak için çabalıyor. En azından bu çabayla bile rahatlayarak yanağımı serin duvara yaslıyorum. Alessandra başını eğip soruyor. “Peki ya baban senin kalbinde geçenleri anlamıyor mu?”

Bir an durup bu sorunun cevabını düşünüyorum. “Anladığımı sanıyordum. Bence hâlâ da anlıyor ama her şeyi karıştıran nişanlısı. On Altıncı Yaş Partisi fikrini ortaya atan o ve tüm bu gösteriyi hazırlayıp her şeyi ayarlayan o. Bu parlak fikri sadece birkaç hafta önce ortaya attığı için parti asıl doğum günümden bir ay sonrasına kadar yapılamayacak; bu yüzden de bence çok gereksiz ama tabii Jenna’nın benim ne düşündüğümü hiç önemsemediği yok.” Sinirimle birlikte sesimin de yükseldiğini fark ediyorum ama kendimi durduramıyorum. İçimde sanki bir setin kapakları açılmış da son bir yıldır biriktirdiğim tüm öfke ve kızgınlığım boşalıyormuş gibi hissediyorum. Tıpkı bir müssile içini boşaltmak gibi. “Yani üvey anne adayım da gençken böyle bir parti vermiş ve kendisi o partide çok eğlendiği için benim için de aynı şeyin olacağını düşünüyor. Sanki birbirimize çok benziyor-

muşuz gibi.” Ofluyorum. “Kadın benim ona *hiç* benzemediği gerçeğini görmeyi reddediyor!”

Koridorlar yükselen sesimle yankılanırken Alessandra bana keskin bir bakış fırlatıyor. Bu bakış on altıncı yüzyılda “sus kızım”ın sessiz versiyonu olsa gerek. Üst kattaki pencereden alet sesleri gelirken sırtımı duvara yaslayıp nefesimi yatıştırmaya çalışıyorum. Keşke bunları Jenna’ya ya da babama anlatabilseydim. Alessandra elini kolumun üzerine koyup gözlerini kapamadan önce bana uysal bir tebessümle gülümsüyor, sonra da başını duvara yaslayıp bana sakinleşmem için biraz zaman veriyor. Bu sayede beni Jenna’nın nasıl biri olduğu ya da bana hangi yönlerden benzemediği gerçeğini anlatma zahmetinden kurtarıyor çünkü işin aslı o da tıpkı Francesca Yenge, hatta biraz da Alessandra gibi.

Ama bir o kadar da farklı çünkü ben onları seviyorum.

Gerçi babam dokuz ay önce Jenna’yla çıkmaya başladığında onu da sevmiştim. Babamı mutlu etmesinden, onun sayesinde babamın yeniden duşta şarkı söylemesinden, ilişkilerinin zararsız oluşundan muyluydum. Ta ki babam benimle ciddi bir konuda konuşacağını söyleyip beni karşısına almaya kadar. O an anladım ki çok geç kalmıştım. Jenna çoktan onu kıskacına almıştı. Aksi imkânsızdı çünkü onca şeyin ardından babamı evliliğe ikna etmek kolay olmazdı.

Şimdi artık Jenna babamın iplerini eline aldığına göre ikinci hedefi ben oluyorum. Odama gelip erkekler hakkında konuşmalar, lisenin ne kadar zor olduğunu bildiğini söylemeler... Babamı ve beni aynı anda fethetmek zorunda olmadı-

ğını bir türlü anlamıyor.

Bu sırada geniş holün olduğu taraftan bir *gümbürtü* duyuluyor. Alessandra'nın yüzünü hevesli bir tebessüm sararken ben de dudaklarımı kişnercesine püskürtüyorum. Ayağa kalkıp Alessandra'ya elimi uzatırken, "Gidip annenin ne halde olduğuna bir baksak iyi olur," diyorum. Elimle eteğimi düzelterip etrafımızdaki toz parçalarına göz atıyorum.

Temizlik ekibi bazı yerleri gözden kaçırmış gibi, diye düşünerek gülümsüyorum. Nedense, her şeyin o kadar da kutsuz olmaması bir an için kendimi balo konusunda daha rahat hissetmemi sağlıyor, gerçi baloya katılıp katılmamak konusunda hâlâ kararsızım.

Alessandra'yla birlikte koridordan aşağı yürürken ona planımı açmaya karar veriyorum. "İşte bu yüzden Alessandra, her ne kadar Francesca Yenge'nin onuruma bir balo vermesini takdir etsem de katılmayı hiç istemiyorum. Kalabalık içinde elim ayağıma dolaşıyor ve sosyal durumlarda ne kadar saçmalıyorum, sen de gördün," diyorum alaycı bir tebessümle.

Alessandra tatlılığıyla, benimle hemfikir olmadığı gibi bana tamamen karşı da çıkmıyor. Kendime rağmen gülerек konuşmaya devam ediyorum.

"Dün, karşı çıkamadım çünkü masada misafirimiz vardı ama bu geceye katılmamak için bir plan geliştirdim. Bu sayede annenin hislerini de incitmemiş olacağım. Ona hasta olduğumu, midemin bulandığını, başımın döndüğünü, kendimi iyi hissetmediğimi söyleyeceğim. Senden tek isteğim, ben

bunları söylediğimde bana arka çıkıp berbat göründüğümü söylemen ve geceyi yatakta geçirmem için yardımcı olman. Bence bu herkes için en iyisi olur."

Alessandra gözlerini kocaman açıp beni kolumdan yakalayarak hole girmeden önce durdurdu. İçeride giderek artan heyecanıyla adımlarını biraz daha hızlandıran Francesca Yenge'nin seslerini duyuyorum.

"Öyle yaparsan bu sefer de Doktor Sinyor Penni'yi çağırırlar. Güzel bir elbise giyip annemin arkadaşlarına gülümsemek yerine bedeninden kan çekilmesini gerçekten tercih eder misin?"

Gözümün önünde beliren korkunç manzarayla derin bir nefes alıyorum. "Kan çekmek mi? Ürpererek etrafıma bakmıyorum. Alessandra'ya bir adım daha yaklaşmış gergin bir ses tonuyla fısıldıyorum. Belki de beynim doğru idrak edememiştir. "Sülük gibi şeylerden mi bahsediyorsun? Ciddi misin? Bu gerçekten olur mu?"

Alessandra'nın başını evet anlamında sallamasıyla planım da uçup gidiyor. Hayatta bir berberin ya da doktorun o iğrenç mahlukları üzerime koymasına izin vermem. *Benimle Kal* filmi izlemiştim.

Bu durumda Francesca Yenge'ye hasta olup yatakta kalmam gerektiğini söyleyemeyeceksem baloya katılmaktan başka çarem yok.

Durumun kontrolü işte burada elimden çıkıyor.

Omuzlarımı yenilgiyle düşünüyorum. "Bu kez kazanan kader oluyor. Görünüşe göre hayranlarımla hayranlık dolu

bakışlarının karşısında yüzümde tebessümle bu baloda yer alman gerekecek. Harika.”

Alessandra'nın kıkırdayışları holün duvarlarında yankılanırken içeri giriyoruz. Francesca Yenge kolunda rengârenk, bir düzine elbiseyle bize dönüyor. Marco Amca da arkasından birleştirdiği kolları ve kabarttığı göğsüyle durumdan oldukça memnun görünüyor. Hemen arkalarında kocaman bir yaldızlı ayna duruyor.

Bugüne dek gördüğüm tek ayna odamdaki küçük ve yuvarlak olan ayna. Bu gördüğümse neredeyse onun on katı büyüklüğünde. En sonunda kendimi dönem kıyafetleri içinde görebileceğim.

Alessandra sevinç naraları atarak kıyafetlere doğru ilerliyor ve en üstte duran zeytin yeşili kaftanı kapıyor. Kıyafeti üzerine tutup kendi etrafında dönerken, “Bunlar balo için mi?” diye soruyor.

Bu tepkiyle Marco Amca'nın yüzünde güller açarken yengem başıyla onu onaylıyor. “Patience, senin ölçülerini Alessandra'nın ölçülerine göre belirledik ama herhangi bir sorun olursa odana hemen bir terzi yollanacak.” Bir an durup elini kocasının dirseğinin üzerine koyuyor. “Bu elbiseler baba ve amcandan birer hediye.”

Marco Amca, Francesca Yenge'nin elindeki kraliyet mavisini renkli elbiseyi alıp bana doğru yürüyor. Bana elbiseyi uzatırken, “Akıllı bir adam gerçek mutluluğa ancak karısını mutlu ettiğinde ulaşabileceğini bilir,” diyor. “Bu çatının altında üç kadın olduğuna göre elimden geldiğince onları el

üstünde tutmalıyım.”

Göz kırptığında öyle içten görünüyor ki minnetle göz kırpmaktan kendimi alamıyorum. Elimdeki elbiseye bakıp parmaklarımı sırmalı ipek kumaşa gezdirip gösterişli rengiyle mest oluyorum. Muhteşem. Bir an bu elbisenin içinde mum ışıklarıyla aydınlatılmış bir salona Lorenzo'nun kolunda girdiğimi düşününce içimde kelebekler uçuştığını hissediyorum. Altdudağımı ısıtıyor ve elbiseyi bir kez daha üzerime tutup aynaya yürüyorum.

Lacivert elbise gözlerimi daha da belirginleştiriyor ve sıradan kahverengi saçlarım bambaşka bir havaya bürünüyor. Aynadaki yansımamda hiç makyaj olmamasına rağmen kendimi güzel hissediyorum. Gözlerim ısıldayarak Lorenzo'yu düşünürken yüzümde beliriveren tebessümü izliyorum.

Beni bu elbiseyle görmesini çok isterim.

Başımı hafifçe sallayıp kaderime razı geliyorum. Artık baloya katılmanın kaçışı olmadığına göre en azından Lorenzo'nun kapının diğer tarafında beni bekliyor olacağını düşünmek bu fikri benim için daha katlanılabilir kılıyor.

Ağır küveti taşımak üç adama, buharı tüten sıcak su kovalarını taşımak dört kadına ve bu banyoyu yapabilmek kaçak bir şişe banyo köpüğüne mal olduysa da sonuna kadar değdi. Sıcak su ahşap küvetin kenarlarına çarparken elime çiçek kokulu köptükleri alıp usulca üflüyor ve kendime pırıltılı, gökkuşağı efektli bir dünya yaratıyorum.

İşte hayat şimdi *la bella vita* (çok güzel).

Böylesi bir banyoyu yapabilmek için Alessandra'ya gerekleri itiraf etmem gerektiğini daha önceden bilseydim bunu ilk günden yapardım. Her ne kadar Alessandra böylesi bir banyoyu kendisi yapmayı reddettiye de benim için yarım düzine hizmetkâra ellerinde ne iş varsa bırakıp bana hizmet etmelerini söyledi, ki bu sayede yıkanabileyim. Lucia'dan bana bir kadeh şarap getirmesini de istedi.

Küvetimin yanına beyaz ketenden bir havlu ve siyah kâdifeden bir bornoz bırakırken, "Sinirlerini yatıştır," dedi.

İçki için yaş sınırının olmamasına sevinip bu jesti kabullenerek sinir sistemimdeki kasılmalara iyi gelir umuduyla kadehimden koca bir yudum aldım. Ve şu ana kadar işe yaradığını itiraf etmeliyim.

Elbiseyi deneme aşaması da iyiydi. Hatta gayet iyidi. Bu elbiseyi giydiğimde, Lorenzo'nun vereceği tepkiyi düşündüğümde kendimi bambaşka biri gibi hissettim. Haya- limde bu elbiseyle bu gece balo salonuna hükmetmeyi ve son iki gündür içimde yarattığım yeni Cat'in yepyeni bir hali olmayı canlandırdım.

Ne var ki eski kıyafetlerimi yeniden üzerime geçirdi- ğimde eski Cat intikam hırsıyla geri döndü. Kurduğum güzel hayallerin yerini bu kez felaket senaryoları aldı, ki bu senar- yoların kimisinde takılıp düştüm, kimisinde yanlış laflar et- tim, kimisinde de ailemi utandırdım. Bir kez daha. Bazıla- rında dişlerimin arasına takılmış bir şeyle ya da berbat kokan nefesimle uzun sohbetler ettim. Yani beni merakla görmeyi

bekleyen kalabalığı hayal kırıklığına uğrattım.

Kafamdaki bu fikirleri savuşturup tatlı kırmızı şarabım- dan bir yudum daha alıyorum.

Dikkatimi yeniden Lorenzo'nun kollarına verme vakti.

Köpüklerin içine daha da gömülürken az önceki endişe- min yerini tüylerimi diken diken eden delifişek bir beklenti- nin almasıyla derin bir nefes veriyorum.

Elimde böylesi bir fırsat varken bunu sonuna kadar kul- lanmaya, burayı ve Lorenzo'yu terk ederken içimde hiçbir pişmanlık olmayacağına ant içtim. Şimdi gerçek hayatımda olsaydım her şey çok daha farklı olurdu. Lorenzo'nun bana yaklaşmasına izin vermezdim çünkü bunun, sonunda ikimiz için de acıdan başka bir şey getirmeyeceğini bilirdim ama burası gerçek hayatım değil. Burası bir rüya, bir hayal ve be- ni seviyor gibi görünen yakışıklı bir erkeğin içinde olduğu inanılması güç bir durum. Bu seyahate kendimi kaptırmayıp, benim yaşımdaki her kızın tadını çıkaracağı bu güzelliklere gözümü kapamak aptallık olur. Üstelik bu deneyimde bir de mum ışıklarıyla aydınlatılmış bir balo salnunda muhteşem bir balo kıyafeti içinde, bir on altıncı yüzyıl yakışıklısının kollarında dans etmek var.

Gözlerimin önündeki bu hayali bozan, kapıdaki nazik bir vuruş oluyor ve baktığımda Alessandra'nın kapı aralığın- dan yavaşça başını uzattığını görüyorum. Gülümseyerek içeri girip ardından kapattığı kapıya yaslanıyor.

Gözlerimin içine bakarak. "Sanırım bizim antik banyo yöntemiz çok hoşuna gitti," diyerek gülüyor ve bakışlarını

başımın üzerinden başka bir yere çeviriyor. Onun üzerinde de benimkine benzeyen kadife bir bornoz var. Başka yöne odakladığı gözlerini çevirmeden yatağımın üzerinde duran havluya uzanıyor. "Hizmetkârlara burada hazırlanacağımızı ve birazdan gelmelerini söyledim. Umarım senin için sakıncası yoktur." Sabırla küvetin yanında durup bakışlarını pencereden dışarı geçiriyor. Nereye gittiğini göremediği ayakları neredeyse yarı dolu haldeki şarap bardağını döküyor.

Buraya gelmeden önce kendimi oldukça iffetli sanırdım ama şimdi kendimi Alessandra'yla karşılaştırınca rahibelerin bile teşhirci olduğunu düşünüyorum. Tek kelime etmeden ve hızlıca küvetten çıkmam ve bir an önce hazırlanmaya başlamam gerektiğini biliyorum, ama bu kızı izleyip eğlenmeyi seviyorum.

Küvette kalan baloncukları yakalayıp avcumda biriktiriyor ve, "Hey, Less?" diyorum.

Alessandra ani bir refleksle dönüp baktığında elimdeki baloncukları üflüyor ve onu tepeden tırnağa baloncuya buluyorum.

Sanki inanamıyormuş gibi önce öylece kalakalıyor, sonra gülerek elini başının üzerine götürüp biriken baloncukları kokluyor. "Çantanda ne kadar da çok güzel kokulu şey var," diyor. Gözlerini bir kez daha benden kaçırarak küvetten çıkmam için havluyu uzatıyor. "Balodan sonra hepsini ayrı ayrı incelemek isterim."

Kalın keten havluya sarınıp parmaklarımı yeni şampuanlanmış saçlarımın arasından geçiriyorum. "Nasıl istersen.

Hatta sana bu gece seni baştan yaratmayı teklif edebilirim ama sizin dünyanızın, geleceğin makyajını henüz kaldıracı olduğunu sanmıyorum."

Makyaj da tıpkı dövme gibi tüm zamanlarda kendine yer bulmuştur ama neyse ki ben şehirdeki pek çok kızın dolaştığı şekilde dolaşmaktan kendimi sakındım. Buradaki tüm kızlarda mermer gibi bir surat, boyun ve göğüs arasıyla birlikte parlak kırmızı yanaklar var, ki bu stilin hiç kimseye yakıştığını söyleyemem.

Hâlâ ıslak olan bedenimi bornozuma silip havluyu saçlarıma sarıyor ve hizmetkârlar gelmeden aceleyle bir topak jöleyi gevşek buklelerime sürüyorum. Tam sırt çantamı yatağımın altına attığım anda kapıya vuruluyor. Alessandra'ya bakıp göz kırpiyorum.

Lucia, yanında Alessandra'nın yardımcısı olduğunu sandığım kısa, hantal bir kadınla içeri giriyor. Onlar elbiselerini ayarlarken ben iki kadını kıyaslayarak Lucia'nın diğer kadından ne kadar da genç olduğunu fark ediyorum. Ona baktıkça aslında onun bu evdeki en genç hizmetkâr olduğunu da fark ediyorum. Bu da onun bu ekibe katılan son kişi olduğu anlamına geliyor.

Ne ilginç bir tesadüf, iki yeni insan olarak bir araya gelmişiz.

Daha yaşlı olan hizmetkârın Alessandra'yı çekıştirmesini seyrederek Lucia'ya minnetle gülümsüyorum. Belki çok tecrübeli biri değil, belki geçen gün geç kaldığımda bana biraz tavra yaptı ama her zaman çok nazik biri oldu. Belki de

ikimizin de bu eve katılan son kişiler olmamız bizi birbirimize bağladı.

Bu gece her zamanki keten gömleğimi çıkarıp yerine kat kat giyilen uzun beyaz bir elbise geçiriyorum. Elbisenin yakaası geniş ve eteği kabark. Ellerimi henüz tam olarak açılmamış kumaşın üzerinde gezdirip Lucia'nın bunun üzerine bana güzel balo elbisesini uzatmasını bekliyorum. Ne var ki kafamı kaldırdığımda dönem kıyafetlerinin en çok korktuğum parçalarından biriyle burun buruna geliyorum: Bana hiç denk gelmeyeceğini sandığım en büyük işkence aletine.

Lucia yüzümdeki ifadeyi görüp başını yana eğiyor. "Korseniz, Sinyora." Sesinde sanki bir parça alay var, sanki şaşkınlığımı anlamış gibi.

Önden bakıldığında korse gayet zararsız görünüyor. Lucia korseyi bedenime sararken bakışlarımı aşağı çeviriyorum ve korsa bana sadece üzerine monte bir sütyen taşıyan uzun bir kemer gibi görünüyor, ama ne zaman ki Lucia ipleri sıkmaya başlıyor ve kumaşın altındaki kemiklerim birbirine geçip ciğerlerimdeki tüm havayı kesiyor, o an bana gerçek yüzünü göstermiş oluyor.

Lucia bir ipi daha sıkılaştırırken ben derin bir nefes alıp başımı geriye atıyorum. "Bunu bir erkek..." diyorum. Sesim kesik kesik çıkıyor. "... icat etmiş olmalı." Lucia'nın parmakları sırtımın üst tarafına kayarken sızlanıyorum. "Hiçbir kadın... bu işkenceyi kendine yapamaz."

Lucia korsenin son ipini de sıkılaştırdığında artık gözlerimin karardığını hissediyorum. Eğilip adeta ezilen ciğer-

lerime yeniden hava almayı öğretmeye çalışıyorum.

"Bu korseler senin alışkın olduklarından farklı mı kuzen?" diye soruyor Alessandra. Gözleri önce hizmetkârlara sonra da bana dönüyor.

Belli belirsiz bir el sallayıp, "İyiyim," diyerek mırıldanıyorum. "Sadece nefes alamıyorum, o kadar."

Sırtımı yeniden dikleştirirken ellerimi adeta ufacık kalan belimin üzerine koyuyorum. Nereden baksan yedi santim incelmış durumda. Göğüslerim öyle sıkı bastırılmış ki daha önce hiç görünmeyen çatalım şimdi bir tepcek oluşturmuş durumda.

Ben heyecanla yükselen ateşimi düşürmek için ellerimle kendimi serinletmeye çalışırken Lucia kraliyet mavisi elbise mi üzerime geçiriyor. Konik biçimli etek ve uzun kuyruk vücudumdan süzülüp geçiyor. Elbisenin korsesinin kare yakasını mücevherler süslüyor ve göğüs hizamın altındaki gümüş rengi işlemeler öpücük modelli belin üzerine kadar ilerliyor.

Üzerindeki kaftanın ayrı kolları var. Lucia bu kolları en alta giydiğim keten elbisenin üzerine geçirip kurdele şeklinde bir düğümle omuza tutturuyor. Üst kısmı oldukça geniş ve kabark olan kolları aşağı doğru konik biçimde daraltılarak kol ağızlarında yine yırtmaçları ortaya çıkarmak üzere gümüş işlemeler kullanılmış. Lucia kol ağızlarından aşağıda taşan keten elbisenin kumaşını çekip küçük kabartılar oluşturuyor; bu sayede iki zıt renk yan yana getiriliyor. Elbisenin göğüs kısmına da safir ve inciden büyük bir broş iliştiriyor.

Ayaklarıma gümüş iplikle işlenmiş siyah çoraplar geçi-

rilirken sandalyeye çöküyorum. Çoraplar küçük ve gümüş rengi, gök mavisi süslerle süslenmiş kurdeleli jartiyerlere tutuluyor. Ayaklarıma da yumuşacık iki çarık geçiriliyor.

Giyinme işlemim bittiğinde sandalyemde dönüp Lucia'nın bu kez saçlarını yapmasına izin veriyorum. "Hımm, bu çok eğlenceliydi. Ve sadece, ne kadar, bir saatimizi mi aldı?"

Alessandra bir kahkaha atıp oturduğu sandalyede bana doğru döndüğünde hizmetkârını işinden alıkoyarak huysuzlaştırıyor. "Harika görünüyorsun C... Patience," diyerek neredeyse ağzından kaçıracağı gerçekle dilini ısırtıyor. Sadece dudaklarını kıpırdatarak özur diyor, ardından kafasını yeniden duvara çeviriyor. "Bu gece seninle dans etmek için sıraya girecekler."

Başımı iki yana salladığımda Lucia onu sabit tutmam için avuçlarının içine alıyor. "Sadece Lorenzo'yla dans etmek istiyorum." Zihnimde canlanan bu hayali daha tam harekete geçiremeden ani bir düşünceyle mideme sıkı bir sancı saplanıyor. "Hey, Less? Dans demişken, ya dans edemezsem?"

"Bu da ne demek? Dans etmeyi çok sevdiğini sen kendin söylememiş miydin?"

"Doğru, severim ama o dediğim Londra için geçerliydi," diyerek Londra kelimesiyle ne kastettiğimi anlaması için daha çok vurgu yüklüyorum. "Ya burada adımları takip edemezsem?"

Alessandra tepesinde toplanmış saçları ve en üste geçirilmiş şeffaf duvağıyla bana doğru dönüyor. "Her şey harika

olacak. Dansların çoğunda öyle çok fazla performans gerek-meyecek; partnerine uyman yeter. Eğer zor bir parça gelirse bu işin ustası olan birileri zaten sahnede olacaktır. Boş yere kendini telaşlandırma."

Şen şakrak bir ses arkamdan, "Telaş mı?" diye soruyor. "Böyle bir gecede benim çocuklarımı telaşlandıran neymiş bakayım?"

Lucia saçımı bitirirken, Francesca Yenge yanımdan geçip tam karşımda duruyor. Kalbimin sancıdığını hissediyorum. Şarap rengi elbisesi yanık tenine çok yakışmış. Ne kadar güzel görüldüğünü düşünürken bir an gözlerimin önünde duran kişinin annem olduğunu düşünmekten kendimi alamıyorum.

"Patience da İtalyan danslarının nasıl olduğunu soruyordu anne. Ona yabancı olan dans adımlarına ayak uyduramaktan korkuyor."

Annem başını iki yana sallayarak bana tebessümle bakıyor. "Eğer doğru partnerle eşleşirsen havada süzülüyormuş gibi hissedersin. Sinyor di Rialto çok yetenekli bir dansçıdır ve seninle dans etmekten onur duyacağından eminim. Geçen akşamki yemekte senden oldukça etkilenmiş benziyordu."

"Niccolo mu?" diye soruyorum şaşkınlıkla. Çok ayıp biliyorum ama beni hayatımın idolüyle tanıştırmasına rağmen dün vedalaştığımızdan beri onu aklımdan hiç geçirmedim.

"Sì, Niccolo. O çok iyi bir adamdır. Sence de öyle değil mi?"

“Hayır, evet, öyle,” diyerek Lucia’nın saçlarına yaptı-
ğını görmeye çalışıyorum. Lucia ellerini bastırıp beni kıpır-
damamam konusunda uyardığında gülümseyerek Francesca
Yenge’ye bakıyorum. “Aslında planlarım arasında bu geceki
dans hakkımı Lorenzo’dan yana kullanmak var.”

Yengemin yüzünden bir anlığına, bir şaşkınlık dalgası-
nın geçtiğini görüyorum.

Lucia işini bitirdiğini belirtmek için usulca başıma vuru-
yor. Eğildiğimde elimdeki küçük aynada örgüden taç yapı-
mış saçlarımdan şeffaf ışıltılı bir duvağın sarktığını görüyo-
rum. Ellerimi zar gibi incecik kumaşın üzerinde gezdirip,
“Çok güzel olmuş,” diyorum. “Teşekkür ederim.”

Lucia başıyla selam verip reverans yaparak odadan çı-
kıyor. Arkama döndüğümde amcamın eşinin ve kuzenimin
birbirlerine baktıklarını görüyorum ama daha ne kaçırdığımı
sormadan Francesca Yenge kollarını açıp boynuma doluyor.

“İkiniz de çok güzel görünüyorsunuz. Bu gece D’Angeli
kadınları balo nasıl yapılmış tüm Floransa’ya gösterecek-
ler.”

Sonra kollarını çekip önümde eğiliyor. Öyle ki sandal-
yemle aynı hizaya gelip parmağının tersiyle yanağımı okşu-
yor. Tebessümü bana ürkütücü bir biçimde Jenna’yı hatırla-
tıyor. “Patience, bu gece gerginliğini azaltman için sana elim-
den geldiğince yardımcı olacağım ama yine de senin zarafe-
tin ve duruşunla bir yıldız gibi parlayacağından eminim. Ne
olursa olsun, bana ne zaman ihtiyaç duyarsan yanında ola-
cağımdan emin ol.”

Yengem başını sallayarak çeneme parmağıyla hafifçe
vurduktan sonra doğruluyor. Alessandra da onun yanına gelip
birlikte hâlâ oturduğum yerde hareketsiz duran bana bakı-
yorlar.

Kalbim delicesine atıyor. *Gösteri başlıyor.*

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Balo salonuna doğru ilerlerken konuşmaların, birbirine çarpan gümüş tabak-çatalların ve yumuşak müziğin seslerini duyabiliyorum. Taş merdivenlerden aşağı attığım her adımda bacaklarım daha da çok titriyor. Elbisemin ipek kumaşını bir elimle yukarı çekip sonra yeniden indirerek düzeltirken korsemnin içinde sıkışıp kalan ciğerlerime kısa ve kesik nefesler çekmeye çalışıyorum. Son basamakta durup gözlerimi kapatıyorum.

Yakında bitecek. Lorenzo beni bekliyor.

Alessandra'nın endişeli gözlerinin içine bakıp ona doğru eğilirken fısıldıyorum. "Haydi yapalım artık şunu."

Kalabalık salona girdiğimizde yengem salonda olup bitenleri görmemiz için bizi bir köşeye çekiyor. Saklandığımız köşenin önünden beyaz fraklar içinde ellerindeki nefis ikramlıklarla dolu tepsiler ve fazladan mumlarla hizmetkârlar geçiyor. Koca salon tavandan sarkan altın şamdan sıralarından sızan mum ışıklarıyla aydınlatılmış. Salonun ön tarafına ku-

rumuş geçici sahnede dört müzisyen hareketli bir parça çalıyor. Hayatımın belki de en iyi ya da en kötü gecesi olarak hatırlayacağım bu gecede fon müziğini sağlayacak olanlar bir flüt, bir mandolin, bir klavsen ve bir de davul.

Umarım gerçekleşecek olan, aklımdan ilk geçirdiğim şey olur.

Bu sırada önümüzden bu kez üzeri şarap kadehleriyle dolu tepsisiyle bir hizmetkâr daha geçiyor. Elimi uzatıp uzun ve zorlu giyinme sırasında kaybettiğim o tatlı iç sıcaklığını yeniden yakalamak üzere bir kadeh alıyorum. Şarap boğazımdan aşağı kayıp giderken tatlı kokusu burnumu kaşındırıyor. İçki bir başına gerginliğimi yatıştırmaya yetmeyince bir sonra geçen tepsiden kızarmış hamurdan yapılmış, çam kozalağı şeklinde bal aromalı bir kurabiye alıyorum. Hiçbir şey işe yaramayacaksa da en azından aldığım şekerin bana bir parça mutluluk vermesini umuyorum.

Hemen sağ tarafımdaki bahçeye çıkan açık kapıların olduğu taraftan içeri giren serin gece meltemi eteğimi havalandırıyor. Kalori yüklü ikramlığımı mideme indirir indirmez ayak parmaklarımın üzerinde yükselip kalabalığın içinde Lorenzo'nun altın rengi buklelerini arıyorum. Onun o tebensümünü göz ucuyla görmemin bile içimdeki endişeyi tatlı bir heyecana dönüştüreceğini biliyorum. Ne var ki şu an için etrafta görebildiğim tek şey bir insan seli.

Francesca Yengem elimi sıktığında, içine düşmek üzere olduğum bu girdaptan son anda kurtuluyorum. Dudaklarımı büzüp, elimden kurabiye bulaştığı için yapış yapış olan elini

eteğine siliyor. "Zamanı geldi."

Kadehimi elimden çekştirip yanımdan geçen bir hizmetkâra vermeden önce şarabımdan koca bir yudum daha alıyorum. Cipriano ile Marco Amca da bize katılıyorlar, amcam girmem için bana kolunu uzatıyor. Gözlerimi kapatıp, beşe kadar sayarak derin bir nefes bırakıyorum. Gözlerimi yeniden açtığımda amcamı bana gülümserken buluyorum. "Sinyora, salona girerken size eşlik edebilir miyim?"

Başımla onu belli belirsiz onaylayıp koluna giriyor ve titrek bir adım atıyorum. Sonra bir adım daha. Biz sahneye doğru süzülüp Francesca Yenge ve kuzenlerim de peşimizden gelirlerken tüm kalabalık bize doğru dönüyor. Süzülme diyorum çünkü ayaklarımı hissettiğimi söyleyemem. Benim iradem olmadan kendilerince hareket ediyorlar. Etrafımdaki kalabalığa bir göz atma cesareti topladığımda beni dikkatle süzen suratların yanı sıra tebessüm eden yüzler de görüyorum. Tam düşündüğüm gibi. Her an her şeyi berbat etmemin beklentisi içinde beni izliyorlar.

Salonun ön kısmında yüzümüz kalabalığa gelecek şekilde durduğumuzda içimdeki bıkkınlığı savuşturup omuzlarımızı dikleştirmeye ve yüzüme ışık saçan bir tebessüm yerleştirmeye çalışıyorum.

Marco Amca yüksek ve kalm bir sesle. "Size yeğenim Sinyora Patience D'Angeli'yi tanıtmaktan büyük şeref duyuyorum," diyor. "Çok uzun senelerdir yurtdışında olmasına rağmen en sonunda evine, İtalya'ya döndü. Bu gece hepimiz için ona hoş geldin deme fırsatı olsun."

Kalabalık bu sözleri alkışlarken ben de bir heykel gibi durmak yerine kalabalığı reveransla selamlıyorum. Bir insan dalgası üzerimize doğru gelirken ailem hemen yanımdaki yerlerini alıyor. Sanki ben orada değilmişim gibi ailemle küçük Patience'a dair anılarından, anne ve babamdan bahsederlerken sessizce durup dinliyorum. Alessandra annesine bakıp gözlerini deviriyor.

İnsanlar benimle tanışmak için sıraya girerken yengem bana yardımcı oluyor. Henüz sıraları gelmeden bekleyen bir sonraki kişinin adını söyleyip, beni ne söyleyeceğim konusunda bilgilendiriyor ve konuşmaya yön verip konunun başka yerlere kaymasına mani oluyor. Her an beni rezil edecek bir gelişmenin yaşanmasını beklesem de Francesca Yenge'nin yardımı sayesinde dilim bile sürçmüyor.

Bizi selamlayan en son kişi Niccolo oluyor. O, amcamla konuşurken geriye doğru eğilip Alessandra'nın elini tutuyorum. "Lorenzo'yu gördün mü?"

Alessandra başını hayır anlamında sallıyor. "Onun ne zaman ne yapacağını kestirmek güç. Eminim birazdan burada olur." Bakışlarını önümüzdeki salona dikip sonra yeniden yerini alıyor.

Niccolo elimi tutuyor ve reverans yaparak, "Sinyora Patience," diyor. "Bu gece nefes kesicisiniz. Bu görüntünüz karşısında saygıdeğer Michelangelo'nun bile ağlaması mümkündür."

Abartmış olsa da hoş bir iltifat. Şimdi artık toplum kurallarını daha iyi bildiğimden ben de onu reveransla yanıtli-

yorum. "Teşekkürler Sinyor."

O elimi tutmaya devam ederken salondaki tüm gözler üzerine çevriliyor. Alessandra bizi kıstığı gözlerinin arasından izliyor. Yengem de başını beni teşvik etmek istercesine sallıyor.

Humm, pekâlâ. Kafam karıştı. Yengeme hafifçe gülümseyerek ben de ona doğru başımı sallıyorum.

Marco Amca yerlerinde oturan dörtlü müzisyen grubuna işaret ettiğinde müzisyenler ayağa kalkıp bir şeyler konuşuyorlar.

Amcam, "Bu gecenin ilk dansı *Branle des Lavandieres* olmalı," diyor ve o an kalabalıktan heyecanın arttığını gösteren bir uğultu kopuyor.

Çiftler dans için ayağa kalktıklarında dans pistini boşaltmak üzere kenara yaklaşıyorum. Ne var ki yolum Niccolo'nun adımlarıyla kesiliyor. Önümde yeniden eğilip. "Matmazel, bu ilk dansı bana lütfeder misiniz?" diye soruyor.

Gözlerimi salonda hızlıca gezdirip Lorenzo'nun bir an önce yanıma gelmesini istiyorum ama yok. Yengem bana hiç de nazik sayılmayacak bir dirsek attığında omuzlarımı silkiyorum. Bir dansın ne zararı olur ki? Ayrıca onun ne tür bir iş ortağı olduğunu da hâlâ öğrenemedim. Niccolo'yla dans etmek değil, etmemek sorun yaratabilir. Yeniden nazikçe eğilerek -şimdi artık bu hareketi tamamıyla çözdüm-, "Seve seve," diyorum.

Niccolo beni dans pistinin tam ortasına götürürken etrafımızdaki kalabalık açılarak bize yol veriyor. Beni yanıma

çekip, elimi tutuyor. Müzik başlıyor ve tıpkı dün *David*'e giderken yaptığı gibi çokbilmişliğini konuşturup bana nasıl adım atmam gerektiğini sanki ben bir aptalmışım gibi anlatmaya başlıyor. Belli ki bu adam kendi sesini duymayı çok seviyor ki bu kadar konuşuyor. Yine de, en azından bu seferlik dans konusunda tam bir cahil olduğum için konuşmamın bir yararı oluyor.

Yan yana duruyor ve el ele tutuşarak önce iki adım sola, sonra iki adım sağa gidiyoruz. Niccolo bana doğru dönmeden önce bunu bir kez daha yapıyoruz. Sonra da birbirimize parmağımızı sallıyoruz. Tuhaf göründüğümü bilsem de Niccolo'nun bu görünüşü karşısında kendimi gülmekten alamıyorum. Niccolo bana sanki beş yaşında yaramaz bir çocukmuşum gibi parmağını sallıyor. Kahkahamı duymasıyla hemen yanımdaki kadın beni süzüp anlamlı bir tebessüm fırlatıyor.

Niccolo yeniden yanıma geldiğinde kaşlarını kaldırarak beklemeye koyuluyorum. Kalabalıkla beraber el çırpıp bir dairenin içinde ayaklarını savurarak zıplarken, etrafımdaki diğer kadınların da bana aynı tebessümle baktığını ya da aramızda bir sır varmış gibi göz kırptıklarını fark ediyorum. Gerçekten aramızda bir sır varsa, bunu keşke bana da söyleseler.

Sinirimi tamamiyle bozan bu bakışlardan kendimi kurtarmak için dikkatimi başka bir şeye verip kısa bir sohbetে girişmeye karar veriyorum. Niccolo bana doğru döndüğünde, "Ah, dün için çok teşekkür ederim. Beni Michelangelo'yla tanıştırdınız. Bu inanılmaz bir şeydi," diyorum.

Niccolo parmağını bana doğru sallarken mavi gözleri tepemizdeki avizelerden ışıyan mum ışıklarını yansıtıyor. "O zevk bana ait. Sanata duyduğunuz heyecana tanık olmak beni de çok mutlu etti." Duruyor ve dudaklarını kulaklarıma doğru yaklaştırarak çalan müziği bastırmaya çalışıyor. "Gelecekte ikimiz adına daha çok heyecanı paylaşmayı umuyorum."

Bu sözlerin ne anlama gelebileceğini düşünürken adımlarımı yavaşlatıyorum. Neyse ki çok sürmeden müzik susuyor ve dans sonlanıyor. Dönüp Niccolo'yu dikkatle inceliyorum. Onun da buz rengi mavi gözleri, yüzünde ani bir tebessüm belirmeden evvel bana dikkatle bakıyor. Aramızdaki bu tuhaf hissin etkisinden kurtulmaya çalışıp tam bir adım atmışken Niccolo sıcacık elini sırtımın tam ortasına koyuyor.

Duvarın kenarına dizilmiş masaların üzerinde duran ıkramlıkları göstererek, "Bir şeyler atıştırılmalı mı?" diye soruyor.

Odanın diğer köşesinde amcamın dikkatle, Niccolo'yla aralarındaki iş ilişkilerini bozacak saçma şeyler yapmayacağını uyan gözlerle bizi izlediğini görüyorum. Bu teklifini geri çevirmem amcamın utanmasına sebep olabilir. Zaten Lorenzo da ortalarda görünmediğine göre derin bir nefes alarak Niccolo'nun bana duvar kenarındaki ıkram masalarına kadar eşlik etmesine izin verebilirim.

Birlikte yürürken kalabalığın ona olan tepkilerini izliyorum. Özellikle de kadınların. Hepsi de başlarını sallayarak gözleriyle onu takip ediyor; duruşlarını düzeltip varlığıyla neşe buluyormuş gibi davranıyorlar.

Anlaşılan o ki onun varlığından az da olsa hoşnutsuz olan tek kişi benim.

Üzerindeki beyaz masa örtüleri ve lezzetli ikramlık tep-sileriyle dört açık büfe servis masasının önüne geldiğimizde duruyoruz. Kolundan hızla çıkarak, “Floransa’da çok saygın birisiniz,” diyorum. “Herkes sizi çok seviyormuşa benziyor. Bu ilgilerinin sebebini merak ettim doğrusu. Siz kraliyetten değilsiniz, öyle değil mi?”

Etrafımızdaki sevgi dolu kalabalığı elimle işaret etti-ğimde birkaç metre ileride Antonia’nın olduğunu görüyorum. Birer ölüm çukuru gibi duran gözlerini bana dikmiş. Neden olduğunu bilmiyorum. Bu gece ne İtalyan şarabını küçümser bir hareket yaptım ne de insanların kulak zarlarına zarar ver-dim. Niccolo’ya yeniden döndüğümde onu kıkırdarken bu-luyorum.

“Hayır,” diyor çeşitli hayvan figürleri şeklinde oyulmuş kırmızı turplara doğru yürürken. Başımı sallıyorum. Bana o hayvanlardan ördek şeklinde olanını alıp uzatıyor. “Ama bir insanın ne ekerse onu biçeceğine inanıyorum. Birinin say-gınlık kazanması için etrafındaki herkese onurlu ve saygılı davranması gerektiğini düşünüyorum.”

Onun nasıl biri olduğunu anlayabilmek için gözlerimi dikkatle yüzüne dikiyorum. Amacı saygınlık kazanmaksa bu işi gerçekten başarmış. Buradaki herkes –kendi ailem de da-hil olmak üzere– ona adeta tapıyor. Belki de aramızdaki so-run bir yüzyıl sınırıdır. Bana son derece baskıcı ve şovenist gelen bazı davranışlar bu dönemin kadınları için pekâlâ kabul

edilebilir olabilir.

Onu başımla onaylayıp bakışlarımı yeniden kalabalığa çevirdiğimde Antonia’nın artık orada olmayışından memnun oluyorum. “Bu oldukça iyi bir inanış, Sinyor di Rialto. Siz oldukça zeki bir adamsınız.”

“Çok teşekkür ederim, Sinyora.” Belki kalabalığı ken-di gözleriyle de görebilmek için bir an duraksıyor ve, “Lütfen bana Niccolo deyin,” diyor.

Kısık sesi kulağımın dibinde gibi. Şaşkınlıkla sıçrayıp döndüğümde aramıza koyduğum mesafeyi kapadığını görü-yorum. Elimdeki turpu alıp yerine bir armut bırakıyor. Par-mağıyla avucumun içine bir daire çizerken yüzünde bir te-bessüm belirdiğini görüyorum. Kalbim göğsümde delicesine çarparken elimi hızla geri çekiyorum. Meyveyi titrek elle-rimle ağzıma götürürken kalabalığa dönüp Lorenzo’yu ara-nıyorum.

Ama işte o beni çoktan buldu bile.

“Lorenzo!” Onun aniden karşıma çıkıp dirseğimi tutma-sıyla önce şaşıyorum, ardından derin bir oh çekiyorum. “Ben de seni arıyordum. Geldiğin için öyle sevindim ki.”

Koyu yeşil ceketini içime sindirip, bakışlarımı altın renk-li buklelerinde gezdirirken geceye dair endişelerimin de, Nic-colo’dan aldığım hoşnutsuzluğun da bir anda kaybolduğunu hissediyorum. Lorenzo krallara yakışır bir biçimde şık ve kla-sik romanlarda kahramanları anlatmak için kullanılan tüm sı-fatlara layık görünüyor. Gelgelelim, ben onun o çikolata kah-vesi gözlerine bakıp sırtırken onun, varlığından benim onun

varlığından duyduğum kadar neşe duymadığını fark ediyorum. İşin aslı gözleri üzerimde bile değil. Onun yerine bakışlarını ölümcül birer silahlarmış gibi Niccolo'ya dikmiş.

Niccolo'nun az önceki tebessümü Lorenzo'nun düşmanca bakışlarını görmesiyle aniden kayboluyor.

Aradaki gerginliği kırmak için, "Şey, Niccolo bana ilk İtalyan dansımı yaptıрма inceliğinde bulundu," diyorum. "Ve ben dans boyunca ayağına sadece iki kez bastım. Pekâlâ, belki ikiden biraz daha fazla ama Antonia'nın evindeki partide yaşadığım felaketi düşünecek olursak epey yol kat ettiğimi söyleyebiliriz."

Kendimi bu şekilde aşağılama çabalarım Lorenzo'nun yüzünde en ufak bir tebessüme bile sebep olmuyor.

Her iki adam da kendi sessiz düelloları içinde birbirlerine bakmaya devam ediyorlar. Bir erkeğin beni kıskanarak onurumu korumaya çalışması daha önce hiç tatmadığım bir duygu. Doğrusunu söylemek gerekirse bu berbat bir durum. Şimdi bu iki adam kavgaya tutuşacak olursa Francesca Yenge'nin gecesi mahvolacak. Amcamın iş ilişkilerinde yaşayacağı bozgunndan bahsetmiyorum bile.

Lorenzo'nun burun deliklerinin öfkeyle açıldığını gördüğümde kolumu gerginleşen kolunun üzerine koyuyorum. Anlayamıyorum. Belki Niccolo'nun tavırları ahlakdışı ve uygunsuzdu ama Lorenzo'yla yarışabileceğini düşünmek için biraz fazla yaşlı!

Aradaki sessiz düelloyu ilk bozan Niccolo oluyor. Eliyle dirseğimi yakalıyor. Elimin Lorenzo'nun kolunun üzerinde

olduğunu görmesiyle yüzünün biraz daha gerildiğini görüyorum. "Patience, şimdi sizi yalnız bırakıyorum." Sözlerini bana söylese de gözleri Lorenzo'ya kilitlenmiş durumda. "Amcanızla konuşmamız gereken birkaç iş meselesi var ama yarın yine sizi görmeye geleceğim."

Yarın kelimesini sesine gizlediği tuhaf bir ton ve alaycı bir tebessümle söylüyor. Sonra da kolumu hafifçe sıkarak uzaklaşıyor.

Niccolo'nun dans pisti kenarı boyunca amcama doğru ilerleyişini izleyen Lorenzo'nun göğsünün hızla inip kalktığını görüyorum. Marco Amcamın Niccolo'yu neşeyle selamlayıp, eski bir dostu gibi omzuna vuruşunu görmesiyle Lorenzo'nun omuzları bir anda kaskatı kesiliyor.

Gecenin böyle devam edeceği aklıma hiç gelmezdi.

Durumun kontrolünü yeniden ele geçirmeye çalışarak, "Lorenzo," diye sesleniyorum. "Bana kızgın mısın?"

Fırtınalı, azgın bir deniz gibi duran gözlerini bana diktiğinde yüzünden belli belirsiz bir gölgenin geçtiğini görüyorum. Başını iki yana sallıyor, gözlerini yumarak derin bir nefes alıyor. Nefesini yüksek sesle dışarı verip gözlerini açtığında gözlerinin üzgün ama daha yumuşak -içindeki fırtına dinmiş gibi- baktığını görüyorum. "Kızılacak biri varsa o da benim. Senin hiçbir suçun yok." Bir adım geri çekilip başını öne eğiyor. "Eğer bu beni affetmeni sağlayacaksa."

Birkaç adım daha atıp tebessüm ediyor, ardından kalabalığın içinde kayboluyor. Kaybolup gittiği noktaya şaşkınlıkla bakarak son birkaç dakikada yaşananları yeniden düşünüyorum.

Az önce olanlar gerçekten yaşandı mı? Gözlerimi kırptırıp başımı iki yana sallıyorum ama değişen bir şey olmuyor.

Yanıma yaklaşan Alessandra, “İşleri eğlenceli kılmayı gerçekten iyi biliyorsun kuzen,” diyor.

Gözlerimi kalabalıktan alıp, ellerimi şaşkınlıkla iki yana açarken, “Less, az önce olanları sen de gördün mü?” diye soruyorum. “Ne oldu az önce böyle? Bir şeyleri kaçırdım mı? Yani, Niccolo’nun yaşını ve durumunu göz önüne alırsak bu fazla flörtçü tavrı sınırı aşmış gibiydi ama Lorenzo’nun bunu fark edebildiğini sanmıyorum. Derdi ne onun?”

Alessandra kollarını bana sarıp, “Sanırım bizim zamanımıza yabancı olduğunun en iyi ispatı bu,” diyor ve etrafta dinleme mesafesinde kimsenin olup olmadığını kontrol ediyor. “Niccolo tüm sosyetenin saygı duyduğu bir isim. Oldukça zengin ve hizmetkârlarına normalin çok daha üzerinde ücret ödüyor.” Kollarımı göğsümün üzerinde birleştirip omuzlarımı yukarı kaldırıyorum. Hâlâ tüm bunların az önce yaşananlarla nasıl bir bağlantısı olduğunu anlayabilmiş değilim. Alessandra derin bir iç geçiriyor. Bıkkın gözlerle gözlerimin içine bakıp açıklamaya devam ediyor. “Cat, Niccolo artık her şeyiyle evlenmeye hazır bir yaşta. Bizim genç Lorenzomuz ise işte tam da bunun farkında.”

Histeriye kapılmış gibi gülmeye başlıyorum. Elimde değil. Sebebi, şaşkınlığım kadar bitkinliğim de olmalı.

“Lorenzo, Niccolo’nun gerçekten *beni* istediğini düşün-

nüyor olamaz. Onun neredeyse yarı yaşındayım! Bu çok... çok iğrenç.” Düşüncesiyle bile iğrenmek istediğimi göstermek istercesine omuzlarımı silkiyorum.

Alessandra başını iki yana sallıyor. “Hiç de bir on altıncı yüzyıl kızına yakışacak biçimde düşünmüyorsun. Niccolo benim ailemi yıllardır tanıır ve bunca süre içinde içimden hep acaba Niccolo beni evlenmeye layık bulacak mıdır diye düşünüp durmuşumdur. Ama ben henüz on dört yaşındayım, yani henüz evlilik yaşında değilim.”

Bu tiksindirici düşünceyi şimdilik bir kenara bırakıp hemen soruyorum. “Henüz ben de evlilik yaşında değilim, öyle değil mi?”

Alessandra cevaben çenesiyle açık bahçede duran Stefani ailesini işaret ediyor. “Antonia da on altı yaşında ve emnim ki o ve ailesi Sinyor di Rialto üzerine planlarını çoktan yapmışlar.” Nefes almak istercesine ağzımı açtığımı gören Alessandra sırtlıyor. “Bu yüzden, gördüğün gibi, senin dünyanda işler böyle yürümese de benim dünyamda sen tam da evlilik yaşındasın.”

“Ah, pekâlâ,” deyip gözlerimle dans pistinde dans eden çiftler arasındaki yaş farkına bakıyorum. Bakışlarım amcam ve eşi üzerinde kilitlenip kalıyor. Bunu daha önce hiç fark etmemiş ya da önemsememiştım ama Marco Amca ellilerine gelmiş gibi görünürken Francesca Yenge otuz beşinden fazla görünmüyor. Yutkunup bir kez daha Alessandra’ya dönüyorum. “Haklısın. Bizim zamanımızda işler hiç de böyle yürümüyor.”

Müziğin bitmesiyle birlikte bir insan sürüsü ikramlık-
lardan tatmak üzere masaya doğru yöneliyor. Onlara yer aç-
mak için Less'le birlikte kenara çekiliyoruz ve limdeki armu-
du çöp için ayrılan tepsinin içine atıyorum. Bunu yiyemem,
Lorenzo'yla birlikte tüm iştahım da gitmiş durumda.

Gruptan ayrılan genç bir adam Alessandra'ya doğru yü-
rüyüp tuhaf ve utangaç bir tavırla, "Acaba bir sonraki dansı
bana lütfeder misiniz, Sinyora D'Angeli?" diye soruyor.
Cümlesinin sonunda sesi alenen inceliyor.

Alessandra'nın bembeyaz, soluk boynu başını evet an-
lamında sallarken kıpkırmızı kesiliyor. Bana doğru dönüp
gözlerini kocaman açıyor. Bense "tatlı çocuk" dercesine bir
kaşımı yukarı kaldırırken dudağımın kenarına bir tebessüm
yerleştiriyorum. Gerginlikle dudaklarını gerdiğinde onu haf-
fifçe dans pistine doğru itiyorum. Tiz bir ses tonuyla gencin
ona piste kadar eşlik etmesine izin veriyor.

Bu sefer öne arkaya yürüyüp daire şeklinde dönmeden
önce durulan yeni bir dans başlıyor pistte. Kendimi Loren-
zo'yu düşünmekten alıkoymak için uyum içinde dans eden
çiftleri izlemeye koyuluyorum. İlk başta çizdikleri daireler
ve yeri süpüren rengârenk eteklerin uyumu çok ilginç gelse
de aynı adımlar hiç durmadan tekrarlandığından, çok çabuk
sıkılıyorum. Son birkaç gündür aralıksız olduğu gibi, düşün-
celerim yeniden Rönesans devri aşkıma kayıyor. Keşke yine
yanıma gelse. Şimdi artık neden böyle davrandığımı biliyo-
rum, hatta anlayabiliyorum bile diyebilirim.

Onun için birden parlayıp öfkeleniveren bir tip diyebi-

lirim ama en azından bunu neden yaptığını anlayabildiğim
bir tip.

Şarkının sonuna doğru dileğim gerçekleşiyor. Lorenzo'
nun bana doğru yaklaştığını görüyorum. Dudaklarını ısırır-
ken oldukça mahcup görünüyor. O an içimdeki tüm kızgın-
lıklar uçup gidiyor. Gülümsediğimde onun da yüzündeki tüm
sert köşeler birdenbire yumuşuyor.

Pazar yerinde bana söylediği dizeyi tekrar ederek, "Siz
bir meleksiniz, Tanrı'nın suretinin bir yansıması," diyor. Te-
bessüm ederek yere bakıyor. "Seni ilk gördüğümde hiçbir za-
man o an olduğundan daha güzel olamayacağım düşünmüş-
tüm ama yanılmışım." Başını yeniden yukarı kaldırmasıyla
bedenimi bir sıcaklığın kapladığını hissediyorum. "Bu gece
gördüğüm her elmadan çok daha fazla ışık saçıyorsun."

Bak, işte bu çok iyi.

Lorenzo'nun arkasından geçen bir çift yanlışlıkla ona
çarptığında iki adam karşılıklı olarak birbirlerinden özür di-
liyor. Lorenzo önce onların uzaklaşmasını bekleyip ardından,
"Az önceki utanç verici tepkim için özür dilemeliyim. Dü-
şündüm ki..." Durup başını iki yana sallıyor. sonra da gözle-
rimin içine bakıyor. "Ne düşündüğümün önemi yok. Misafi-
rine karşı saygısızca davrandım ve senden beni affetmeni di-
liyorum."

Elimi, kolunun üzerine koyuyorum. "Affedecek bir şey
yok."

Bana derin derin bakan gözleri nefesimin bir an kesil-
mesine sebep oluyor. "Bir sonraki dansı benimle yapmanı is-

terdim ama itiraf etmeliyim ki dansda hiçbir zaman iyi olmamışımdır. Korkarım Tanrı beni bu konuda beceriksiz biri olarak yarattı.”

Pistte aynı sıkıcı, aptalca figürlerine devam eden dansçılara bakıp başımı iki yana sallıyorum. “Biliyor musun, geldiğim yerde bizler çok daha kolay danslar ediyorduk.” O an aklımda şekil bulan bir fikirle susuyorum. Ona yaklaşıp, “Bahçede buluşalım.” diye fısıldıyorum.

Lorenzo kaşlarını çatarken ben gülümseyerek kalabalığın içinden kendime yol bulmaya çalışıyorum.

Dışarı çıktığımda içerideki kalabalığın sıcaklığını bastırın serin bir hava karşılıyor beni. Etrafta gezinen pek çok insan var ve ben tam olarak hangi noktada yalnız olabileceğimizi biliyorum. Arka bahçenin uzak köşelerinden birinde bodur ağaçların ve mis kokulu çiçeklerin süslediği, müziğin hâlâ havada asılı olduğu bir bahçe var. İçerideki mum ışıklarının yansımaları bahçeye değse de hâlâ bizi gizleyebilecek kadar da karanlık bir nokta burası.

Lorenzo’yu beklerken ona hangi dansı öğretsem diye düşünüyorum. Seçeneklerden biri okul danslarında pek çok çiftin gözdesi olan “vücutları birbirine yapıştır ve sallan” dansı ama Loranzo benimle flört ederken toplum kurallarını hiçe saymadığı için bu, zavallı çocuğu dehşete düşürebilir. Bu sebeple bunun yerine valste karar kılıyorum.

Babam bu dansı bana henüz küçük bir kız olarak ayağının üzerinde dans ettiğim yıllarda öğretti. Bu, babamla bizim dansımız. Babam hâlâ eski plaklarını takıp –evet, hâlâ plak-

larını saklıyor– dans etmek için beni oturduğum kanepeden kaldırıyor. Ve her ne kadar ben âşık olmaya ya da evliliğe inanmasam da dans ederken hep düğün günümde olduğumu hayal ediyorum. Çocukken hayalimdeki kavalıem hep babamdı ama büyüdükçe kavalıem dönemin yakışıklı ergen pop yıldızı her kimse o oldu. Ne var ki Lorenzo’yla yapacağım vals bir hayal olmayacak.

Kalbim heyecanla çarpmaya başlıyor.
“Patience?”

Lorenzo’nun geceyi bölen tereddütlü sesiyle saklandığım karanlık noktadan çıkıyorum. “Bana Cat diyeceğin konusunda anlaşmıştık diye hatırlıyorum.” Birden kendimi biraz işveli hissederek oyunbaz bir edayla dalga geçiyorum.

Buraya gelmeden önce hiçbir erkeğin bana yaklaşma amacına güvenmezdim. Bu amaç hep anne babam –kim oldukları, hangi bağlantılara sahip oldukları. onlar yüzünden benim hayatımın nasıl şekil alacağı– olurdu. Bu sebeple de ne zaman bir erkek bana yakınlaşmaya kalksa hazırcevap yorumlar ve ilgisizliğimle onu kendimden uzaklaştırmaya çalışırdım. Herkeste doğuştan var olduğuna inandığım flört etme genine ben de sahip olmuş olsaydım, bu gen kullanılmamaktan yavaş ve acı verici bir biçimde kaybolup gidecekti eminim ki.

Ama Lorenzo’yla birlikte olmak içimde bazı şeyleri uyandırmış durumda. Onunla birlikteyken kendimi gergin, uçarı, arzulanın ve de seksi biri gibi hissediyorum. Onu kendimden uzaklaştırmak değil, aksine kendime daha çok çekmek istiyorum.

Belki az da olsa bu baştan çıkarıcılığı annemden almışındır.

Lorenzo'nun mükemmel şekildeki dudakları bir tebesümle kıvrılıyor. "Özürlerimi sunarım, Sinyora." Gizli buluşma noktamıza şöyle bir göz gezdirip sanki gerçekten çok gerilmiş gibi avuçlarını birbirine sürtüyor; benimse kalp atışları daha da hızlanıyor. "Böylesine gözden uzak bir köşede benimle ne yapmayı planlıyorsun, Cat?"

Kusursuz dudaklarına bakıp geçen günkü öpüşmemizi hatırlıyorum.

Ah, birkaç fikrim var tabii.

Yüksek sesle, "O kadar giyindim ve şimdi de dans etmek istiyorum. Seninle."

Lorenzo karşımda kıvranmaya başlarken elimde olmandan gülüyorum. Sağ elini yakalayıp belimin tam ortasına koyuyorum. Bana öyle yakın duruyor ki yüzümdeki sıcak nefesini hissedebiliyorum. Gözkapaklarımı kırıştırıp onun o erkeksi kokusunu içime çekiyor ve yakınlığıyla sarhoş oluyorum.

Bu çok komik. Bütün gün gerginliğimi alsın diye binbir türlü şeyle uğraştım ama meğerse tek ihtiyacım olan Lorenzo'ymuş. Bu mutluluğunsa, beni rahatlatmak yerine heyecanlandırdığını söylemeliyim.

Lorenzo beni kendine biraz daha yaklaştırıyor, dudaklarına bakarak kendi dudağını ısıyor. Dizlerimin bağının çözüldüğünü hissediyorum. Tek yapmak istediğim ensesini tutarak etrafımda olan biten hiçbir şeyi fark edemeyecek kadar

uzun süre onu öpmek, fakat şu an için uyanık olmakta kararlıyım. Öpüşmek için sonrasında fazlaca vaktimiz olacak.

"Sana geldiğim yerin danslarından birini öğretebileceğimi düşündüm," diyorum. "Bu içerideki çok adımlı danstan çok daha kolay."

Sol elimi omzuna koyup sağ elimle elini tutuyorum. Durup, içerideki konuşmalar ve bahçede sınıldayan süs havuzunun sesiyle gelen müziği dinliyor ve üçe kadar sayarak oluşturulan tempoya başlıyorum. "Bir, iki, üç. Bir, iki, üç."

Durup sadece başımı oynatıyorum. Her sayıyla kafamı sallayarak onun da ritmi yakalamasına yardımcı oluyorum.

Onun başı da benimkiyle birlikte hareket etmeye başladığında, buna ayaklarını nasıl dahil edeceğini gösteriyorum. Ben sağ ayağımı geri çekerken o, sol ayağını çekinerek ileri atıyor. Sonra birlikte yana bir adım atıyor, ardından da bu kez diğer ayağımızla figürleri tekrar ediyoruz. Tüm bu süre boyunca ritmi bozmamak için saymaya devam ediyorum.

Esen meltem eteğimi havalandırıp duvağımı enseme değdiriyor. Tüylerimin ürperdiğini hissetsem de Lorenzo'nun kollarında olduğumu bilmenin sıcaklığı içimde hoş bir tezat oluşturuyor.

Lorenzo gergin bir halde gözleriyle ayaklarımızı takip etse de artık dans ediyor. Hareketleri daha iyi kavramasıyla omuzları dikleşip, adımları cesaretleniyor. Her zamanki güveni yeniden gelip yüzüne oturuyor ve beni biraz daha sıkı kavlıyor. Yüzlerimiz öpüşme mesafesindeyken dudaklarımız birbirine sadece bir saç teli mesafesi uzaklığında.

Onun o çikolata kahvesi gözlerinin içine baktığımda balonun geri kalan kısmı adeta kaybolup gidiyor. Duyduğum tek müzik bize yön veren ritim seslerim ve nefeslerimizin heyecan veren ritmi. Zaman yavaşlıyor. Lorenzo gülümsüyor.

Elimi omzunun üzerindeki yumuşacık kumaşın üzerinde gezdirip, "Sanırım öğrendin," diyorum nefesim kesilerek. Ellerimin altındaki taş gibi kaslarını hissedebiliyorum.

Bedenim kendini içe kapatarak ona doğru yaslanıyor. Aslında vals için sırtın dik ve omuzların geride olmalı ama bazen kuralları yıkmak için bir fırsatınız varsa, bu an şimdi tam da o an. Yanağımı göğsüne dayayıp kalbinin atışlarını dinliyorum. Elimi kolunun üzerinden yukarı kaydırıp önce omzuna, ardından da boynuna doluyorum. Bir an, nefesi kesilir gibi oluyor ama o da diğer kolunu belime sarıp beni kendine daha da yakınlaştırıyor. Onu arzulamak adeta midemi buruyor; hiç ummadığım bir isteğin içinde kaybolmuş haldeyim.

Adımlarımız giderek yavaşlarken en sonunda sadece birbirimize sarılarak öylece duruyoruz. Başımı kaldırdığımda Lorenzo'nun bakışlarıyla karşılaşıyorum. Bakışlar önce gözlerimde, sonra dudaklarımda, sonra da yeniden izin istercesine gözlerimde geziniyor.

Ben dudaklarımı yalarken o, derin bir nefes alıyor.

Ellerinden birini usulca belimden yukarı kaydırıp çeneme kadar santim santim ilerletiyor. Diğer eli kolumun üzerinden yavaşça kayıyor. Yüzümü avuçlarının arasına alıyor.

eğilerek alınımdan başlıyor ve hafifçe araladığım gözkapaklarıma, burnumun ucuna ve en sonunda dudaklarıma yumuşacık öpücükler konduruyor.

İkinci öpüşmemiz daha nazik, tutkulu, çekingen ve de istekli. Hepsi bir arada. Parmaklarımı buklelerinin arasından geçirerek başını ellerimin arasına alarak onu kendime çekiyorum. Dudakları sanki kır çiçekleri balı gibi; tatlı ve de sarhoş edici. Ağzının içini keşfe çalışıyorum. Önce yumuşacık dudaklarımdan başlıyorum. Ardından öpücüğü daha da ilerletmesiyle sımsıcak ağzının içini keşfediyorum. İlerken tüm bedenimin titrediğini hissediyorum. Lorenzo bir an geri çekilip iyi olduğunu kontrol etmek istercesine gözlerime bakıyor, sonra bir kez daha öpmeye başlıyor beni. Dudaklarımız da kendi aralarında farklı bir dans ritmi tutturmuş gibi.

Başparmakları yanaklarımda hafifçe gezinip daireler çiziyor. Altdudağım emiyorum ve o an boğazından kopan hırıltıyla içimin acıdığını hissediyorum.

Kendimizden geçmiş haldeki öpüşmemizi bölen sert bir öksürtük sesi oluyor. Lorenzo dudaklarını hızla çekiyor ve beni arkasına itip kendi bedeninin ardına gizliyor. Karanlığa gözlerini dikip bizi gizlice gözetleyen birileri var mı diye kolaçan ediyor. Birkaç dakika ve benim nefesim artık normale döndükten sonra yavaşça dönüp gözlerimin içine bakıyor. Dudakları şişmiş ve yüzü kıpkırmızı kesilmiş durumda. Parmak uçlarımda yükselip onu yeniden öpmek istiyorum ama gözlerinden açıkça okunan bir acıyla birkaç adım geriye kaçıyor.

Bedeninin sıcaklığından uzak kaldığım an üşüdüğümü hissederek titriyorum. Kollarımı göğsüme sarıp yere bakıyorum.

Yanlış bir şey mi yaptım?

“Birileri bizi görseydi bunun ağırlığıyla yaşayamazdım,” diyor parmaklarını benimkilerin arasına dolarken. “Buradaki saygınlığın yerle bir olabilirdi.” Saygınlık ya da ifşa olmayı zerre kadar önemsemeden başımı iki yana sallıyorum, Lorenzo da elime bir öpücük konduruyor. “Cat, inan bana bu gece kollarının arasından bir an olsun ayrılmak istemiyorum. Hiç istemiyorum ama bu balo senin onuruna veriliyor ve ben asla senin kötü isimle anılmana sebep olmak istemiyorum. Şimdi hemen salona dön. Ben de bir dakika bekleyip peşinden geleceğim. Böylece birlikte olduğumuz anlaşılmaz.”

Bu esrarengiz senaryo çok tuhaf görünse de Lorenzo’nun gözlerindeki kararlılığı ve korkuyu görüyorum. Üzülerek onu başımla onaylıyor ve darmadağın görünmemek için üzerimdeki elbiseyi ellerimle düzeltiyorum. Saçlarıma dokunup derin bir nefes alıyorum. Bir adım atıyor ve son bir kez daha dönerek Lorenzo’nun dudaklarına bir öpücük konduruyorum.

Sonra da henüz kendimde bu gücü bulabiliyorken hızla salona doğru koşuyorum.

Mum ışıklarıyla aydınlatılmış bahçede başımı öne eğerek salonun kalabalığına karışmaya gidiyorum. Aklımda Lorenzo ve bedenimi saran hislerle tam süs havuzunun yanından geçerken etrafımdaki insanları gözden geçiriyorum.

“Nasıl, eğleniyor musun Patience?”

Antonia’nın sırttan suratına baktığım anda ilk kez Lorenzo’nun endişesine anlam veriyorum. Acaba nereden geldiğimi gördü mü? Hızla arkama bakıp, Lorenzo’nun bir süre daha olduğu yerde saklanmasını umuyorum.

Yürümeye devam edip, onun da peşinden geleceğini umarak, “Evet, her şey harika,” diyorum.

Antonia da usulca beni takip ederken yüzündeki sırtış bir an tereddüde dönüşüyor. Salona giren kapıların önüne gelmişken Antonia arkasına bakıyor ve Lorenzo’nun bahçenin arka tarafından aceleyle çıkageldiğini görüyor. Lorenzo ikimizi bir arada gördüğünde kocaman açılan gözleriyle olduğu yerde kalakalıyor.

Huzursuzca eğilerek, “Bayanlar,” diye selamlıyor bizi. Yeniden doğrulduğunda gözlerindeki paniği açıkça okuyabiliyorum. Birileri bizi yakalayacaksa, Antonia onların içinde en kötüsü olur.

Lorenzo hızla içeri doğru bir hamle yaptığında Antonia kıkırdamaya başlıyor. “Vay vay vay. Bu gece hava gerçekten de muhteşem. Bu kadar az kişinin dışarıdaki bu temiz havanın tadını çıkarmaya çıkması ne kadar da üzücü, keşke asıl eğlencenin burada olduğunu bize de söyleseydiniz.”

Antonia kahverengi irislerinde kakhahanın kol gezdiği bakışlarını bana çeviriyor. Bense bu sözler karşısında utanmayı reddediyorum. Tamamen blöf yapıyor olabileceğini varsayarak ben de en az onunki kadar eğlenceli bir ifadeyle. “Neden bahsettiğini tam olarak anlayamadım,” diyorum.

Başımı yukarı kaldırıp tam bir adım atmışken söylediği şeyle neredeyse tökezliyorum. “Patience, izin verirsene sana bir tavsiyede bulunacağım.”

Tavsiye. *Doğru ya*. Çünkü Floransalı bu küçük cadaloz muhtemelen bu konuda oldukça iyi ve benim iyiliğimi kalpten istiyor.

Kuşkucu bir edayla başımı çeviriyorum; ne var ki buz gibi bakışlarındaki parıltı dudaklarımdan dökülmek üzere olan karşı çıkışı durduruyor. Bana tavsiye olarak ne diyeceğini merak ederek ve her an söyleyeceği şeyi kesmeye hazırlanarak başımı olur anlamında salıyorum.

Antonia beni tepeden tırnağa süzerken dudaklarını büzüyor. Gecenin serinliğiyle yüzünden açıkça okuyabildiğim ayıplayıcı tavrı beni ürpertiyor. “Ne yazık ki hepimiz kendimizi dört dörtlük bayanlar olarak yetiştiremiyoruz. Ve hâlâ erkek aklının ne kadar aptalca şeylerle meşgul olduğuna anlam veremiyorken gerçek olan tek bir şey var, o da duygusal bir bağ istiyorsan Sinyor di Rialto’ya odaklanmanın senin için en iyisi olacağı.”

Bu tuhaf tavsiyeyi çok da nazik olmayan bir edayla sindirmeye çalışıp afallarken Antonia’nın yüzündeki sırıtsım bana acıyan bir tebessüme dönüştüğünü görüyorum.

Ne var ki bu tebessümün etkisi az öncekinden çok daha zalimce.

Antonia kibirli bir tavırla parmaklarını sallayıp derin bir iç geçiriyor. “Şimdi git ve genç Lorenzo’yla oynamaya devam et. Hevesini al, her anın tadını çıkar ve sabah uyandı-

ğında, her ikinizin de içinde kaybolduğu o hayal dünyasından çıkıp gerçeklere dön.”

Onun, bu insanın içini acıtan aşağılama ve saf delilik karışımı tavrı karşısında afallıyorum. Gülmek isteyerek ağzımı açıyorum ama bunun yerine dudaklarımdan, “Anlayamadım?” cümlesi dökülüyor.

Alessandra daha az önce bana Antonia’nın Niccolo’yu kendisi için istediğini söylememiş miydi? Yaşlı adam fikrinin iğrençliği dışında bu kız neden beni Rialto’ya yamamaya çalışıyor olabilir ki?

Başımı eğerek bakış açısını anlamak için onu dikkatle inceliyorum.

Antonia çıtı pıtı omuzlarını silkiyor. “Bu hayatta dileyebileceğimiz tek şey, saygın bir adamla iyi bir çift olabilmek. Üstüne üstlük o adam bir de seni seviyorsa, bu en iyisi. Sinyor di Rialto’nun sana nasıl baktığını görmeyen yok sanırım. Onunla evlen, Lorenzo sevdasından vazgeç.”

Bu gece gerçekten bana ağır gelmeye başlıyor. Önce kalabalık bir salonda herkesin her hareketimi izlemesine imkân vermenin gerginliği, ardından Niccolo’nun insanın içini ürperten yaklaşması. Lorenzo’yla yaşadıkları gerilimden bahsetmiyorum bile. Sonra hayatımın en güzel anı ve şimdi de bu. Gözlerimi deviriyorum.

Antonia kolunu uzatarak gitmemi engelliyor.

Bana öfkeli bir lamayı anımsatıyor ve, “Hiçbirimizden daha iyi değilsin, Patience D’Angeli,” diyerek adeta yüzüme tükürüyor. “Gerçek hayat böyledir. Şimdi artık oynadığın

oyunlara bir son verme ve kadınığa ilk adımını atma zamanı. Sana sunulan nimetlerin kıymetini bil. Aksi halde senin yerine bir başkası bilir.”

Son aklını da verdikten sonra beni öfkeyle selamlıyor ve zarafetle yürüyüp gidiyor. Kapıda durup bana son bir kez bakarak gözden kayboluyor.

En nihayetinde içeri girmeyi başardığımda kendimi duygusal açıdan bitmiş hissediyorum. Saniyenin milyonda biri gibi bir sürede mutluluğun kollarından, afallamış bir hale düştüm ve beynim bu sürece ayak uydurabilir durumda değil. Parti hâlâ pistte dans eden çiftler ve kenarda sohbet edenler eşliğinde tüm hızıyla devam ediyor. Kalabalığın içinde Lorenzo’yu göremesem de pistin yanındaki Niccolo’yu hemen seçebiliyorum.

Parti başlamadan yengemin gösterdiği karanlık ve gizli köşeye sınıyorum.

Yere çöküp olanları anlayabilmek için başımı iki elimin arasına alıyorum. Şu an tek istediğim odamın mahremiyetinde bu gece Lorenzo’yla yaşadıklarımızı tekrar tekrar düşünüp geri kalan her şeyi unutmak.

Tam ayağa kalkıp bu partiden bir şekilde kaçmam gerektiğini düşünürken hemen yakında iki kişinin dedikodu yaptıkları dikkatimi çekiyor. Bunun bir sebebi de, elbette ki benden bahsediliyor oluşu.

Tiz bir ses, “Londra düşündüğümüzden çok daha kötü bir yer olmalı,” diyor. “Kız çok görgüsüz. Ne şarkı söyleyebiliyor ne de enstrüman çalabiliyor. Ayrıca çok da dikbaşlı ve de başına buyruk. Francesca, eğer ona iyi birini ayarlama-

yı bekliyorsan, işinin epey zor olduğunu söylemeliyim.”

Francesca mı? Oradaki, yengem mi?

Seslerin geldiği tarafa doğru biraz daha eğiliyorum. Ona güvenemeyeceğimi biliyordum.

“Kapa çenen, Flippa.” Yengemin her zamanki neşeli sesinde bu kez düşmanca bir hava sezerek geri çekiliyorum. “Kendi evimde aileme bu şekilde terbiyesizlik etmene izin veremem. Patience güzel, tatlı ve de zeki bir kız. Her erkek yanında onun gibi bir kadın olsun ister. Bu fikre karşı olan varsa hemen şimdi çıkıp gidebilir, ki bence gitmeli de.” Yengemin sesi yükseliyor ve etrafta uzaklaşan ayak sesleriyle birlikte şaşkın nefes sesleri duyuyorum.

O an beynimin içinde dönüp duran sahneye Lucia’nın bu kez, “Sinyora, yapabileceğim başka bir şey var mı?” diye soran tanıdık sesi ekleniyor.

“Git ve Sinyora Benedicti’yle Sinyora Cacchioni’nin istekleri var mı öğren. Görünüşe göre partiden ayrılıyorlar.”

Yengemin sesindeki bu söz algısını hiç kimse görmezden gelemey ya da başka bir anlama yoramaz.

Vay canına. Ağzımı kapatıp, gözkapaklarımın ardında yaşlar biriktiğini hissediyorum.

Yere vuran ayak sesleri kayboluncaya dek bekleyip, sesler kesildikten sonra saklandığım yerden çıkıyorum. Francesca Yenge hâlâ orada. Sessiz ama öfkeli. Yanakları kıpkırmızı ve dudakları gergin.

Yanına gidip, “Onlara parti nasıl yapılmış gösterdin,” diyorum.

Yengem başını şaşkınlıkla kaldırıp dudaklarını kemiriyor. "O korkunç kadının söylediklerini duydun mu?"

Başımı evet anlamında salladığımda o da nazik gözleri tıpkı birer buz kırığıymış gibi görünerek kapıya doğru bakıyor.

"Aynı zamanda bir İtalyanı nasıl bozup attığını da duy-dum," diyorum. "Senin böylesine ters bir yanının daha olduğunu kim bilebilirdi ki?"

Gözleri kocaman açılıyor ama yüzümdeki alaycı tebessümü gördüğünde o da gülüyor.

Beni kucaklarken, "Bunu herkes bilmez ama birileri çocuklarıma saygısızlık edecek olursa..." Sesini kısarak geriye çekiliyor ve bakışlarını yüzümde gezdiriyor. "Patience, emim ki seni de kendi kızından ayırmadığının farkındasın. Belki o güzel Maria'nın yerini tam olarak tutamam, Tanrı onu bağışlasın, ama senin annen olmak benim için büyük bir onur."

Benden bir cevap beklercesine gözlerimin içine bakıyor. Gözlerindeki bakış öylesine ciddi, öylesine inanılır ki... Ne var ki dudaklarına yine aynı tebessümü yerleştirdiğinde bana yeniden Jenna'yı hatırlatıyor.

Yengem benden ona güvenmemi, onun bana olan sevgisine inanmamı istiyor. Bir yanım bunu kabullenmeyi, beni önemseyen gerçek bir annem varmış gibi bu anın tadını çıkarmamı istiyor.

Ama bir kez daha reddedilir miyim diye endişe etmekten kendimi alamıyorum.

Bu sebeple sadece gülümseyip, gözlerindeki sessiz sorunun cevabı olarak onu kucaklıyorum. Belki beklediği cevap bu değil ama benim elimden gelen sadece bu.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ertesi sabah odamdan çıkmayıp, dalgın gözlerle kırış kırış olmuş balo elbiseme bakıyor, parmaklarımı nasıl oluştuklarını hatırladıkça gülümseyerek elbisenin üzerindeki kırışıklıklarda gezdiriyorum. Lorenzo'nun karanlıkta beni her okşayışını, dudaklarını dudaklarıma değdirişini bir kez daha hatırlıyorum. Dans ederken bana sarılışı, öpmeden önce bana bakışı aklımdan bir an olsun çıkmıyor.

O sabah, vaktimin büyük çoğunluğunu acaba onu bir daha ne zaman görebilirim diye merak ederek geçiriyorum.

Dün geceki eğlencenin ardından herkesin hâlâ uyuduğu sabah oldukça sakin. Hizmetkârların bile sesi çıkmıyor. Belli ki uyuyanları rahatsız etmemeleri için sıkı sıkı tembihlenmişler. Malzemelerimle baş başa kalmanın sevinciyle resim defterimi ve boya kutumu yanıma alarak dün gecenin sihrini yeniden yaratmaya karar veriyorum. Ağaçların arasından sı-zan alacalı ay ışığı ve esen yumuşak meltemle havalanan Lorenzo'nun bukleleri. Gülüşünü ve o gülüşüyle ortaya çıkan

hafif çarpık dişini çizerken alt dudacağımı ısıyorum. Sonra arkama yaslanıp çizdiğim resmi onun beni çizdiği resimle kıyaslıyorum.

Hatıraların güzelliği –ve İtalyan modelim– resim yeteneğime adeta yeni bir boyut kazandırıyor. Her fırça darbesinde daha önce hiç sahip olmadığım yeni bir ışık ve arzu var. Lorenzo’nun benden daha iyi olduğunu kabul edemeyecek kadar gururlu değilim, ne var ki onun bu Rönesans havasını on sekiz senedir soluduğu gerçeğini düşünecek olursak, onun ardından ikinci sırada olmak hiç de fena bir derece değil.

Sırtarak her iki resmi de rulo yaptıktan sonra sırt çantama koyuyorum. Sonra da hazır Lucia henüz kapımı çalmadıkça, evden getirdiğim kişisel bakım malzemelerimi çıkarıyorum. Dişlerimi fırçalayıp yüzümü yıkadıktan sonra sırtımdan aşağı süzülen buklelerimi fırçalıyorum. Denizköpüğü yeşili elbisemi giyip boş midemden gelen gurultularla acaba ne zaman birisi bana yiyecek bir şeyler getirecek diye merak ederek odamın içinde vals yapıyorum. Dün gece bir kenara attığım armuttan sonra tek bir lokma bile yemedim.

Geçen hafta çantamın dibine attığım naneşekerini almak üzere sırt çantama uzanmışken Lucia’nın o bildik hızlı ve sert vuruşu kapımda duyuluyor.

Çantamı hızla yeniden yatağın altına iterken, “Gel,” diye sesleniyorum.

Lütfen bana kahvaltının hazır olduğunu söyle.

Her zaman ciddi olan hizmetkârım güzel başını kapının

aralığından uzatıp üzerimdeki elbiseye hayran gözlerle bakıyor. “Amcamız sizi çalışma odasına çağırırdı. Sizinle konuşması gereken acil bir durum olduğunu söylediler.”

“Acil durum mu?” diye soruyorum ayağa kalkarken. Acaba geçmişte de insanlar bu kelimeyi tıpkı gelecekte olduğu gibi öyle alelade bir kelimeymiş gibi kullanıyorlar mıydı? Mesela ayın belli dönemlerinde benim için de çıkolata yemek çok acil bir durum olabiliyor.

Lucia başını evet anlamında sallıyor, ben de onun peşi sıra koridora çıkıyorum. Amcamın özel odasına giden yolu parmağıyla işaret ettikten sonra sert bir biçimde dönüp tam tersi istikamete gidiyor.

Tamam, o zaman.

Benim odamdan amcamın odasına giden kıvrımlı koridorda çarıklaımın halılarının üzerinde çıkardığı yumuşak ısıksesiyle yürüyor ve amcamın benimle ne konuşabileceği üzerine kafa yoruyorum.

Aklıma hiçbir şey gelmiyor.

Amcamın çalışma odasına açılan ağır ahşap kapının önünde durup içeriden Alessandra’nın neşeli sesini duymayı ya da onun da peşimden koridorda görünmesini umuyorum. Ama tek duyduğum sessizlik oluyor. Birden, sanki okul müdürünün odasına çağırılmışım gibi kendime çekidüzen veriyorum. Derin bir nefes alıp kapıya vuruyorum.

“İçeri gir, tatlım.”

Ses neşe timsali kuzenime ait olmasa da hayat dolu yenge me ait. Bu, iyiye işaret olmalı. O da odadaysa başım çok

da büyük belada sayılmaz, öyle değil mi?

Rahatlayarak omuzlarımı gevşetiyor, ardından içeri giriyorum.

Masanın diğer tarafında Marco Amca'nın yanında duran yengem beni görür görmez gülümsüyor. Her ikisi de sanki az önce büyük ikramiye kazanmışlar gibi oldukça sevinçli görünüyor. Onların zaten paralarına para katmak gibi bir hırs-ları olmadığını bildiğimden bu konuşmanın başka bir sebebi olacağını düşünüyorum. Benim için bir sürpriz daha geliyor sanırım. Gevşeyen omuzlarım yeniden geriliyor.

Lorenzo'nun kollarında olduğum anın hatırasıyla, "Beni mi görmek istediniz, amca?" diye soruyorum. *Her sürprizin sonu kötü bitmek zorunda değil ya.*

Marco Amca eliyle beni yakına çağırıp ellerini birbirine kavuşturuyor. "Si, si! Lütfen, Patience, içeri gir ve rahatla." Tam karşısında duran halı kaplı koltuğu işaret ediyor. Geçen sefer buradayken Niccolo'nun oturduğu koltuk bu. Sonra kapatmak üzere kapiya ilerleyip, kapandığından emin olmak için kapı kolunu yokluyor.

Yengem masanın etrafından dolanıp yanıma geliyor ve ellerimi avuçların arasına alarak, "Amcam ve ben seninle geleceğine dair harika bir haber paylaşacağız!" diyor.

Bu Jennavari neşe beni korkutuyor. İçinde sakladığı o değerli bilgi her neyse yengemin boynunun kıvrımlarında heyecanla titreyiyor. Amcam da ona katılmak üzere yanına geldiğinde her ikisi de yüzlerinde neşe dolu tebessümlerle bana bakıyorlar.

Kendi kendime yeniden, *her sürprizin sonu kötü bitmek zorunda değil ya*, diyorum. *Gelecek* derken belki de bugünün geç saatlerinden bahsetti. Belki beni alışverişe ya da bir sanat galerisine götürecektir. Ya da belki de bir seyahate çıkıyordur. Roma ya da Venedik gibi veya en az onlar kadar havalı başka bir yere.

İyimserliğime sınıksız tutunarak ellerimi ovuşturuyor ve kendi kendime tekrar ediyorum: *Lorenzo, Lorenzo, Lorenzo.* Gülümsemeye çalışarak, "Pekâlâ," diyorum. "Sizi dinliyorum."

Yengem, amcama bakıyor. O da elini bizim birleşmiş olan ellerimizin üzerine koyuyor ve göğsünü gururla kabartarak, "Nişan hazırlıklarını başlattık," diyor.

Masanın arkasındaki açık pencereden içeri uzak sesler doluyor. Gözlerimi kırıştırarak amcama boş gözlerle bakıyorum. Benden bir tepki beklediğini görebiliyorum ama önce beynimin az önce duyduklarımı anlayabilmesi gerek. Belli ki çeviride bir hata oldu.

İtalyancayı anlama yeteneğimi kayıp mı ediyorum?

Sinirlerimin gerildiğini hissediyorum. Belki de çingene büyüünün süresi doluyordur. Eğer öyleyse bu, yakında buradan gideceğim anlamına mı geliyor?

Francesca Yenge ellerimi sıkarken onları bir yukarı bir aşağı sallayarak, beni bu *acil* durumu konuşmak üzere kendime getirmeye çalışıyor. Gözlerini kocaman açıp durmadan beni başıyla onaylıyor.

Başımı yana yatırıp gözlerimi kısıyor ve burnumu kırış-

tırıyorum. “Affedersiniz, ne dediniz?”

Yengemin yüzündeki tebessüm biraz olsun silinirken bu kez sözü alan o oluyor. “Nişanın diyoruz, tatlım. Hazırlıklarına başladık.”

Biraz önce duyduğum cümlelerin aynısı. Yalnız bu kez farklı bir sesteyi duyuyorum. Francesca Yenge’nin sözleri usul usul beynime girerken kahkahalarla gülmeye başlıyorum. Amcamın ve eşinin bu kadar şakacı olduklarını hiç düşünmemiştim ama şimdi görüyorum ki gerçekten de sağlam bir espri anlayışları varmış.

Birbirlerine şaşkın bir ifadeyle bakıyorlar, sonrasında Francesca Yenge kaşlarını çatıyor. “Bu tepkine bir anlam veremiyorum, Patience. Sebebi sevincin olabilir mi?”

Artık her an maskelerinin düşüp onların da benimle beraber gülmesini ve bu tuhaf şakaya bir son vermelerini bekliyorum. Ama aksine, yüzleri giderek daha da asılıyor. Kahkahalarına bir son vererek bakışlarını ikisinin arasında gezdirmiyorum. “Durun bir dakika, siz ciddi misiniz?”

Francesca Yenge’nin gözleri endişeyle doluyor. “Hem de fazlasıyla.”

Afallamış bir halde ağızımı açıp kapatıyor, sonra bir kez daha açıyor. “Peki, kim, kiminle evleniyorum?”

Amcamın suratında bir kasın oynadığını görüyorum. “Sinyor di Rialto tabii ki.” Amcam kollarını göğsünde birleştirirken sırtından bir korku dalgasının geçtiğini ve dünyanın adeta durduğunu hissediyorum. “Niccolo seni eş olarak istediğini açıkça belli etti. Dün geceki tavırlarından sen de

anlamış olmalısın.”

Bu kez bir çeviri hatası olmadığını anlayarak koltuğum her iki yanımdaki kollarına sıkı sıkı tutunuyorum. “*Niccolo mu?* Siz şimdi bana Niccolo’nun benimle evlenmek istediğini mi söylüyorsunuz? Tam olarak böyle mi dedi?”

Marco Amca başını evet anlamında sallıyor. “Noterden onay alınır alınmaz, ki sanıyorum ki bu birkaç günümüzden fazlasını almaz.”

Yüzümdeki kanın birden çekildiğini hissediyorum. Dünya başıma yıkılırken kalbimin daha da hızlı atmaya başladığını hissediyorum.

Birkaç gün mü?

Zaten ben daha birkaç gündür buradayım. Birkaç gün çok kısa bir zaman. Çingene büyüünün bozulup bu birkaç günde beni buradan götüreceğini kim bilebilir?

Ciğerlerim kırılıp içime dökülmüş gibi hissediyorum. Üstümdüğümün üzerinde soğuk ter damlaları birikirken nefes almaya çalışıyorum. Tepeden tımağa buz kesiyorum, bacaklarım da kaskatı kesiliyor.

Oturduğum koltuktan hızla fırlayıp kendimi kapıya doğru atıyorum. Francesca Yenge’nin arımdan bağırdığını hayal meyal duyuyorum. Dizlerim bahçedeki süs havuzuna çarpıncaya kadar koşuyorum.

Kollarımı karnıma doluyor ve gözlerimi kapatarak sallanıyorum. Bu gerçek olamaz. Bunu yaşıyor olamam. Şimdi gözlerimi açacağım ve uyandığımda tüm bunların çok ama çok uzun bir rüya olduğunu fark edeceğim.

Bir, iki, üç; aç.

Pürüzsüz beyaz mermer gözlerimin önünde ışıltı ışıltı öğle güneşini yansıtıyor. Ona nazıkçe dokunuyorum.

Hâlâ buradayım. İşte bu kez bu zaman yolculuğu fazlasıyla ciddiye bindi. Bir an önce eve dönmem gerek. O Çingene üzerime nasıl lanetli bir büyü yaptıysa, artık bir son bulmalı. Hemen şimdi.

Ben başka birinin karısı olmadan önce!

Niccolo'nun karısı olmadan önce.

Saçlarımı çekip, başımı birkaç kez iki yana sallıyorum. Dün gece Niccolo'nun avucumun içinde dolanan parmaklarının içimi kaldıran hatırasını silmeye çalışıyorum.

Yaşayacağın derslere karşı zihnini hep açık tut.

Reyna tam da böyle söylemişti. Beni yirmi birinci yüzyıla yeniden götürecek şifre bu cümlede gizli. Havuzun derinliklerine çaresizce bakarak cümleyi kafamdan defalarca geçiriyorum. Tek umudum, bedenim uyurken beynimin bu cümlelerin mesajını artık çözebilmesi.

Omzumun üzerinde bir el hissettiğimde, başımı dalgınca kaldırıp Francesca Yenge'nin yumuşacık bakışlarıyla karşılaşıyorum. Yanıma oturuyor ve derin bir iç geçirerek, "Bu habere tepkinin çok daha farklı olacağını umuyorduk," diyor. Tekrar konuşmadan önce havuzun sularına uzun uzun bakıyor. "Cappeli denen çocuğa olan ilginin farkındayım."

Kol ve bacaklarımdaki titremeyi bastırmaya çalışarak sessizliğimi koruyorum. Konuşsam tüm bunların gerçek olduğunu kabul etmiş olmaktan korkuyorum.

Francesca Yenge başını kaldırıyor. "Senin yaşındayken, amcanla tanışmadan önce benim de aşık olduğum biri vardı." Durup anılarıyla gülümsüyor. "Tıpkı Lorenzo gibi o da henüz evlilik yaşında değildi ama bu benim umurumda bile değildi."

Lorenzo.

Onu düşününce boğazımdaki acı bir kez daha canımı yakıyor. Omuzlarımı düşürüp, çenemi göğsüme gömüyor, dağılmış bir halde belli belirsiz nefesler alıyorum. Yengemin parmaklarını saçlarımdan arasından geçirerek başımı okşadığını hissediyorum.

"Ama önünde sonunda bitti tabii, tıpkı seninkinin de bitmesi gerektiği gibi. Ondan sonra da babam beni Marco'yla bir araya getirdi. Marco benden daha büyüktü ve de çok daha zeki. Doğrusunu söylemem gerekirse, ilk başta ölesiye korkmuştum ama birlikte, amcan ve ben kendimize harika bir hayat yarattık. İki güzel çocuk ve de yılların anısını biriktirdik."

Bir dakika sonra onun ayağa kalktığını duyuyorum ama yürüyüp gitmiyor. Orada öylece durup belki de benim bir şeyler söylememi bekliyor. Ben ağzımı dahi açmadığımdaysa, yeniden bir iç geçiriyor. "Senin için de istediğimiz hayat bu, Patience. Ve bu hayatı sadece Niccolo'yla elde edebilirsiniz. Kalbini ona aç ve onun ne kadar iyi bir adam olduğunu gör. Bu fırsatın eline bir daha geçemeyebileceğini anlamıyor musun? Onun eşi olarak sen de saygı görüp korunacaksın. Bu dünyada bu pek çok kişinin hayal bile edemeyeceği bir şey."

Ama ben bu dünyadan değilim ki!

Tabii ki, bunu yüksek sesle dillendirmiyorum. Beni anlayacak olsa bile, şimdi bunu anlatmak benim için imkânsız.

Yengem başımın üzerine bir öpücük konduruyor ve yarı cenin pozisyonumdan ufak ayaklarının merdivenlerde kaybolup gidişini izliyorum. Kendimi hazır hissettiğimde ben de merdivenlerden çıkıp etrafta kimsenin olmadığından emin olarak odama geçiyor ve kapıyı ardımdan kapatıyorum.

Şimdi artık benim için tanıdık olan bu dört duvarın içinde bacaklarım beni daha fazla taşıyamıyor, o an yere çöküyorum. Yatağıma doğru sürünürken, böylesi bir durumda normal bir insanın yapacağı gibi ağlayıp, bağırıp, tepki vermediğimi fark ediyorum. Anlaşılan, yıllardır takındığım bir maskenin ardında yaşamak hislerimi köreltmış.

Tüm bunlar yerine, sırt çantamı yatağımın altından çıkarıyor, ağızını açarak içindekileri yatağın üzerine boşaltıyorum. Her eşyayı elime alıp onunla ilgili ayrıntıları anımsamaya –nereden ve ne zaman aldım, kaç kez kullandım– ve kendime tüm bunların gerçek olduğunu hatırlatmaya çalışıyorum. Aklımı kaybetmediğimi ispatlamaya çabalıyorum.

Bakışlarım iPhone'unun üzerinde takılıp kalıyor. Bir an için heyecanlanıyorum. Telefonu açtığımda ekran, üzerindeki babam ve benim settteki monitörlerden birinin önünde çektiğimiz fotoğrafla aydınlanıyor. Titreyen parmaklarla rehberime girerek babamın ismini buluyorum.

Bir anlığına sanki bunun işe yarayacağını düşünüyorum. Sanki ararsam babam telefonu açacak ve gelip beni kurtara-

cak. Ama elbette ki öyle olmuyor. 1500'li yıllarda servis alıcıları bile yok ki. Moral bozukluğuyla telefonu fırlatıp köşede duran boyalı sandığa çarpışını izliyorum.

Sandığın üzerinde dün geceki baloda giydiğim elbisem duruyor. Mideme bir acının daha saplandığını hissederek yatağımın üzerine kapanıyorum.

Mercato Vecchio Meydanı oldukça kalabalık ve herkesin gözü bizim üzerimizde. Her ne kadar burada *Facebook*, *Twitter* ya da kısa mesaj servisi olmasa da insanlar *nişanla-nacağımız* haberini alıp meydana doldurmuşlar. Bu sözü telaffuz etmek bile tüylerimi diken diken etmeye yetiyor. Yanında yürüyen adama bakıp gözlerimi kısıyorum.

Tüm bu olanlar onu hiç etkilemiyor bile.

Bize bön bön akan insanlara gülümsemekle yetiniyor. Niccolo elini dirseğine koyup taş merdivenlerden, bizden para dilenen dilencilerin yanından geçiyor. Durup onlara yardım etmek istiyorum ama üzerimde ne para ne de cüzdanım var. Hatta itiraf etmeliyim ki şu an kendime bile yardım edebilecek halde değilim.

Bana kimsenin duyamayacağı kadar yaklaşıp, “Pati-nce,” diyor. “Beni henüz sevmiyorsanız bunu anlayabilirim ama zaman geçtikçe bunu öğreneceksiniz.”

Yürümeyi kesip kuşkuyla bir kahkaha attığım sırada –nişan hazırlıklarını başlattık cümlesiyle birlikte artık Rialto'nun amcamla olan iş ilişkilerini bozabileceğim endişesi

de uçup gitmişti- Cipriano'yla çarpışıyorum. Kuzenim bugün de yine şaperonum görevinde ama bu kez ona tüm kalbimle minnettarım. Kendimi odama kapattıktan saatler sonra Niccolo yüzünde bir tebessümle "geleceğimizi konuşmak" üzere çıkageldi. Yengem ve amcam beni kapıdan dışarı adeta kovaladıklarında evden çıkmama sebep olan tek vesile Cipriano'nun da benimle beraber gelecek olmasıydı.

Kuzenim bana çarpmasıyla birlikte benden özür dileyerek bizi yalnız bırakabilmek için birkaç adım geriye çekiliyor. *Keşke bunu hiç yapmasa.*

Niccolo'nun dudakları gerginlikle ince bir çizgi halini alırken kızgınlıkla derin bir iç çekiyor. Konuşmamızın bu şekilde ilerleyeceğini hiç tahmin etmediğinden eminim. Etrafındaki kadınların ona olan tepkilerine bakılacak olursa, o benden de ayaklarına kapanıp bana bu değeri verdiği için ona minnettar olmamı bekliyordu.

Ama işte, hiç de öyle bir halim yok.

Bizi izleyen kalabalığa bir göz atıp ellerimi kalçalarımın üzerine birer yumruk yapıyor ve sesimi yeniden kontrol etmeye çalışıyorum. "Niccolo, *neden* benimle evlenmek istiyorsunuz?"

Dilimden dökülürken bile tuhaf duran bu soruyu sormak zorundaydım. Belki de onunla akli başında bir konuşma yapabilirsem tüm bunları henüz başlamadan bitirebiliriz.

"Çünkü siz mükemmel birisiniz."

Sesindeki kibir karşısında homurdanarak ellerimi havaya kaldırıyorum. "Hayır, değilim!"

Yanımızdan geçen bir grup adam aniden duruyor. Birbirlerine sırtıp kulak misafiri olma umuduyla yaklaşıyorlar. Şimdi artık etrafımızda sadece susup kulak kesilen kalabalığın sessizliğinde Niccolo'nun birbirine değen dişlerinin sesi daha rahat duyuluyor. Bir anlığına kafamdan bir sahne geçiriyorum, sinir krizine girerek birkaç aşağılayıcı söz söyleyip bu anlamsız konuşmalarım yerine işe yarar bir sahne oynuyorum. Onur ve saygı konusunda bu denli hassas olan bir adam küçük bir hanımefendinin böylesi bir kalabalığın önünde yoldan çıkmasını istemez. Ama bu davranışım aynı zamanda Cipriano'yu da rezil eder. Tabii amcamı ve eşini de. Bunu hak etmiyorlar; her ne kadar beni bir ihtiyaçla evlendirmek istiyorlarsa da bunu hak etmiyorlar.

Bu yüzden Niccolo'yla aramdaki mesafeyi azaltıp sesi mi alçaltıyorum. "Beni tanımıyorsunuz bile."

Niccolo'nun bakışları sanki ona meydan okumama inanmıyormuş gibi Cipriano'ya kayıyor. Cipriano da aynı buz gibi bakışla karşılık veriyor. Bense yüzümdeki tebessümü saklama gereği duymuyorum bile.

O da benden yana, Koca Adam.

Niccolo öfkeyle derin bir of çekiyor. Yüzüne gergin bir tebessüm yerleştirirken burun delikleri kocaman açılıyor. "Yanıyorsunuz, canım. Sanata olan ilginizin, dans pistindeki hünerlerinizin, zekânızın ve de zamanla kullanmayı bırakacağınızı umduğum sivri dilinizin gayet farkındayım."

Durup etrafta kulak kesilmiş kalabalığa gülümsüyor ve bilmiş bir edayla sanki, *kadın işte, ne beklersin ki*, der gibi

gözlerini deviriyor.

Sonra o mavi gözlerini benimkilere dikip sesini duya-
bileceğim kadar alçaltıyor. “Ama daha öğrenecek çok şeyi
olan genç bir kızsınız. Çok geçmeden aklınız başınıza gele-
cektir. Aramızda ailevi bağlar olduğu kadar ortak çıkarlar da
söz konusu. Bu sebeple, ikimiz iyi bir çift olacağız. Bizden
beklenen bu. Öyle de olacak. Size yakışan, bu teklifi kabul
etmek.”

Derin bir nefes veriyor ve yüzünde bir rahatlık beliriyor.
Sanki tartıştığımız şey sadece hava ya da gelecekteki *aşk* yu-
vamızda perdelerimizin ne renk olacağıymış gibi davranıyor.
Başımı ellerimin arasına alıyor ve ben, ağzımı sessiz bir kah-
kaha atar gibi açıyorum. Bu sırada kalabalığın içinde bana
keskin bakışlar atıp, kızlarını benden korumak istemiş gibi
yanına çeken bir kadını fark ediyorum. Bu deneyimin en kötü
yanı da bu işte. Tabii ki bu zamanda tıklıp kalmış olmak ya
da bu adamla evlenmek zorunda olmak en kötüsü ama ben
sıradan bir Rönesans kızı olsaydım insanların Niccolo’yla
evleneceğim için turnayı gözünden vurmuş olacağımı düşün-
meleri çok san sıkıcı. Kızlar burada en sonunda yaşlı bir
adama verilmek için yetiştiriliyor ama hiçbiri de sağlıklı bir
ilişkide babaları yaşında bir adamla evlenmek için değil,
kadın ve erkek bunu gerçekten istedikleri için evlenmeleri
gerektiği gerçeğini bilmiyorlar. Tıpkı değerli bir büyükbaş
hayvan gibi el değiştirmek zorunda olmadıklarından haber-
sizler.

Gerçi ben sağlıklı ilişki nedir yaşamadığım için bilmem

ama Doktor Phill öyle anlatırdı.

Yavaş ve derin bir nefes alıyor ve dönerek Niccolo’ya
bu evliliğin ancak ölürsem gerçekleşebileceğini haykırmak
istiyorum ama ağzımdan tek kelime dökülmüyor. Çünkü o
an meydanın sonunda Lorenzo görünüyor. Sanki bir şey ya
da birini arıyormuş gibi gözlerini kalabalıkta dikkatle gezdi-
riyor. Gözlerimiz birbirine değdiğinde beni öldüren o gülüşü
yine yüzüne yayılıyor.

Sonraki saniye yanımda kimin olduğunu görüyör.

“Cat!”

Ben de ona seslenmemek için kendimi zor tutup dudak-
larımı ısııyorum. Cipriano ne demek istediğini anlamasa da
sesin sahibini tanıyarak ona doğru dönüyor ve hızla arkada-
sına doğru atılıp omzunun üzerinden gecikmiş bir, “Affeder-
siniz,” sözcüğü çıkıyor.

Niccolo, Cipriano’nun hareketlendiği tarafa doğru ba-
kıp, “Neler oluyor...” diye sorarken Lorenzo’yu fark ediyor.
Dişlerini birbirine sürterken şakağında bir damarın kabardı-
ğını görüyorum. Göğsünden bir hırıltı yükseliyor.

Antonia.

Niccolo’nun gözleri sadece birer çizgiymiş gibi kısıldı-
ğında anlıyorum ki Antonia geçen gece Lorenzo ve beni gör-
müş. Belki de Antonia, Lorenzo’yu kendi istediği için bunu
son bir şans olarak düşünmüştü ya da bana verdiği tavsiyeye
balıklama atlamadığım için benden öç almak istedi. Sebebinin
tam olarak bilemesem de Niccolo’nun yüzündeki nefreti gör-
düğümde hiç şüphe duymadan biliyorum ki Antonia ona dan-

sımızdan bahsetmiş. Hatta belki öpüşmemizden de.

Lorenzo, Cipriano engelini aşmak için çabalarken Niccolo'nun yüzüne zalimce bir tebessümün yerleştiğini görüyorum. Kara ve dağınık saçlı bir kafayla sarı ve kıvrıkcık bir kafanın mücadelesi toplanmış kalabalığın zaten çoktan bildiği bir gerçeği doğrular gibi. Niccolo ve ben artık birbirimize aitiz.

Bunu düşünmek bile midemi kaldırıyor.

Lorenzo gözlerini bana diktiğinde kalabalıktan gözlerinin önünde gerçek hayattan bir pembe dizi sahnesi sahneleniyormuş gibi bir uğultu kopuyor. Niccolo kolumu yakalayıp beni Lorenzo'nun aksi istikametine doğru çekiştirmeye başlıyor.

Bense sıkıttığım dişlerimin arasından rezalet çıkarmak istemeyerek, "Çek ellerini üzerimden," diyorum. Oysa ki rezaletin çoktan çıktığının farkındayım. Kendimi geriye doğru çekip kolumu Niccolo'nun elinden kurtarmaya çalışıyorum. Ne var ki Niccolo beni bırakmak yerine parmaklarını daha da sıkıyor ve ben acı içinde kıvranıyorum.

Kulağıma eğilip, "Patience," diye adeta kükrüyor. "Yakında benim gelinim olacak biri, kalabalığın önünde böyle davranamaz. Kendinize hâkim olup, bir an önce kim olduğunuzu hatırlayacak ve bir hanımefendi gibi davranacaksınız."

Onun kafasındaki arsız kız imajını doğrularcasına, "Ya ben bir hanımefendi değilsem?" diye soruyorum.

O an Niccolo durup bana doğru dönüyor ve yüzümdeki zafer kazanmış edasındaki tebessüm anında siliniyor. Buz

gibi bakışlarını üzerime dikerek, "O zaman amcanız gerçekten çok üzülecek ve de rezil olacak demektir."

Sözlerinin ağırlığını ancak o an çözebiliyorum. Şu an için onunla gitmeme sebep olacak tek bir cümle varsa, o da bu. Karşı koymayı bırakıyorum.

Onu bırakıp meydanın diğer ucundaki Lorenzo'ya koşmak Rönesans dönemi ailemi küçük düşürüp Patience'ı herkesin gözünde medeniyet görmemiş bir yabancı kılmaktan başka işe yaramayacak. Son birkaç saattir yaşanan bu çılgınlığı Lorenzo'ya anlatmanın başka bir yolunu bulmalıyım. Umutla bu durumdan kurtulmak için bir çözüm bulmalıyım.

Niccolo beni kalabalıktan uzaklaştırırken zihnim bir gerçeğin farkına varıyor. Reyna'nın çadırından ilk kez çıkıp da Alessandra, Cipriano ve Lorenzo'yla tanıştığımda On Altıncı Yaş Partime katılmamak için çingene büyüünün harika bir kaçış yolu olduğunu düşünmüştüm.

Ama şimdi Lorenzo'nun beni gerçek isimle çağırdığını duyduğumda fark ediyorum ki istenmeyen bir doğum günü partisi, istenmeyen bir evliliğin yanında *hiçbir şeymiş*.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Santa Maria del Fiore Katedrali'nin içindeyken çalan çanın sesleri kulağa çok daha değişik geliyor. Giotto Çan Kulesi –yedi müthiş çanı bünyesinde bulunduran son derece uzun, beyaz ve yeşil yapı– çıkışta hemen solda duruyor ama insanın içini ısıtan bu çan sesleri şu an kulağıma çok sıkıcı ve de boğuk geliyor. Sabah güneşinin ilk ışıkları katedralin mozaik cam pencerelerinden içeri süzülerek içerideki mermer yer döşemelerine vuruyor ve oradan da yansıyarak insanı kendilerine hayran bırakan tablolara ve de fresklere yansıyor. Başka bir gün olsa bu manzara karşısında büyülenmemem imkânsız olurdu.

Bugünse onlara bakacak enerjim dahi yok.

Son yirmi dört saatim düğün ziyafeti, çeyizler ile draho-malar* hakkında hayal meyal bazı işler ve konuşmalar yaparak geçti. Francesca Yenge tüm bu planların beni heyecanlandıracağını söyleyerek tüm gün beni meşgul etti. Kilise şu an onun etrafımda gezinmediği tek yer gibi görünüyor. Bu-

* Hristiyan ve Musevi inancında kız tarafının damada götürdüğü mal ya da para. (e.n.)

rası hiç istemediğim bir geleceğe dair durmak bilmeyen la-
kırdıların artık peşimden gelemediği tek yer. Düşünüp, Rey-
na'nın mesajını bulacağım ve başka birinin karısı olmadan
önce buradan kurtulmayı başarabileceğim bir yer.

Tuhaftır, yapılacak bunca işin arasında yengem buraya
gelme izin verdi. Belki de Tanrı'mn beni ikna edeceğini
ummıştır. Kabul etmem gerekirse şu an bana yardım edebi-
lecek tek bir kişi varsa, o da Tanrı.

Buz gibi sert zeminde ilerlerken gözlerimi kubbeli ta-
vana kaldırıyor ve Tanrı'dan bana yardım etmesini diliyo-
rum. Alessandra, Cipriano ve Lorenzo'yla biraz daha kala-
bilmenin bir yolunu bulmayı her şeyden çok isterdim, ama
eğer burada kalmak, Niccolo'yla evlenmek anlamına gele-
cekse buradan bir an önce defolup gitmeliyim. Bu ister çin-
gene büyüsiyle, ister gökten incek devasa bir koruyucu
meleğin beni alıp eve götürmesiyle, isterse de filmlerde gör-
düğümüz gibi tuhaf bir kapıdan geçmemle olsun; nasıl oldu-
ğu umurumda değil. Yeter ki, hayatın yeniden bir anlamının
olduğu kendi evime ve zamanıma döneyim.

Havadaki ağır tütsü kokusu burnumu kaşındırıyor ve
hapşuruyorum. Hemen arkamda Francesca Yenge'nin bugün
bana bu ilahi yolculukta şaperonluk etmesi için gönderdiği
Lucia kilisenin diğer müdavimleriyle birlikte durmadan du-
daklarını oynatarak bir şeyler mırıldanıyor. O an aklımın bir
köşesinde bir düşünce can buluyor.

Arkamı dönüp geri geri yürürken, "Ne söylüyorsun sen?
Bu bir dua mı?" diye soruyorum.

Lucia iri gözlerini açıp bir elini havaya kaldırarak bana
durmamı işaret ederken sert bir şeye çarpıyorum. Bedenime
kollar dolandığında bunun bir insan olduğunu anlıyorum.

"Cat."

Lorenzo'nun sesini duymamla birlikte kendimi onun
göğsüne bırakıveriyorum. O an sanki içinde yürüyormuşum
gibi hissettiğim sis bulutu dağılıp, sersemliğim anında yok
oluyor ve çalan çanlar nihayet kulağımda hoş bir seda bulu-
yor. Lorenzo kollarını belime daha sıkı sarıldığında derin bir
oh çektiği nefesini boynumda hissediyorum. Lucia hiç dur-
madan öksürerek bize nerede olduğumuzu hatırlatmaya çalı-
şıyor. Bunun üzerine Lorenzo istemeyerek de olsa beni bıra-
kıyor.

Yüzüne bakmak için döndüğümde omuzlarımın gevşe-
yerek düştüğünü hissediyorum.

"Lorenzo." Adını söylememle birlikte kalın duvarlarla
çevrili bu sert dünyada onun da yüzünün yumuşadığını görü-
yor ve gülümsüyorum. "Beni nasıl buldun?"

Yüzündeki tebessüm her zamanki özgüveninden yoksun
olsa da yine son derece seksi. "Hizmetkârlarımdan biri gün
doğumundan beri evinin önünde bekliyor." Gözlerimi şaş-
kınlıkla açıyorum. Bu tatlı, romantik jest karşısında kendimi
gülümsemekten alamıyorum. O da önce gülüp, ardından yü-
zündeki tebessümü siliyor. Etrafımızı çevik bakışlarla süze-
rek usulca, "Seninle konuşmanız lazım." diyor.

Ben de onu başımla onaylayıp ellerini tutuyorum. "Bi-
liyorum, Lorenzo. Gerçekten çok üzgünüm." Derin bir nefes

alıp dudaklarımı ıslatıyorum. Kalbim delicesine çarpıyor. “Meydan dün tam bir curcunaydı. Niccolo olayını o şekilde duymanı hiç istemezdim. *Bunun* kesinlikle benim isteğimle olmadığını bilmen gerek. Balodan sonra amcam bana tuzak kurdu ve o zamandan beri de adeta bir kâbusun içindeyim.”

Lorenzo gözlerini sımsıkı kapatıp ellerinden birini ellerimden kurtararak darmadağın olmuş saçlarının arasından geçiriyor. Ancak o an onun da ne kadar perişan görüldüğünü görebiliyorum. Ceketı kırış kırış olmuş, gözlerinin altında mosmor halkalar var, suratı kül rengi ve de suratının canlılığı kaybolmuş durumda. He zaman var olan hayat neşesi uçup gitmiş.

“Ben de öyle. Hâlâ gözüme bir gram uyku girmedi. Bir plan yapmaya çalışıyorum.” Bana doğru bir adım daha yaklaşıyor ve Lucia’ya onu tartan bir bakış fırlatarak omuzlarını tutuyor. “Cat, bu evliliğe karşı çıkmalısın. Sinyor di Rialto’yu sevmiyorsun. Sen beni seviyorsun, tıpkı benim de seni sevdiğim gibi.”

Göğsümden yarı kahkaha yarı sızlanma şeklinde bir ses yükseliyor. “Tabii ki onu sevmiyorum, Lorenzo.” Başımı iki yana sallayarak ona haklı olduğunu söylemek, benim de onu sevdiğimi haykırmak istiyorum. Ama şu an bile sözcükler ağzımdan dökülmüyor. Bunun yerine omuzlarımı silkiyorum. “Benim ne düşündüğümün ne önemi var ki.”

Yüzündeki yorgun ifade birden, bir kararlılık ifadesine dönüşüyor. Elinin tersini yanağımda gezdirip gözlerimin içine baktığında içimin eridiğini hissediyorum.

Gözlerimi kapatarak bu dokunuşa teslim oluyorum.

Titrek ve derin bir nefes alıp tuttuğunu hissediyorum. Gözlerimi açtığımda bu nefesi aceleyle verip, “Önemi büyük. Senin ne düşündüğün her şeyden önemli. Cat, şu anda babamla evliliğime izin vermesi için mücadele ediyorum. Ona seninle evlenmeme izin verirse aile işinde yer alacağımı söyledim. O da bu teklifimi... *düşünüyor*,” diyor. Bu kelimeyi söylerken sesi gürleşiyor. “Eğer reddedecek olursa, birlikte buralardan kaçacağız,” diyor. Çenesini kilitleyip güçlükle yutkunuyor. “Her iki şekilde de Sinyor di Rialto’yla evlenmek zorunda kalmayacaksın.”

Uzunca bir süre söylediklerini idrak etmeye çalışıyorum. Ettiğimde ise dünyam yeniden tepetaklak oluyor. Buradaki insanların sorunu ne? Suyundan mıdır nedir. Gerçi su içtiklerini bile görmedim. Dertlerinin ne olduğunu kesinlikle anlamıyorum.

Annesinin peşi sıra bıraktığı eski sevgililer ve kocalar yüzünden evlilik kurumuna bile inanmayan bir kız olarak durmadan evlilik teklifi alıp duruyorum.

Sonraki saniye bunun hiç de komik olmadığını fark ederek başımı iki yana sallıyorum. “Lorenzo, bu sayede yapacağın tek şey anne ve babana teslim olup kendini onların isteklerine bırakmak olur. Geçen gün gittiğimiz piknikte, ‘Sen asla bir iş adamı olamazsın,’ demiştin, *sen bir ressam*.” Dudaklarında karşı çıkmaya hazırlanan bir kıpırdanma görüyor ve onu durdurmak için parmağımı hemen dudaklarının üzerine koyuyorum. “Hayır. Kaçsak bile, sen de biliyorsun ki

ressam olmak için Floransa'dan daha uygun bir yer bulamazsın. Bu senin hayalin, Lorenzo ve ben bundan vazgeçmene sebep olmayacağı!"

Söylediğim son sözün kilisenin duvarlarında yankılanmasıyla etrafımızdaki kişiler bize ayıplayarak bakıyorlar. He-men arkamdaki Lucia ayağını yere vuruyor. "Şşşt!"

Lorenzo ellerini nazikçe yüzümün her iki tarafına koyuyor ve başını eğip gözlerimin içine bakıyor. Sesi bir fısıltıdan farksız: "Patience D'Angeli -Cat- benim hayalim artık sensin."

Bakışları net ve kendinden emin. Öyle ki içimde bir şeyler beni güçsüzleştirerek kopuyor. Bir skandala imza atıp atmadığımı umursamadan alnımı göğsüne dayıyor ve kollarımı incecik beline sarıyorum. Bana en kötü ne yapabilirler ki? Henüz reşit bile değilken istemediğim bir evliliğe mi zorlarlar? Ah, bunu zaten yapıyorlardı, *değil mi?*

Lorenzo başımın üzerine bir öpücük kondurup sadece benim duyabileceğim bir sesle, "Yarın akşam günbatımında bana gelmenin bir yolunu bul. Seni bekliyor olacağım," diyor.

Gözlerimi kaldırıp onun o umut dolu gözlerinin içine bakıyorum. Artık karşı koymaya gücüm yok. Başımı usulca olur anlamında sallıyorum. Yüzünde açıveren zafer tebessümü güzelliğinden başka bir şey değil. Gözlerini kırıştırarak kapıdan çıkıp gidiyor.

Köşke giderken adımlarım artık daha hafif. Lorenzo'yu bir kez daha görmek bana umut verdi; en azından etrafımdaki sis bulutunu dağıttı. Onunla gerçekten kaçmayı falan düşünmüyordum yok ama şimdi artık buradan kaçmak için bir çözüm yolum daha olduğunu biliyorum. Derin bir nefes bırakıp Lucia'nın koluna giriyorum, birlikte evimize giden son köşeyi dönüyoruz. Lucia o an gözlerini deviriyor.

Beni kendime getirip bir adım geri çekildikten sonra, "Bakıyorum da moraliniz düzeldi, M" diyor.

Bahçeye önden benim girmemi işaret ediyor. Kendimi bahçenin serinliğine bırakırken kafamı kaldırdığımda Alessandra'nın bizi izlediğini görüyorum. Bizi son derece ihtiyatlı, gergin bir tebessümle karşıladığında ben de ona el sallıyorum.

"Moralim düzeldi, Lucia. Ama son bir şeye daha ihtiyacım var. Ne biliyor musun? Bir kızlar gecesi. Daha önce hiç böyle bir şey yapmadım. Hem bir gelinin böyle bir bekârlığa veda partisi vermesi çok normal değil mi?"

Her ne kadar yaptığım şaka zorlama olmasa da verdiği duygu öyle. Tüm bunların Alessandra'nın suçu olmadığını biliyorum. O bana buraya geldiğim andan itibaren son derece yakın davrandı ama amcam şu Niccolo bombasını patlattığından bu yana kendi derdime öylesine düştüm ki Alessandra'yı unuttum.

Lucia daha önce bunu hiç duymamış olmanın şaşkınlığıyla tek kaşını havaya dikse de ne demek istediğimi anlamışa benziyor ama ben yine de her ihtimale karşı, "Tüm bu can

sıkıntısından, büyüklerin gözetiminden uzak, katıksız bir eğlence istiyorum. Bizim için mutfağın, şu harika kozalak pastalardan –ya da buralarda meşhur olan ne varsa– yapmasını sağlayıp, sonra da odama getirir misin?” diye açıklıyorum.

Lucia başını tamam anlamında sallayıp soruyor. “Yalnız mı olacaksınız?”

Alessandra’nın penceresine doğru bakıp, “Elimden gelse de olmam,” diyorum. Ellerimi ağzımın kenarına siper edip bağıryorum. “Hey, Less, bu gece benim odamda yatacaksın! Londra’da kızlar gecesi nasıl olur sana göstereceğim!”

Alessandra ona göz kırpmasını görüp bana doğru ışık dolu bir tebessüm fırlatıyor. “Hemen geliyorum!”

Alessandra’nın hareketli bukleleri pencerenin önünden çekildiğinde Lucia’nın merdivenleri tırmanmadan önce dudaklarının seğirdiğini görüyorum. Ben de onun peşinden giderken izlediğim yatılı kalmalara ev sahipliği yapmış kadın filmlerini anımsamaya çalışıyorum. Doğrusu sekiz yaşından bu yana bir tane bile izlemedim. Filmlerdeki koşulların daha iyi olacağını bilmeme rağmen, anafikir hep aynı olsa gerek: güzellik ürünleri, makyaj ve bitmek tükenmek bilmeyen kız muhabbetleri...

Elimin altındaki kaçak sırt çantam sağ olsun, bu gece için her şeye sahibiz.

Odama vardığımda Alessandra’yı çoktan gelmiş, yatağımın ayakucunda otururken buluyorum. İçeri girdikten sonra kapıyı ardımdan kapatıp ellerimi arkamda birleştiriyor ve birazdan çok önemli bir bilgi paylaşacakmışım gibi bir tavırla

çenemi yukarı kaldırıyorum.

“Geceyi başka biriyle geçirmenin ilk kuralı gevşektir.”

Alessandra itaatkâr bir tavırla başını sallasa da tam olarak ne dediğimi anlayamayarak alnını kırıştırıyor. Bense gülümseyerek, yatağımın üzerinde duran yastığı alıp kafasına indiriyorum.

“İkinci kural, burada söylenen hiçbir şey dışarı çıkmaz. Gerçi bizim aramızda zaten böyle sırlar var. Tabii, insanların senin bir kaçık olduğunu düşünmelerini istiyorsan her şeyi anlatabilirsin. Ve üçüncü kural, aslında üçüncü bir kuralım yok ama üç kuralı olan şeyleri daha havalı buluyorum.”

O sırada kapıda hızlı ve ısrarcı bir vuruş duyuluyor. Alessandra’nın yanına oturup, “Gel,” diye bağıryorum. Sonra da Alessandra’ya dönerek Lucia’nın elindeki tepsiyi işaret ediyorum. “İşte başlıyoruz. Üçüncü kural demiştim en son. Al sana üçüncü kural: kalori tüketimi. Geceyi biriyle geçiriyorken kalçanın etrafında giderek büyüyen çemberi düşünmeyecek ya da bu konuda endişelenmeyeceksin.”

Alessandra, Lucia’nın elindeki tepsiyi bakarak, “Kalori tüketimi,” diye art arda tekrarlıyor.

Lucia elindeki kozalak pastaların ve küçük turtaların süslediği tepsiyi yere bıraktığında başımı memnuniyetle sallıyorum. “Çok iyi iş çıkarmışsın. Lucia.”

Lucia ise hızla dönüp arkasından kapıyı kapatıyor. Ben de eğilip yatağımın altından sırt çantamı çıkarıyorum. Çantayı yatağın üzerinde aramızdaki boşluğa koyarak, “Şimdi,

kızım,” diyorum. “Sanırım güzel kokulu eşyalarla dolu çantamı karıştırmak bayağı ilgini çekti.”

Alessandra ellerini neşeyle çırpıyor –klasik bir Alessandra ne kadar neşelenebilirse o kadar– ve ben çantayı yatağın üzerine boşaltırken yatağın üzerinde zıplamaya başlıyor. Parfümümden birkaç kez sıkıp çiçek ve meyve kokan vücut kremlerimi koklayarak oldukça yıpranmış görünen *Us Weekly* gazetesine uzanıyor ve parmaklarını kapak resminin üzerinde gezdiriyor.

“Bu bir dergi, daha doğrusu tabloid gazete,” diyorum. “Burada ünlülerin her türlü pisliklerini bulabilirsin. Ashına bakarsan.” deyip babamın filminin gala gecesi çekilmiş resminin olduğu sayfayı açıyorum, “bu benim babam. Şu sağda gözükene de benim dirseğim. Gerçekten de çok fotojenim, sence de öyle değil mi?”

Less dergiyi eline alıp yukarı kaldırıyor ve dikkatle inceliyor. “Baban çok yakışıklı. Hemen yanındaki şu güzel kadın babanın bahsettiğin sevgilisi mi?”

Dilimi dışarı uzatarak kişisel bakım malzemelerimi karıştırmaya başlıyorum. “Evet, işte cadı kılıklı müstakbel üvey annem o.”

“Cadı kılıklı mı? Pikniğe gittiğimizde bana kırdı yap-tırdığın gibi bir cadı mı?”

Fosforlu yeşil bir yüz maskesine elimi atarken iç geçi-rerek Less’in gözlerinin içine bakıyorum. “Hayır, o kadar da kötü biri değil. Hem zaten ben de Pamuk Prenses sayılmam. Jenna sadece biraz sinirimi bozuyor, o kadar.” Maskeyi gö-

zünün önünde açıyorum. Artık ne babamın nişanısını ne de beni bunalıma sokan diğer şeyleri –benden büyük adamlarla evliliği ya da benim için hayallerinden vazgeçen yakışıklı-ları– düşünerek bu ilk kızlar gecemizi mahvetmek istiyorum. “Haydi bakalım, şimdi artık kendimizi güzelleştirme vakti, tatlım.”

Yüzümüzü yapış yapış macuna buladıktan sonra dijital fotoğraf makinemi alarak başımı onunkine yastıyor ve gelecek kuşaklar için bir poz fotoğrafımızı çekiyorum. Neden da-ha önce fotoğraf çekmediğimi bilmiyorum. İçimde halen bir gün eve döneceğimin umudu var ve döndüğümde tüm bu yaşadıklarımın bir rüya olmadığının böylesi bir ispatına sahip olmak çok hoş olacak.

Bakışlarımı aşağı çevirip ne kadar da aptal göründüğümü tebessüm ederek çektiğim fotoğrafa bakıyorum. Bu fotoğraf aynı zamanda tekrar yalnız kalıp Less’i özlediğimde benim tek tesellim olacak.

Alessandra burnunu çekiştirip, kaşlarını kıpırdatıp, hiç durmadan çenesini açıp kaparken, “Bunu yaparken yüzümü oynatmamam mı gerekiyor?” diye soruyor.

Burnumu çekip bir kahkaha atarken fotoğrafı görmesi için makineyi ona uzatıyorum. “Evet, bu da bu işin gerek-le-rinden biri.”

Fotoğrafa baktığı anda ağzı şaşkınlıkla yuvarlanıyor. “Ne harika bir şey bu, anında bir resim çizdirdik! Tıpkı senin renkli derginde olduğu gibi. Bu sihirli kutuda başka resimler var mı?”

“İnsanların çok fazla fotoğrafı yok. Geldiğim yerde çok sosyal bir insan olduğumu söyleyemem ama bol miktarda bina, köprü, günbatımı ve benzer fotoğraflar var.” Uzanıp makinenin galeri bölümüne giriyor ve her birkaç fotoğrafta durup gördüklerini açıklıyor. “Bu, babamın film setlerinden birinde çekildi. Yanındaki sarışın Charlie Williams. Anemden sonra gişe başarısında ikinci olan aktris,” diyorum gözümü kırıp gururla gülümserken.

Alessandra oturduğu yerde doğrulup makineyi kendine biraz daha yaklaştırıyor. “Bu güzel kadın bir aktris mi?”

Giderek daha da gerilen maskesinin izin verdiği ölçüde açabildiği koca gözlerine bakarak bir kahkaha atıyorum. Rol yapmak ve kadınlar üzerine yaptığımız çağdaş yorumların Alessandra’yı ne kadar şaşırtabileceği gerçeğini unutuyorum özellikle de Less tiyatro konusunda bu kadar tutkuluyken. Birden, geçen ay *Kisses and Disses* filmini indirdiğimi hatırlayarak iPhone’umu ve bataryasını elime alıyorum.

“Aynen öyle. İstersen sana filmini bile gösterebilirim,” diyerek yeni açılan telefonumda ilerlemeye başlıyorum. “İş konusunda anne ve babamın izlerinden gitme gibi bir planım yok ama babamın filmlerini indirip analiz etmeyi seviyorum. Setlerine sık sık ziyarette bulunuyorum. Bu yüzden hangi sahneyi ne zaman çektiklerini hatırlamak ve neden öyle bir kamera açısı seçtiğini anlamaya çalışmak çok eğlenceli oluyor.”

Filmi bulup küçük fotoğrafı tıklatıyorum, parlak yeşil bir değerlendirme ekranı ortaya çıkıyor. Alessandra hiç vakit

kaybetmeden kendini “hareketli fotoğraflar” ve de kadın oyuncular içinde kaybederken ben de başımın altına bir yastık çekerek onu izlemeye koyuluyorum. Şu an karşımda duran büyük büyük büyük büyük büyük büyük teyzem ya da kuzenim. Yüzündeki fosforlu bir maskeyle oturmuş, babamın gelecekteki bir filmini izliyor. Eğer gerçekten varlarsa şu an zaman yolcuğuna dair kuralları fazlasıyla ihlal ediyor olmayıyım ama Less’in yüzündeki bu ifadeyi görmek her şeyi değiştiriyor.

O an aklıma birden, bana bu maskeyi buna benzer bir gece yaşayabilmemiz umuduyla Jenna’nın aldığı anımsıyorum. Bundan birkaç ay önce, babamla nişanlamalarından kısa bir süre sonraydı. Babam şehir dışında çekime gitmişti. Bense döndüğümde yatağımın başucundaki komodinde birbirinden çeşitli güzellik ürünleri, kanepede bir dünya yastık ve battaniye ve de sehpanın üzerinde çeşit çeşit çikolatalar bulmuştum. Jenna’nın gözlerinde bitkin bir ifade vardı ama aklındaki fikri söylediğinde sesi her zamanki gibi cıvıl cıvıldı.

Bense elbette ki bu teklifi reddettim. Aklından geçen tam olarak neydi bilmesem de onun oyununa gelmeyecektim. Bu sebeple onun yerine kendimi odama kapatıp müzik dinledim, kitap okudum ama ölesiye de sıkıldım. Sonrasında tuvalete gitmek için odamdan dışarı adım attığımda neredeyse Jenna’nın kapımın önüne bıraktığı kakaolu kek tabağını üzerine basıp düşecektim.

Ne var ki şimdi Lucia’nın getirdiği pastanın ucundan bir

çimdik koparıırken merak etmekten kendimi alamıyorum... O gece Jenna'ya uysaydım şimdiki kadar eğlenebilir miydim? Babamın ne kadar çok çabalarsa çabalasın hiçbir zaman beceremeyeceği kadar eğlenip, şakalaşacağımız, birbirimizi şımartabileceğimiz bir gece olur muydu? Erkekler, kadınların içindeki doğuştan gelen bazı şeyleri anlayamıyorlar. Gerçi ben de bunu daha yeni yeni anlayabiliyorum. Kızlar kalplerini birbirlerine açmak, tatlılar yemek ve güzellik adına el ya-kan malzemelere bulanmak istiyorlar.

Tüm bunları Jenna'yla yaşamam mümkün müydü?

Alessandra filme bakıp kıkırdarken ben bakışlarımı hemen üzerimdeki renkli tavana kaldırıp yaşadığım son dokuz ayı gözden geçiriyorum. Jenna beni istemediğim bir On Altı Yaş Partisi'ne zorlamaktan başka *çok da kötü bir şey* yapmadı aslında. Babam ona adeta tapıyor –tıpkı tanıştığı herkesin yaptığı gibi– ve Alessandra ile Francesca Yenge bana fazlasıyla onu hatırlatıyor.

Yatağımın üzerinde uzanan kuzenime bakıyorum. Yüzündeki maske kuruyup çatlamaya başlamış, saçlarını benim tokalarımın biriyle tepesinde toplamış. Bu haline şaşıyorum. Eve geri gidersem –hayır, geri gittiğimde– Jenna'ya da bir şans tanıyacağım.

Lanet olsun, geri dönersem şu aptal On Altıncı Yaş Partisi'ni ve MTV çekimlerini bile kabul edeceğim.

Yattığım yerde doğrulup dergiyi elime alıyorum ve yenden babamın ve Jenna'nın fotoğrafının olduğu sayfayı açıyorum. Jenna'nın tebessüm eden yüzünde Rönesans akraba-

larımın sevdiğim tüm özelliklerini görüyorum adeta. Belki de bu büyüyü bozup evime gidebilirim Jenna'da da sevebileceğim bir şeyler bulacağım.

ON ALTINCI BÖLÜM

Kiliseye giden yolda sokaklar soğuk ve de sessiz. Kalbim de adımlarımla birlikte hızlanıyor. Lorenzo'nun teklifi üzerine yirmi dört saat boyunca düşünme fırsatım oldu. Ve her ne kadar birkaç kez bunun tek çıkış yolum olduğunu düşünecek kadar zırvaladıysam da en sonunda ne yapmam gerektiğine karar verdim. Burada kalıp Lorenzo'yla evlenmek seçeneklerim arasında yok. Ne de olsa benim zaten dünya evine girmek gibi bir hevesim de yok. Kaldı ki Lorenzo'nun anne ve babası onun istedikleri gibi bir işadamı olmasına razı gelse dahi benim amcam ve eşi bu evliliğe hiçbir zaman razı olmayacaklardır. Onlara göre Lorenzo akıllı bir karış havada biri.

Elimdeki bir diğer seçenek ise burada kalıp zihnimi Reyna'nın bahsini ettiği dersler için açmak ve/ ya da bu karmaşadan kaçmam için gereken şeyin bir an önce ortaya çıkması için dualar etmek dışında Lorenzo'yla buralardan kaçıp gitmek.

Ama gerçekten de Lorenzo'nun benim için hayallerinden vazgeçmesine izin verebilir miyim?

Amcamı ve yengemi tek bir kelime etmeden ya da bir açıklama yapmadan terk edebilir miyim? Floransa'dan çıkarsam çingene büyüünün devam edip etmeyeceğinin bile garantisi yokken hem de.

Köşeyi döndüğümde karşımda Santa Maria del Fiore Katedrali'ni görüyorum. Alışkanlık gereği caddeyi geçmeden önce her iki tarafıma da bakıyor ve acaba Lorenzo içeride beni bekliyor mudur diye merak ediyorum. Belki de o bana kararımı sormadan önce benim söylemem için dua ediyordur. İçimi ısıtmak için kollarımı bedenime sarıp adımlarımı biraz daha hızlandırıyorum. Caddede benden başka kimsenin olmamasına rağmen birilerinin beni tanıyabilme ihtimaline karşı başımı yerden kaldırıyorum.

"Sinyora D'Angeli."

Bu kısık sesle birlikte derin bir nefes alıp verirken akşamın soğuğu dudaklarımdan beyaz bir buhar olarak dökülüyor. Birkaç metre ötede Niccolo karanlığın içinden çıkıyor.

"İtiraf etmem gerekir ki amcanızın, yanınızda biri olmadan sokaklarda gezmenize izin vermesine şaşırdım. Hayır, bilmesem, izin almadan dışarı çıktığınızı düşüneneğim."

Dudaklarımı yalayıp, bağımamak için onları kemiriyorum. İçimdeki her içgüdü birden kırmızı alarm vermeye başlıyor. Bu karanlık ve de boş sokaklarda bu ürkütücü adamla karşılaşmak hiç de iyi bir şey değil diye düşünerek bağımamak istiyorum.

Niccolo etrafımda tıpkı vahşi bir hayvan gibi dolanıyor. Beni ürperten çelik gibi bir ses tonuyla, "Ve evden izinsiz çıkma nedeninizin hiç de tasvip etmeyeceğimiz sebepleri olabileceğini düşünüyorum," diyor.

Ne gözlerimi kırptıyor ne de ağzımı açabiliyorum. Kalbim kulaklarımda atarken sırtımı dikleştirip gözlerindeki meydan okumaya aynı şekilde karşılık vererek onun tuzağına düşmeyi reddediyorum. Sadece biraz kıskandı, ani tepkiler veriyor. Tek yapabileceğim biraz alttan almak.

Tam karşımda durup bana gergin ve de sahte bir tebessümle gülüyor. Tek bir elini göğüs hizasına kaldırırken diğeriyle de dudaklarıyla oynamaya başlıyor. "Patience, sanırım size anlatmam gereken bir hikâye var. Belki de hiç duymadığınız, biraz üzücü bir hikâye bu ama bizim ülkemizde her gencin bildiği bir hikâyedir."

Konuşmaya devam etmek için sanki izin istemişçesine tek kaşını havaya dikeyiyor –ki bunu ilk kez yapıyor– ve sonra konuşmaya devam ediyor. "Bildiginiz üzere sizin yaşınızdaki genç bayanlar evlilik yaşma geldiklerinde çok talihsiz bir hataya düşüp ailelerine karşı gelebiliyorlar."

Bir an şüpheyle kaskatı kesildiğimi hissediyorum. Bahsettiği bu senaryoyu zaten birkaç gündür Alessandra bana durmadan anlatıyor ve bunun olağanın dışında bir durum olduğunu söylüyordu. Kızların pek çoğu –hatta belki de hepsi– ailelerinin ya da toplumun onlar için öngördüğü geleceğe gözü kaplı evet demelilermiş.

Bu sebeple Niccolo'nun bana anlatacağı hikâye pek çok

kızı değil yalnızca beni ilgilendiriyormuşa benziyor. Ve gözlerindeki buz gibi bakışlara bakılacak olursa söyleyecekleri giderek daha da çirkinleşecek.

Sanki ona bir soru sormuşum gibi Niccolo başını sallıyor. “Siz, üzücü bir hikâye, sizce de öyle değil mi? Ama karım ki işler bu kadarıyla kalmayıp daha kötüye de gidebiliyor. Bu kızlar bazı genç erkeklerin tekliflerine kulak verip...” Bana doğru yaklaşıp fısıldıyor. “Onlarla kaçıyor da.”

Tüylerimin diken diken olduğunu hissediyorum. Kalbim önce durup, ardından delicesine atmaya başlıyor.

Bunu biliyor olamaz. Lorenzo’nun planını bilmesinin imkân yok, tabii eğer dün peşime hafiyelerini takıp konuşmalarımızı dinlettirmediyse. Dünyü yeniden gözden geçirip etrafımda şüpheli birilerini görüp görmediğimi anımsamaya çalışıyorum ama etrafım öylesine kalabalıktı ve o kadar çok tanımadığım yüz vardı ki hiç kimse dikkatimi çekmedi. Ve çalan çan sesi ve fısıltıyla salonu dolduran dualar sayesinde bizi kimse duymıyor sanıyordum.

Görünen o ki yanılmışım.

Niccolo’nun gergin suratı ve gözlerindeki kibirli bakış fikirlerimde yanılmadığımı ispatlıyor, verdiğim ya da vermediğim kararı bilmesede Lorenzo’nun bana yaptığı teklifi biliyor. Gözlerindeki zalimce bakıştan ve duruşundaki ki sahiplik hissinden kendimi kurtarmaya çalışarak etrafa bakıyorum. Yalnızız.

Pekâlâ, tek yapmam gereken kendimi bir an önce kilisenin içine atmak. Lorenzo oradadır.

Boğazımı temizliyorum. Sesime sahte bir özgüven kazandırmaya çalışarak, “Bu çok üzücü bir hikâye, Sinyor,” diyorum. “Ve benimle paylaştığınız için çok teşekkür ederim. Ama sizin için bir sakıncası yoksa artık kiliseye girip duamı etmek istiyorum.”

Öne doğru bir adım atmamla, o da aynısını yaparak yolunu kesiyor.

Yutkunuyor ve derin bir nefes alarak gergin bir şekilde gülümsüyorum.

Sözlerini ona iade ederek, “Sinyor, bilmesem beni Tanrı’dan uzak tutmaya çalıştığınızı sanacağım. Bunun çok da onurlu bir davranış olmadığı ortada,” diyorum.

Niccolo’nun dudakları titriyor, hatta belli belirsiz bir biçimde kıkırdadığını duyuyorum. Kendimi toparlayıp bir adım daha atacakken kolunu uzatıp beni göğsümden durduruyor.

“Elbette ki dua etmek hakkınız. Yakında benim karım olacaksınız, sizden bana lekesiz gelmenizi bekliyorum ama gitmeden önce, hikâyemin sonunu da duymak isterseniz diye düşündüm.”

Gözlerimi kapatıp içimden üçe kadar sayıyorum. Lorenzo’yla kaçıp bu adamı bir daha görmek zorunda olmamak şu an öyle cazip geliyor ki. Gözlerimi açtığımda Niccolo’yu epeyce yaklaşmış burnunun üzerinden bana bakarken buluyorum. Korkuyla geri çekiliyorum.

“Neymiş sonu?” diye soruyorum içten içe kendimi zavırlık belirtisi göstermeye zorlayarak.

“Himaye ve de kaçıp gitme hayalleri satan adamlara en sonunda ne oluyor biliyor musunuz? Hepsinin de sonu aynı kötü sona ulaşıyor.” Sesini kısıp kulağıma doğru eğiliyor. “Bir daha hiçbirinden haber alınamıyor.”

“Geldin.”

Lorenzo’nun rahatladığını belli eden fısıltısını kulağımda hissettiğimde içim ürperiyor. Niccolo’nun esaretinden kurtulduğumdan beri bir *Meryem Ana* tablosunun hemen yakınında dizlerimin üzerinde bekliyorum. Beklentileri ve kabul edilen duaları için bazılarının geride bıraktıkları bu çiçek ve hediye denizinin tam ortasına dizlerimin artık beni daha ileriye taşıyamayacağını anladığım an çöktüm. Sadece birkaç dakika önce kendimi yeterince sakinleşmiş hissedip mutfaktan aldığım olgun bir yeşil armudu çerçevenin altına bırakarak ona sundum.

Beni bir sembol karakterize edecek olsaydı bu kesinlikle bu meyve olurdu. Rönesans sanatıyla olan aşkımla bu meyve başlattı, dövmeme ilham kaynağı oldu ve Reyna gördüğünde de buraya gelişimin sebebi oldu. Ben de elimdeki armudu diğer sembollerle birlikte burada bırakmaya karar veriyorum. Belki de bu sayede dualarım kabul olarak beni eve gönderecek bir mucize gerçekleşir ya da kararlarımı daha kolay almama yardımcı olur.

Gerçi Niccolo’yla konuştuğumdan beri tek duam, Lorenzo’nun güvenliği için.

Ona doğru döndüğümde Lorenzo’nun gözlerindeki bitkin bakışı görüyorum. Boğazıma gelip oturan yumruyu yutmaya çalışıp, “Elbette ki gelecektim,” diyorum.

O da benim yanıma çökerken yüzüne her zamanki gülüşünü yerleştirmek için dudağının sağ tarafını yukarı kıvrıyor. Gözlerini kapatıp derin bir nefes alıyor. Bu çabasıyla omuzları bir kalkıp bir iniyor. Gözlerini yeniden bana çevirdiğinde içlerinde umutla karışık panik görüyorum.

“Babam teklifimi kabul etti. İki hafta içinde Londra’daki ortakların yanında staj görmek için şehirden ayrılacağım.”

Çok sevdiği Floransa’dan, kendi dünyasının sanat merkezi olan bu yerden ayrılacağını söylediğinde gözlerindeki sıkıntıyı görmekten kendimi alamıyorum. Şu ana kadar bu teklifi reddetmeyi düşünmemiş olsaydım da, eminim ki bu bakışla vazgeçip reddederdim.

Ondan ayrılacak olma fikri içimi acıtıyor ama zaten bu gece ayrılacak da ayrılacak da bizim için önünde sonunda vedalaşma zamanı gelecek –çünkü bir gün nasılsa evime döneceğim– o yüzden bunu şimdi yapmak en iyisi. En azından henüz o güvendeniyken.

Gözlerimi kapatıp birazdan yapacağım şey için güç toplamaya çalışıyorum. Büyürken, gözümün önündeki annemi izleyip aşkın sadece acıya sebep olduğuna inanmışım. İşte bu kez hiç ummayacağım kadar çok sevdiğim bu genç adama birazdan tarifsiz bir acı yaşatacağım, ama en azından bu sefer annemin tüm aşklarının aksine bunu kendi bencilliğim yüzünden yapmayacağım.

Bu kez Lorenzo'yu sevmek, onu özgür bırakmak anlamına gelecek.

Lorenzo'nun şaşkın bakışları altında elimi elbisemin üst kısmından içeri sokup fotoğraf makinemi dışarı çıkarıyorum. "Lorenzo, gelecekte bahsetmeden önce, benim için bir şey yapmanı istiyorum. Bunu yapar mısın?" Lorenzo başını usulca, olur anlamında sallarken bir yandan da elimdeki plastik kutuya bakıyor. Ağlamamak için kendimi zor tutuyorum. Boğazımı temizleyerek şöyle diyorum: "Bana insanı çıldırtan o gülüşlerinden birini daha yapar mısın? Onu gördüğümde bu yana aklımdan bir kez olsun çıkaramıyorum."

Lorenzo bir kahkaha atmadan önce başını eğip bana uzun uzun bakıyor. "Sen ne istersen yaparım, Cat."

Ve o an sanki ortaya çıkan biri Lorenzo'nun üzerindeki karamsar, endişeli ve de öfke yüklü bir maskeyi kaldırıp yerine onun, o âşık olduğum kendinden emin, mutlu, seksi halini ortaya çıkarıyor. Gerçekler gelip yeniden yüzüne oturmadan önce deklanşöre basıyor ve onu yeniden olduğu yerde saklayıp makineyi de elbisemin içine koyuyorum.

Lorenzo gözlerini kısıp sorgulayan bakışlarla ağzını açtığı anda başını iki yana sallayıp onu susturuyorum. Kalan kıstıllı zamanımı ona geleceğe ait aletleri açıklamakla geçirmem istemiyorum. Gözlerime doluşan yaşlarla bir kez daha soruyorum. "Bir iyilik daha yapmanı isteyebilir miyim?"

Lorenzo başını evet anlamında sallarken yüzündeki tebessüm giderek daha da yayılıyor. "Elbette."

"Beni bir daha öper misin?"

Başını geriye atıyor ve etrafına bakarak bana kilisede olduğumuzu hatırlatmaya çalışıyor. Dudağımı ısırarak burada öpüşmenin hiç de yakışık almayacağını anlıyorum ama bu son dileğime kaşı koyacak gücüm yok. Elini yakalayıp onu ayağa kaldırıyorum ve katedralin çift kanatlı kapısından dışarı çıkıp köşeyi dönünceye kadar durmadan yürüterek meraklı, dedikoducu, *casus* gözlerden uzaklaştırıyorum.

O an ne kadar umutsuz göründüğümü umursamayarak, "Peki ya şimdi?" diye soruyorum.

Gözlerindeki tutku adeta erimiş birer çikolata havuzuna dönerken beni başıyla onaylayıp kollarını belime doluyor. "Şimdi olur."

Lorenzo'nun öpüşü umutsuzluk ve iki günün özleminin yanı sıra ikimizin ortak geleceğine dair umutları da taşıyor. Kendimizi durmadan birbirimize doğru çekiyor, var olan yakınlıktan hoşnut olmayarak daha da fazlasını istiyoruz. Lorenzo öpücüğünü daha da derinleştirdiğinde yarı iç çekme yarı ağlama şeklinde nefesler bırakıyorum. Ağzımın içini tuz tadı kapladığında yanaklarımdan süzülen yaşları fark ediyorum. Lorenzo hafifçe geri çekilip yüzüme bakıyor.

İpekten daha yumuşak elleriyle gözyaşlarını silip burnumun üzerine bir öpücük konduruyor. "Ağlama meleğim. Bundan sonra hep birlikteyiz."

İçim kan ağlıyor. Her ne kadar sözlerinin doğru olması istesem de her şeyin buraya kadar olduğunu biliyorum. *Artık veda zamanı.*

Gözlerimi kapatıp parmak uçlarımda yükseliyor ve onu

son bir kez daha öpüyorum. Parmaklarımı altın rengi yumuşacık saçlarının arasından geçiriyor, alt dudaklarını dişliyor ve o erkeksi kokusunu içime çekiyorum. Burnunun ufak kemeresinin üzerine, bronz yanaklarına ve üst dudaklarının üzerindeki çukura art arda öpücükler konduruyorum. Sonra da pişmanlıkla geri çekilip şaşkın, umut dolu gözlerinin içine bakıyorum.

“Seni evine kadar bırakıp amcandan bir görüşme talep edeyim mi?” diyor. Bu sırada elleri kollarımdan aşağı kayıp parmaklarımla kenetleniyor.

Başımı iki yana sallayıp, gözlerinde beliren şaşkınlık belirtilerini izliyorum. Usulca derin bir nefes alıp önce üçe, sonra beşe kadar sayıp nefesimi yeniden bırakıyorum.

“Hayır, Lorenzo. Çok üzgünüm ama seninle evlenemem. Her şeyi bırakıp gidemem.”

Lorenzo şaşkınlıkla kendini geri çekerken dudakları kâh açılıp kâh kapanıyor. Yüzünden şaşkınlık, şüphe ve acı duyguları aynı anda geçiyor. O karşı çıkmadan ya da ben kendimi kaybetmeden önce anlatmaya koyuluyorum.

“Benimle tanışmadan önce hayatın için ne planladıysan o yönde devam etmelisin. Sen harika bir adamsın. Kariyerin nasıl ilerlerse ilerlesin baban da önünde sonunda bunu görecektir. Bir ressam olarak da seninle gurur duyacaktır. Ve bir gün zamanı gelip hayatını düzene soktuğunda âşık olacaksın. Gerçek, derin ve de tutkulu bir aşk olacak bu. Biliyorum.”

Lorenzo kollarımı yakalayıp kesik ama hızlı nefeslerle gözlerimin içine bakıyor. “Ne söylediğini kulağın duymuyor

senin? Sen beni istiyorsun, bundan adım gibi eminim.”

Kollarımı ellerinden kurtarıırken gözyaşlarının gözlerimden boşalmasına izin veriyorum. Bu yaşların sebebi tıpkı Niccolo’nun verdiği gibi fiziksel bir acı değil, canımı yakan sadece onun yanında olmak. Lorenzo ellerine korkuyla bakıp beni bırakıyor.

“Seninle olmayı çok istiyorum, Lorenzo,” diyorum usulca geri çekilirken. “Ama benim için hayatını mahvetmene izin veremem.”

Lorenzo yeniden yalvarmaya başlamadan ya da doğru şeyi yapma irademi kaybetmeden önce arkamı dönüp elbise-min eteğini yakalıyorum. Kalbim kırık bir halde eve doğru koşarken hıçkırıklarım Arnavut kaldırımını soğuk caddede yankılanan ayak seslerime karıştırıyor.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Lucia'nın kapıya vuruşuyla huzursuz rüyamdan uyanıyorum. Bütün gece gözümde hiç uyku girmede. Penceremin dışındaki gökyüzü yavaş yavaş karanlık rengini turuncu, pembe ve de mor renklere bırakırken yarı açık şiş gözlerle bu manzarayı seyrettim. En nihayetinde gün doğumunda yorgunluğuma yenik düşmüş olmalıyım.

“İçeri gir!” diye bağırp yumruk yaptığım ellerimi göz çukurlarıma bastırıyorum.

Lucia içeri giriyor ancak halimi görmesiyle birlikte kendinden emin adımları aniden duruyor. Yatağımın üzerinde iki büklüm halde öğürerek ve ağlayarak geçirdiğim gecenin beni şu an nasıl gösterdiği konusunda sadece hayal gücümü çalıştırabiliyorum. Beni yataktan kaldırmaya çalışırken o bildik bakışlarına bir hüznün yerleştiğini görüyorum. “Bugün önemli bir gün,” diyor.

Bir an, ne demek istediğini anlamlandıramıyorum ama sonra hatırlıyorum. Bugün benim on altıncı doğum günüm.

İlk kez âşık olduğum bir erkeğe acı çektirmek ve man-
yak bir sosyopat tarafından sinsice izlenmek her yıl merakla
beklediğim bugünü bana unutturdu. Tarihi dünya görüşüne
göre şimdi artık evlenme yaşındayım. Haydi, kutlamalar baş-
lasın!

Sandalyeme doğru tökezleyerek ilerlerken Lucia'yı ba-
şımla onaylıyorum. "Evet, hatırladığın için teşekkür ederim.
Sanırım on altı çok önemli bir yaş, öyle değil mi?" diye soru-
yorum çatallı ve insanın kulaklarını tırmalayan bir sesle.

Lucia bir boneyle örttüğü kafasını hafifçe yana eğip
bana şaşkınlıkla bakıyor ve saç fırçasını eline alıyor. Ritmik
hareketlerle saçımı okşayışı zaten ağır olan gözkapaklarını
kapatmama sebep olurken boğazını temizleyip konuşmaya
başlıyor. "Amcanız her an dönebilir. Bu nedenle giyinirken
biraz acele etsek iyi olur."

Gözlerimi ani bir hareketle açıyorum. İçimde bir huzur-
suzluk ortaya çıkıyor. Çatlamış, kuru dudaklarımı yalayıp,
"Dönmek mi?" diye soruyorum.

Saçımdaki fırça olduğu yerde kalakalıyor. "Sı, noterden
birazdan döner."

İçimi yeni bir panik havası kaplarken zaten zorla aldı-
ğım nefesim daha bir zorlaşıyor benim için. Dönüyör ve ağ-
zımı açarak tekrar ediyorum. "Noter."

Lucia bana uzun uzun bakıyor, gözlerimdeki soruyu an-
layarak başıyla beni onaylıyor. "Sabah gün doğarken Sinyör
di Rialto'ya eşlik etti. Yengeniz ve kuzeniniz de düğün mera-
simi için hazırlanıyorlar. Bugün düğününüz var."

HAYIR!!!

Kafamın içinde otomatik olarak yankılanan bu ses bey-
nimi adeta kendine esir ederken Lucia'nın bir sonraki sözle-
rini kaçırıyorum. Ne var ki şaşkın gözlerim, dudaklarının kı-
pırdadığını fark edebiliyorum.

Titreyen elimi masanın üzerine koyup kendimi ayağa
kalkmaya zorluyorum. "A... affedersin. Ne dedin?"

Onu mutlaka yanlış anlamış olmalıyım. Francesca Yen-
ge bu kadar önemli bir şeyi bana söylememelik etmez. Ne
var ki sonradan Lucia'nın bahsettiği hazırlık aşamalarını
duymazdan geliyor ve bu düğünün gerçekten olacağına inan-
mayı tüm kalbimle reddediyorum.

Lucia elleriyle beni kollarımın altından destekleyip
kalkmama yardımcı oluyor. Sanki bu lanet cümle ağzına ya-
pışıp kalmış gibi, "Bugün düğününüz var," diyor yeniden.
Başıyla kapının yanındaki büyüğe bir sandığı işaret ediyor.
"Çeyiz sandığınız da az önce geldi."

Öne doğru yalpaladığımda Lucia beni yakalayıp endişeli
gözlerle kapıya doğru götürüyor. Dizlerimin üzerine çöküp
kilidi açıyor ve sandığın kapağını kaldırıyorum. Bunu neden
yaptığımı bilmiyorum. Sanırım tüm bunların gerçek olmaya-
cağını ispatlama çabam ağır basıyor.

Sandık ağzına kadar mücevher -bileklikler, broşlar, yü-
zükler ve kolye uçları- ve tabii bir de rengârenk desen ve ku-
maşta elbiselerle dolu. İpek, saten, tafta ve en üstte de ma-
kaslanmış kadifeden kıpkırmızı bir kaftan var. Lucia bu kaf-
tanı ve hemen altındaki ona takım çarıkla alıp yatağımın

üzerine yayıyor.

“Düğün töreninde bu elbiseyi giyeceksiniz.”

Bu yumuşacık, masum İtalyan sözcükler kulaklarımın içinden usulca geçip gidiyor, sersemlemiş bir halde onu başımla onaylıyorum. Gözlerimi kırıştırtıp güçlükle yutkunuyorum, sonra da yatağımın altındaki sırt çantama doğru bakıyorum. Lucia'nın sırtımı görmesi umurumda değil; şu an ona ihtiyacım var. Emekleyerek yatağın yanına varıyorum. Tam elimi uzatıp çantayı çıkarmak üzereyken, yerde bir kâğıt parçası olduğunu görüyorum. Lucia'nın elbiseyi koyduğu yerin hemen altında duruyor.

Dikkatle, sanki elimi ısıracak bir şeymiş gibi kâğıdı yerden alıyorum. Mektubun kimden geldiğini çok iyi biliyorum. Şimdilik çantamı unutup kâğıdı avucumun içine saklıyor ve ayaklarımın beni yeniden sandalyeye taşımasına izin vererek gözlerimi karşımdaki duvara dikiyorum.

Yeniden içimdeki kabuğuma çekilirken zaman adeta durup anlamını yitiriyor. Sanki uzaklarda bir yerlerde Lucia'nın elleri saçlarımı yapıyor, beni ayağa kaldırarak güne hazırlıyor. Kâğıt hâlâ elimde. Onu öylesine sıkı tutuyorum ki avucumun içinin kesilip canımı acıttığını hissediyorum. Lucia işi bittiğinde boğazını temizliyor.

Görmeyen gözlerle ona doğru gözlerimi kırıştırtıp, güzel yüzüne odaklanıyorum. Bana bir ayna uzattığında aynaya yansıyan görüntüme onaylar bakışlar fırlatıyorum.

Duygudan yoksun bir sesle, “Teşekkür ederim,” diyorum.

Aynayı geri uzatırken birden zihnimde şaşırtıcı bir görüntü canlanıyor ve altın yaldızlı çerçevenin sapını biraz daha sıkı kavırıyorum. Gözlerimi yeniden kendime çektiğim sırlı cama dikiyorum.

Bir anlığına kendimi babamla Floransa'ya geldiğimiz gündeki halimle görüyorum. Koyu bir makyaj, açık saçlar ve sahte ama kendinden emin bir gülüş.

Gözlerimi kırmızı elbiseme dikip ardından yine aynadaki yansımama bakıyorum. Aynadaki görüntüm yeniden on altıncı yüzyıldaki halime dönüyor. Çiçeklerle süslü yapılmış saçımdan aşağı bir duvak sarkıyor ama bu halüsinasyon bile beni içine düştüğüm hipnoz halinden çıkarmaya yetiyor.

O an pencereimin önüne hızla yaklaşan at sesleri duyuyorum. Dışarı baktığımda eve doğru yaklaşan bir sıra atlı araba görüyorum. Niccolo da süs havuzunun hemen yanında bir konukla konuşuyor.

Elimi açıp mektubu okuyorum. Mektup Niccolo'dan. İçinde çok az şey yazsa da belli ki canımı acıtmak için yazılmış.

Sinyora Patience D'Angeli,

Benim olacağınız anı iple çekiyorum. Merak etmeyin, genç Cappeli güvende. Doğru bir tercih yaptınız.

N.

Başımı kaldırdığımda sanki Niccolo ona baktığımı anlamış gibi kafasını kaldırarak bana bakıyor. Gözlerinde buz gibi bir üstünlük ve zafer bakışı var.

Marco Amca'nın sesini duymamla birlikte, gözlerimi bahçede konukları karşılayışına dikiyorum. Giderek büyüyen kalabalığa baktığında gururunun da aynı oranda büyüdüğünü bu uzaklıktan bile hissedebiliyorum. Baloya katılan davetlilerin hemen hemen hepsi konuk listesinde yerini almış gibi görünüyor. Acaba buraya ne sebeple geldiler, Patience'ın düğün törenini kutlamak için mi yoksa şehrin en gözde bekârının kaybının yasını tutmak için mi? Bilemiyorum. Bilmediğim tek bir şey varsa o da, kaçarsam büyük olay olacağı...

Bir skandal.

Annemin bu konuda tam bir uzman olduğunu biliyorum. Onun yüzünden ben hep benden bekleneni yapmak zorunda kaldım. Onun açıklarını hep ben kapatmaya çalıştım.

Niccolo'ya bakıp başımı iki yana sallıyorum.

Ama bu kez bunu yapmayacağım.

"Daha fazla devam edemeyeceğim." Derin bir nefes verip Lucia'ya dönüyor ve kadife eteğimi ellerimle avuçlarken, "Buradan bir an önce gitmem lazım," diyorum.

Yanımdan hızla geçip giderken Lucia arkaya doğru sen deliyor. Önce kapıya ulaşip, ardından koridora çıkıyorum. Düğün için hazırlanan kızarmış tavus kuşu kokusu burnuma doluyor. Yemek odasının yakınında Alessandra'nın yanımdan geçip gidiyorum. O arkamdan bağırırken bile durmuyor, koşmaya devam ediyorum. Duramam. Bu merdivenlerden inip, bahçeye çıkana, bu kemerli kapıların ardından caddeye ulaşıp kendimi bu kâbusun dışına çıkarıncaya kadar duramam.

Bahçede beni gören şaşkın kalabalık ikiye ayrılıyor ve

ben de aralarından geçip gidiyorum. Sadece amcamın yanından geçerken bir anlığına durup yaşlı gözlerle, "Özür dilerim," diyorum. Hemen arkamda Niccolo'nun öfkeyle bağırıldığını duyuyorum ama artık çok geç, çoktan gittim bile.

Birkaç blok ötede artık ciğerlerimin ve baldırlarımın yanmaya başladığını ve yan tarafımda müthiş bir batma olduğunu hissediyorum. İstemeyerek de olsa az önceki hızımı biraz keserken arkamdan gelen ayak sesleri olduğunu duyuyorum. Hemen yanında durduğum evin duvarına sırtımı yaslıyor, gözlerimi kapatarak içime bitkin ve kesik nefesler çekiyorum. Peşimden gelen ayak sesleri bir anda bıçak gibi kesiliyor.

Gözlerimi açmadan bana ulaşan her kimse, ona başımı iki yana sallayarak, "Dönmeyeceğim," diyorum. Eminim ki gelen Alessandra'dır ya da belki de amcam veya yengem. Ama gözlerimi açtığımda karşımda Niccolo'yu görmekten ölesiye korkuyorum. Beni neyle tehdit edeceği umurumda değil. Bugün asla onun karısı olmayacağım. Gerekirse kendi başıma kaçacağım.

"Dönmek zorunda değilsin, Caterina."

Tüylerimi ürperten bu tanıdık Rus aksanlı İngilizce konuşan ses paniğimi aşmayı başardığında gözlerimi hızla açıyorum. Köşeyi dönen bir çift ayak sesi daha duymamla dönüp, kocaman açılmış gözleri ve kıpkırmızı yanaklarıyla Alessandra'yı görüyorum.

Yeniden Lucia'ya dönüyorum.

Lucia'nın üzerindeki hizmetçi kıyafeti kaybolup yerini

mor duvaklı kat kat bir elbise ve çok renkli şifon bir etek alırken gördüklerime inanamayarak, “Reyna, sen misin?” diye soruyorum.

En azından bu sefer gözlerinden fazlasını görme şansını buluyorum. Gülümseyip başını evet anlamında sallıyor. “Arvah.” Bir adım geri çekilip hemen arkasında ortaya çıkıveren çadırı işaret ediyor. “Sanırım ikimiz de içeri girsek iyi olacak.”

Alessandra iyiden iyiyeye yavaşlattığı adımlarıyla nihayet yanımıza geldiğinde başını şaşkınlıkla ellerinin arasına alıyor. Bir bana, bir Reyna’ya, bir çadıra bakıyor. “Anlamıyorum.”

Reyna onu başıyla onaylayıp bakışlarını yeniden bana çeviriyor. “Şimdi ikinizi biraz konuşmanız için yalnız bırakacağım ama acele edin. Seni içeride bekliyor olacağım, *tatcho*?”

Başımı tamam anlamında sallıyorum. İçimde hem sevinç hem de rahatlama duyguları birbirleriyle yarışıyor. Yan binanın duvarına bir kahkahanın çarpıp yankılandığını duyduğum an, sesin benden çıktığını anlayabiliyorum.

Eve gidiyorum.

Çadırın bez kapıları Reyna’nın ardından kapanıyor ve ben yeniden Alessandra’ya dönüyorum. Bir saniyeden az bir sürede içimdeki sevinç bir anda yerini kedere bırakıyor.

Gülümsemeye çalışarak, “Şey, bu bahsettiğim Çingene büyücüydü,” diyorum. “Anlaşılan geleceğe geri dönüyorum.”

Niccolo’dan, bu istenmeyen evlilikten, bir şeyleri kut-

lamak için tavus kuşu yiyen bu insanlardan ne kadar uzaklaşmak istiyorsam, Alessandra’dan ayrılma fikri de içimi o kadar yakıyor. Eline uzanıyor ve onu kendime çekip kucaklıyorum. Saçlarındaki çiçekli şampuan kokusunu içime çekip hıçkırıklara boğuluyorum. “Seni hiç unutmayacağım, Alessandra.”

Alessandra burnunu çekip bir süre sessiz kalıyor. Sonra, “Ben de seni unutmayacağım. Bana hayat ve gelecek hakkında çok şey öğrettin,” diyor. Alnını omzuma dayıyor. “Seni sonsuza kadar özleyeceğim kardeşim.”

Başımı iki yana sallarken boynuna doladığım kollarımı biraz daha sıkıyorum. “Emin ol, bana bir şey öğreten varsa o da ailen oldu.” Geri çekilip gözlerimi siliyorum. “Tanrım, beni sulugöz bir bebeğe çevirdiniz.”

Alessandra gülümsüyor. “Annem seni çok özleyecek. Babam da öyle. Seni çok seviyorlar, biliyorsun.”

Hıçkırarak gözlerime doluşan yaşları gözlerimi kırptırarak savuşturmaya çalışıyorum. “Benim için onlara iyi bak, olur mu? Annene, babana, Cip’e, *Lorenzo*’ya.” Son ismi telaffuz ederken sesim çatallanıyor. Devam edebilmek için derin bir nefes alıyorum. Güç almak için Less’in elini sıkıyorum.

Bakışlarımı çadıra çevirdiğimde aklıma bir fikir geliyor. “Less, seni burada nasıl bir belayla baş başa bıraktığımı bilmiyorum. Şu çadırdan içeri girdiğimde gerçek Patience’in yerime geçip geçmeyeceğini, geçse bile tüm bu olanların ne anlama geldiğini bilip bilmeyeceğini bilmiyorum. Ya gel-

mezse?” Gözümün önünde canlanan manzarayla ürperiyorum. “Ya Patience artık yoksa, hiç ortaya çıkmazsa? Yani belki Niccolo’yla evlenmeyeceği için bu onun için bir şans olur ama insanlar onun kaçtığını düşünecekler! Bu da Francesca Yenge’yi perişan eder!”

Bahçede bekleyen konukları hatırlıyorum. Şimdi herkes düğün gününde Niccolo’yu terk ettiğimi düşünecek. Kıbrını ve de toplumdaki saygınlığını düşününce bu onun için kesinlikle bir utanç kaynağı olacak.

Bu düşünceyle yüzüme bir tebessüm yayılıyor.

İşte bunu sevdim.

Alessandra elini kolumun üzerine koyup güvenle gülümsüyor. “Burada neler yaşanacağını sen hiç düşünme, benim düşünceli kuzenim. Ben her şeyin icabına bakarım.”

Başımı hafifçe yana eğip önümde duran bu yepyeni kıza inceliyorum. “Bakar mısın? Ama nasıl?”

Bir omzunu yukarı doğru silken Alessandra’nın yüzündeki tebessüm daha da genişlerken, “Henüz bilmiyorum, ama ne de olsa ben bir aktristim,” diyor.

Kıkırdıyor. Orada öylece durup sadece benim yanımdayken gösterdiği o neşesini ve tutkusunu izliyorum. Belki de etrafında olmam böyle olmasına az da olsa katkıda bulunmuştur.

Ona son bir kez daha sımsıkı sarılıyorum. “Evet, öylesin,” diyerek burnumu yumuşacık saçlarının arasına gömüyorum. “Hem de çok yetenekli bir aktrissin.”

O sırada çadırın bez kapısı aralanarak Reyna’nın başı

görülüyor. “Artık gitmemiz gerek. Her şey hazır.”

Başımı tamam anlamında sallayıp Alessandra’dan uzaklaşıyorum. Yanaklarımı ateş basıyor. Gözlerimi hızla kırptırıp sesim kısılırken göğsümün üzerine oturan bir ağırlıkla, “Seni seviyorum, Less,” diyorum.

Ceylan gözleri yaşlarla dolarken, “Ben de seni seviyorum, Cat,” diyor.

Elimi sıkıp sonra da beni usulca çadıra doğru yönlendiriyor. Derin bir iç çekerek kuzenimden ve geçmişten uzaklaşıp Reyna’ya ve geleceğime doğru bir adım atıyorum.

Çadırın içi hatırladığım kadar loş ancak bu kez o kadar da ürkütücü görünmüyor. Esans kokusu hâlâ burnumu kaşındırıyor ve mumun titrek alevleri hâlâ yerde dans eden gölgeler oluşturuyor. Reyna çadırın arka tarafında siyah örtüyle örtülmüş bir masada oturmuş, kutu kola içiyor.

Bu manzara karşısında sırtıttığımı gördüğünde omuzlarını silkerek, “Asidi özlemişim,” diyor.

Gözlerimi devirip bir kahkaha patlatıyorum. İngilizce ile birlikte gördüğüm parlak kırmızı kutu normale döndüğümüzün işareti. Daha önce yaptığımız ritüeli hatırlayarak ayaklarımdaki çarıkları çıkarıyorum. Ne var ki, bir an olduğum yerde kalakalıyorum.

“Hemen geri gitmem gerek,” diye bağırdığımda Reyna’nın kashları hayretle yukarı kalkıyor. Kollarını göğsünde birleştirip yanlış bir şey söyleyip de sonsuza dek burada kala-

çağımın korkusunu yaşayarak beklemeyle koyuluyor. Derin bir nefes alıp titreyen sesimi kısıyorum. “Anlamıyorsun. Sırt çantamı odamda unuttum. Telefonum, kameram, cüzdanım, yüzlerce dolarlık ürünler. Resim malzemelerim. Lorenzo’nun çizimi. *Benim* çizimim... o çantada tüm hayatım saklı!”

Beni izlerken yüzüne ufak bir tebessüm gelip yerleşiyor. Bunun bir nevi izin olabileceğini düşünerek ayakka-bı-larımı yeniden ayaklarıma geçirmek üzere hareketleniyorum. Bir yandan da acaba Niccolo’yla karşılaşır mıyım, diye korkudan ödüm patlıyor. O an çadırın içinde esen hafif bir mel-tem saçlarımı yüzüme döküyor. Saçlarımı geriye iterken çan-tamın yerde durduğunu görüyorum.

Bir adım geriye çekilip şaşkınlıkla açılan ağızla Reyna’ya bakıyorum.

Reyna kıs kıs gülüyor. “Böylesi basit bir numarayı yap-mayacağımı mı sandın? Ben seni beş yüzyıl geriye gönder-dim. Şimdi kalkıp bana *bu* ufak numaraya inanmadığını söy-leme sakın.”

Damarlarımda gezinen bir rahatlama hissiyle sırtıyo-rum. “Pes!”

Kendimi yere atıp çantanın üzerinden dışarı çıkan rulo şeklindeki çizimlere elimi uzatıyorum. Gözyaşlarımdan göz-pınarlarımdan hemen arkasında biriktiğini hissetsem de ağla-mıyorum. Şimdi artık olmam gereken yere, evime gidiyo-rum. Ancak yirmi birinci yüzyılda yumuşacık yatağımda uza-nıp Niccolo’dan uzak olduğumu anladığım an tıpkı bir bebek gibi zırlayabilirim. Sırt çantamı yeniden eskiden durduğu

rafın üzerine bırakıp ayağa kalkıyorum.

Çadırın arka tarafında Reyna’nın tam karşısına oturup dirseklerimi yumuşacık ipekli örtüye yaslıyorum. Masadaki mor renkli dilek mumuna, bir şişe yağa, safir rengi mumun yanında duran bir tabak kırmızı toza ve de kırmızı kola kutu-suna bakıp, “Yeni bir hokus pokus seansı için hazır görünü-yorsun,” diyorum. “Ama bu sefer, ilk kez olduğumdan daha hevesli olduğumu söylemeliyim. Haydi bakalım, sihrini ko-nuştur.”

Reyna kırmızı ojeli uzun tırnağını yanağının üzerine ha-fifçe vuruyor. “Tüm bunları neden yaşadığını hiç merak et-miyor musun?”

Aslına bakarsanız, otele dönüp yeniden babamı görmek bu soruyu düşünmekten daha cazip geliyor ama işin ucunda bir de aklımı kurcalayıp duran soruların cevabına ulaşmak var. Oturduğum sandalyede arkama yaslanıp gözlerimi kır-pıştırıyorum. “Yani sen şimdi bu sihri çadırına giren her ar-mut dövmeli turiste yapmadığını mı söylemek istiyorsun?”

Reyna bu sözlerim karşısında gülüyor. Işık saçan göz-leri kafamın hemen üzerinde bir noktaya odaklanıyor. Ve ko-nuşmaya başladığında her zamanki sert sesi alışılagelmişin dışında nazik. “Yirmi yıl önce Romanya’da doğduğumdan bu yana benim için yazılmış, benim bildiğimin dışında bir kaderim olduğuna inanırım. Ben tüm çocukluğumu on altıncı yaş günüme hazırlık yaparak geçirdim. Tanrıça Isis’in bana sihirli güçlerimi ihsan edeceği ve bu güçleri iyi yönde kul-lanmam için bir görev vereceği *patshiv*’imi (partimi) dört

gözle bekliyordum. On altıncı yaş günümün sabahı gözlerimi bir armut tablosu gördüğüm rüyamdan uyanarak açtım. Ve o zamandan beri her gece, hep aynı rüyayı gördüm. Bazen yanında birkaç şey daha görürüm ama değişmeyen tek şey sadece armut figürüdür.”

Reyna hatıralarına dalarak bir süre sessizliğe gömülüyor. Ben de bu ürkütücü sessizliği bozmamak adına ağzımı açmıyorum. Ne var ki sabırsızca beklerken eteğimin kumaşını sıkıp kırıştırmaktan da kendimi alamıyorum.

Birilerinin kaderi olduğumu öğrenme şansını her gün yakalayamam ya.

En sonunda Reyna derin bir nefes alarak gözlerini gözlerime diyor. Bakışlarının hâlâ bir parça buğulu olduğunu görüyorum. “Bundan bir sene önce, her sabah uyanmadan önce rüyamda gördüğüm armut figürünün izini sürmek için bir müzeye gittim. Ve o müzede tarihi bir kitaba rast geldim. O kitapla aramda gelişen çekimi sana anlatmam mümkün değil. Kitabın gravürleri beni öylesine etkiledi ki... İtalyanca yazılı kitabın tek kelimesini dahi anlamasam da gözlerimi sayfalarından bir türlü alamıyordum. Daha önce sanata, tarihe ya da İtalya’ya hiç ilgi duymamıştım ama arada bir bağ olduğu açıktı. Kitabın Floransa’da, yaklaşık 1500’lü yıllarda basıldığını fark ettim ve o andan itibaren de kendimi Rönesans’ı araştırırken buldum. Ne bulursam okuyor, kaderime bir adım daha yaklaşmayı umuyordum. En sonunda buraya geldim ve o gün bu çadırda dövmeni gördüğümde kaderimin nihayet beni bulduğunu anladım.”

Vay canına. Safır renkli mumun ateşine gözlerimi dikip bu hikâyenin tüm inanılmazlığına rağmen, baştan sona her kelimesine inandığımı fark ediyorum. Geçen son bir haftada yaşadıklarımın ardından inanmamam söz konusu olabilir mi zaten? Ama Reyna’nın sözlerini bir kez daha düşündüğümde gözlerimi kısarak hâlâ bir noktadan akla çok da yatkın olmadığı fikrine varıyorum. “Neden beni seçtiğini sanırım anlayabiliyorum ya da neden Rönesans dönemi olduğunu. Ama neden başka biri olmam gerektiğini anlayabilmiş değilim. Neden Patience?”

Reyna elindeki kutu kolanın açma kapağıyla oynarken yüzüne ufak bir tebessüm yerleştirip başını sallıyor. “Tanrıça bunu bana son büyüye kadar söylemedi. Onu bana senin kaderini göstermesi için çağırdığımda peçeyi kaldırdı ve hikâyen tıpkı bir film gibi gözlerimin önüne serildi. Yengen çay partilerinde görmezden gelmek için çabaladığın kadınlara benzeyen biriydi. Kuzenlerin sana kalbini yeniden başkalarına açabilmeyi öğretti. Lorenzo –*ismini duyduğumda kalbimin acıdığını hissediyorum*– eğer birilerine gerçekten güvenebilirsen nasıl âşık olabileceğini gösterdi. Ve Niccolo, o da sana bazı şeylerin istesen de senin kontrolünde olmadığını ispatladı. Bazı şeylere karşı koyabilirsek, her zaman mükemmel olmak ya da bizden beklenen şeyleri yapmak zorunda olmayız. Başarmak için başarısızlığı göze almak gerek.”

Şaşkın bir halde kendimi sandalyemde geriye doğru bırakıyorum. “Yaşayacağın derslere karşı zihnini hep açık tut,” cümlesinin altında yatan gizli mesaj bu sabah uyandığımdan

beri aklımdan çıkmamıştı ve bu yolculukta yirmi dört saatlik yoğun bir hayatın dışında öğrenilmesi gereken daha pek çok şey olduğunu fark ettim. Ama kendimi bir an önce oradan kurtarmaya öylesine kaptırmıştım ki etrafımda olan biten şeylere dikkatimi veremedim. Tüm bu gizli dersler bunca zaman boyunca meğer hep etrafımdaymış.

Düşüncelerimi okumuş gibi Reyna öne doğru eğilip mermer gibi hipnotik bakışlarını üzerime diyor. "Caterina, bu deneyimden ne öğrendin?"

Derin bir nefes alarak soruyu kafamda tartıyorum."

"Pekâlâ, her şeyden önce On Altıncı Yaş Partisi'nin dünyada başıma gelebilecek en kötü şey *olmadığımı* öğrendim."

Verdiğim cevap karşısında homurdanmasıyla bu yolculukta yaşadığım her türlü büyüklü küçüklü anıyı anımsamaya çalıştım. Antonia'nın evinde yediğimiz yemek ve benim beraberat sahne performansım. Sayamadığım kadar çok pot ve Niccolo'yla yaşadığım çılgınca şeyler.

"Bu deneyim bana, bunu ne kadar çok istersem isteyeyim her şeyi kontrolüm altında bulundurmamın kesinlikle mümkün olmadığını gösterdi. Ayrıca birkaç hata yaparsam bunların da normal olabileceğini fark ettim. Bu beni annem *yapmaz*."

Söylediğim cümledeki yargının şaşkınlığıyla bir kahkaha atıyorum, sonrasında kalbim tuhaf bir biçimde hafiflerken elimi üzerine koyup bir kez daha gülüyorum. Bir nefes daha çekiyorum ciğerlerime. Bu kez daha kolay geliyor bunu yapmak. Kendi keşfimin verdiği rahatlıkla gözlerimi kapatıyorum. Kapattığım gözlerimin ardında Alessandra'yı, Fran-

cesca Yenge'yi, Marco Amcamı, Cipriano'yu ve son olarak da Lorenzo'yu görüyorum. İçimdeki aşk ve huzur duygularına acının da eklenmesine izin veriyorum.

"Bir de öğrendim ki, insanların bana yaklaşmasına izin vermek her zaman acıya sebep olmamış. Bazı insanlar da gerçekten buna değermiş."

O an Jenna'yı düşünüp, ona izin verirsem onunla da ne kadar farklı şeyler yaşayabileceğimizi düşünüyorum. Reyna'nın yumuşakça çınlayan kahkahasını duymamla bu düşünceden sıyrılıyorum. Gözlerimi açtığımda onu, başını iki yana sallarken buluyorum.

"*Misto!* (Harika!) Sanırım benim işim artık burada bitti." Mor mumu eline alıyor ve gülümseyerek soruyor: "O halde Caterina, artık eve dönmeye hazır mısın?"

Başımı geriye atıp iç geçiriyorum. On altıncı yüzyıla dair özleyeceğim çok şey var ama nihayetinde hiçbir evim ya da babamla kıyaslanacak şeyler değil. Başımı tekrar kaldırdığımda kendimi havadan daha hafif hissediyorum. "Evet. Kesinlikle evet."

Reyna durumdan memnun bir halde başını tamam anlamında sallıyor. Mumun bir tarafına ismimi yazısını izliyorum. Altına ve üstüne de sonsuzluk işareti çiziyor. Tek eliyle fitili kavrayıp mumu önce yağa sonra da kırmızı toza buluyor. Diğer eliyle de bana bir parşömen kâğıdı uzatıyor.

Her zamanki sert sesiyle. "İşe dönelim." diyor. "Neyin üzerinde kontrol kurmak istediğini buraya yaz ve de mumluğun altına koy."

Kontrol.

Bu kelimenin son on altı yılımda ne kadar önemli bir yer kapladığını fark etmek çok çılgınca ama şimdi, ona sahip olmadan geçirdiğim bunca yılın sonunda kontrolünü elimde bulundurmak istediğim tek şeyin eve dönmek olduğunu fark ediyorum. Duvarın kenarındaki raftan simli bir kalem alıp sert kâğıdın üzerine EV yazıyorum ve Reyna'nın dediği gibi mumluğun altına yerleştiriyorum.

Reyna'nın bir kibrit çakmasıyla mumun ışığı alev alarak dans etmeye başlıyor. Reyna gözlerini kapatıp mırıldanmaya başlıyor. "Mumlar ve bitkiler, şimdi bana her geçen saatle birlikte büyüyen gücü getirin. Bana kontrolümü geri getirin. Ben dileyeyim, gerçek olsun!"

Bu kez bu sihre eşlik eden yeni bir numara yapıyor. Dışarıda esen kuvvetli bir rüzgâr çadırın duvarlarını sarsıyorsa da içerisi oldukça sakin. Birden bir heyecan dalgası sırtımdan bacaklarıma vurup, midemi buruyor. Kendimi lunaparkta bindiğim hız trenindeymişim gibi hissediyorum ama işte hepsi bu kadar.

Mum tamamen yanıp eriyor ve Reyna parşömen kâğıdını yakmak için ikinci bir mumu daha ateşliyor.

İtiraf etmem gerekirse, bu ürkütücü yüzü ve tuhaf sihri özlemişim ama dümende ben yokum ve açıkçası bu Çingene kız beni evime götürsün de büyüü nasıl istiyorsa öyle yap-sın.

Kâğıdın son parçası yanarken Reyna gözlerini bana kaldırıyor. "Bitti."

Çadırın duvarları sarsılmayı kesiyor, kulağıma uzaklarda çalınan bir kormanın sesi çalınıyor. İşte evimin sesi bu.

Hızla ayağa kalkıyor, masanın etrafından dolanarak Reyna'yı ayağa kaldırıyor ve kollarımı boynuna doluyorum. "Her şey için çok teşekkür ederim. Gerçekten şimdi evimde miyim? İtiraf etmem gerekir ki bu deneyim her şeyiyle harika bir şeydi!"

Reyna gülerek sırtıma hafifçe vuruyor. Geri çekilip yüzüne bakıyorum. "Şimdi artık her şey bittiğine göre bundan böyle ne yapacaksın?"

Reyna omuzlarını silkiyor. "Bazılarına Tanrıça yeni görevler verir. Bazıları ise daha önceki hayatlarına kaldıkları yerden devam ederler. Sanırım zamanın bana ne getireceğini bekleyip görmem gerekecek." Yüzünden dalgın bir ifade geçip, ardından kayboluyor.

"Seni bir daha görebilecek miyim?"

Sanki benden gizli bir sırrı varmış gibi gözleri ışıltıyor. "Olabilir."

Ağzından başka kelime alamayacağımı anladığımda dudaklarımı ısırıp çadırın ön tarafına bir göz atıyorum. Babam buradan sadece yirmi dakikalık bir yürüme mesafesinde. Son bir kez daha Reyna'ya dönüyorum. "Peki ya gerçek Patience... ortadan kaybolan kuzenim ya da teyzem? Ona ne oluyor?"

Bu soru çadıra girdiğim andan beri beynimi en çok kemiren ve cevabını da almaktan en çok korktuğum soru. Midedem aklıma gelen yüzlerce fikirle buruluyor. Acaba Nicco-

lo'yla evlendi mi yoksa sonsuza dek kayıp mı oldu?

Reyna gözlerini kapatıyor, başını öne eğerek önce sola, ardından da sağa daireler çiziyor. Kendi kendine mırıldanıyor. Başını kaldırdığında yüzünde bir tebessüm görüyorum. Göğsümün üzerindeki ağırlık biraz olsun kalkıyor.

“Amcanın evine senin yaşadıkların sanki onun hatıralarınıymış gibi geri döndü. Amcana Niccolo'nun mektubunu gösterdi ve birlikte onunla yüzleştiler. Evlilik sözü bozuldu.”

Derin bir oh çekerek kendimi Reyna'nın kollarına atıyorum. “Peki ya Niccolo?”

Reyna'nın dudakları seğiriyor. “Antonia Stefani'yle evlendi.” Elimi şaşkınlıkla ağzıma götürdüğümde başıyla söylediklerini onaylıyor. “Sanırım ilahi adalet dedikleri şey bu oluyor, değil mi?”

Sabahın stresini geride bırakarak ikimiz de birer kahkahaya atıyoruz. Kahkahamın şiddeti dışarıdan geçen bir Vespa motorun gürültüsüyle azalıyor, gelen bu sesi takip etmek için başımı diğer tarafa çeviriyorum. Yeniden arkama baktığımda Reyna'nın bana beni anladığını belli eden gözlerle baktığını görüyorum. Önüme düşen bir tutam saçı kulağımın arkasına sıkıştırıp başımı iki yana sallıyorum.

Hayır, ona Lorenzo'yu soramam.

İşte artık olmam gereken yerdeyim. Ait olduğum yerde ama yine de onun Floransalı bir kadınla nasıl evlendiğinin hikâyesini dinlemeye hazır değilim, hatta ömrünün sonuna dek yalnız kalmış olmasını bile duymaya tahammülüm yok. Bu benden sonra hayatının mahvolduğu anlamına gelir. Her

iki seçeneği düşünmek de belli ki canımı yakacak.

Reyna dudaklarını birbirine bastırıp anladığını belli etmek istercesine başını sallıyor. Minnettar bir halde onu son bir kez daha kucaklayıp hislerime rağmen gülümsüyorum.

Kucaklaşma hastası ailem artık yok.

Reyna kararsız ve hatta biraz da utangaç bir tavırla bir adım geri çekiliyor. Çok az zaman bir sevgi göstergesi olacak şekilde kolumu sıkıp beni çadırın ön kapısına doğru çeviriyor. “Dışarı çıktıktan sonra gidişinden bu yana zamanın durmuş olduğunu göreceksin. Aileni yeniden gördüğünde onlar adına hiçbir değişiklik olmadığını fark edeceksin ama *senin* aynı şeyi hissetmeyeceğini umuyorum.”

“Şunu kesin olarak söyleyebilirim ki Jenna bendeki bu değişime bayılacak.”

Reyna nazikçe beni itelerken gülümsüyor. “Güzel. O halde eminim ki baban seni bekliyordur.”

İçimde bir anda kabaran heyecan ve istekle çadırın ön tarafına yöneliyorum. Ayaklarımı dışarı adım attığım an değişeceğini bildiğim çarıklarımın içine geçiriyor, koluma da çok sevdiğim sırt çantamı asıyorum.

Reyna'ya el sallayarak çadırın bez kapılarından birini aralıyor ve gözlerimi kapatıp yirmi birinci yüzyılın kokusunu ve seslerini içime çekiyorum. Kim derdi ki İtalya'nın bu gürlütlü ve durmak bilmeyen trafiği bir gün kulağa hoş gelecek? Öne doğru bir adım atıp, sonra bir kez daha aynını yapıyor ve kendimi ılık, kirlilik dolu gün ışığının içine bırakıyorum. Gözlerimi açtığımda bakışlarımı tanıdık kot pantolo-

num ve de tişörtümün üzerinde gezdiriyorum. Ayaklarımdaki gladyatör modcli sandaletlerimle günümüz Floransa'sının sokaklarına adımımı atıyorum.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Otelimizin lobisi oldukça sakin. Daha da önemlisi babam ve Jenna henüz gelmemişler. Resepsiyon masasının hemen üzerinden aşağı sarkan parlak altın saate bakıyorum. Beşe iki var. Bu da dokuz günlük yokluğuma rağmen öğle yemeğine iki dakika erken geldiğim anlamına geliyor.

Kendimi lobideki lüks koltuklardan birine atıp çiçekli kumaşın beni sarıp sarmalamasına izin veriyor ve başımı ipek kaplı kolçağa dayıyorum. Mektup şekilli bir yastığı göğsüme basıp gözlerimi dinlendiriyor ve beklerken ufak bir şekerleme yapmaya çalışıyorum. Zaman yolculuğu bir kızı gerçekten fazlasıyla yorabiliyor.

“Sinyora, siz iyi misiniz?”

Anlaşıldı, bugün şekerleme yapmama izin verilmeyecek.

Derin bir nefesle gözlerimi açıp karşımda kalın çerçeveli gözlükleri ve yüzündeki nazik tebessümüyle dikilen orta yaşlı bir adam buluyorum. Net bir İngilizceyle, “Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?” diye soruyor.

Kafamı kaldırıp gülümsüyorum. “Hayır, iyiyim. Gayet iyiyim hem de, ama yine de teşekkürler. Sadece birini beklidyordum ve sanırım kendimi bu yumuşacık koltuğun cazibesine kaptırmaktan alamadım.”

Adam takımın karşımdaki ikili koltuğuna otururken, “Sizi bunun için suçlayamam,” diyor. Gözlerinde bir mizah ve de bilgelik ışıltısı görüyorum. “Çok güzeller, değil mi? Acaba otellerin mobilyalarında Rönesans’tan mı ilham alınıyor? Gerçi böylesi bir lüksün on altıncı yüzyılda var olabileceğini pek sanmıyorum.”

Birden yaşadığım deneyimi birileriyle paylaşabilme fırsatıyla oturduğum yerde doğruluyorum. Henüz yeni dönme rağmen, sanki en kısa sürede birileriyle konuşmazsan tüm anılarım yavaş yavaş silinecek ya da tüm bunlar hayal gelecekmış gibi hissediyorum. Göğsünde takılı duran altın renkli isimliğe bakıp, “Pekâlâ, Henry. O halde on altıncı yüzyıl çok iyi bildiğinizi söyleyebilir miyiz?”

Elini yumuşak döşemenin üzerinde gezdirirken başımı evet anlamında sallıyor. “On altıncı yüzyılda saray olarak kullanılan bir otelde çalışabilmek için az da olsa bilgi sahibi olmalısınız ama bu zaten benim hobim diyebilirim. North-western’de İtalyan ve Rönesans tarihi öğretyordum; emekli olduğumda da buraya taşındım. Burada olmak sanki geçmişte yaşamak gibi. Sizce de öyle değil mi?”

Gülmek için dudaklarımı ısırp onu başımla onaylıyorum. Kapıdaki bir hareketlilik dikkatimi çektiğinde babamı görme umuduyla kafamı o tarafa çevirsem de içeri girenin

başka bir beyaz çoraplı turist olduğunu görüyorum. Omuzlarımı düşürüp bakışlarımı başka bir yöne çevirirken sırça kapıların hemen yanına asılmış devasa bir tabloyu fark ediyorum.

O an sol kolumda tuhaf bir karıncalanma hissediyor, sanki bu anı daha önce yaşamışım gibi algılıyorum. Bu tuhaf resim beni kendine doğru çekiyor. Oturduğum yerden kalkıyorum. Henry de peşimden geliyor.

Ağaç zeminin üzerinden resme doğru yürürken, “Bu tablo hakkında bir şey biliyor musunuz?” diye soruyorum. “Resim çok tanıdık geliyor ama daha önce gördüğümü hiç sanmıyorum.”

“Ah, evet bu parça otelimizin en değerli eserlerindendir. Orijinal bir Cappelli’dir.”

Adımlarım bir bıçak gibi kesiliyor.

Dönüp soruyorum, “Cappelli mi dediniz?”

Henry’nin yüzündeki tebessüm duyduğu gururla biraz daha büyürken, “Evet, *Lorenzo Cappelli*,” diye yanıtlıyor. Resmi işaret edip, beni resme doğru yönlendirirken neredeyse şaşkınlıktan küçükdilimi yutuyorum. “Bu tablo *Zafer Tanrıçası*’nın kalçasının üzerinde duran armudun yorumuna dair yapılan çeşitli tartışmalar sebebiyle oldukça değerli bir tablodur. Rönesans sanatında armut çoğu kez evlilikle sadakati temsil eder. Ne var ki mitolojide Victoria hiç evlenmemişti.”

Kocaman açılmış gözlerimle tablonun hemen altındaki küçük tabakaya bakıyorum. *TANRIÇA VICTORIA VE ARMUT*

Orada olduğum dönemden bir yıl sonra.

Akan bir şelalenin önünde saçlarına taktığı papatya tacı ve sadece sağ kalçasının üzerindeki armut dövmesini ortada bırakacak biçimde sarındığı beyaz örtüye baktığımda kırdı geçirdiğimiz günü anımsıyorum.

Ağzımdan delişek bir kıkırtı kaçarken, *evet*, diye düşünüyorum. *Kesinlikle beni izlemiş.*

Bakışlarımı tablodan alıp, “Oldukça değerli bir parça olduğunu söylediniz. Acaba Cappelli’nin var olan başka tabloları var mı?” diye soruyorum.

Henry beni tek kaşını havaya dikmiş, şaşkın bir ifadeyle izlediğinde kalbimin heyecanla çarptığını hissediyorum. Kafamın içinde uğuldayıp duran ihtimallerle dudaklarımı yalayıp yutkunuyorum. Lorenzo’nun benden sonra evlenip evlenmediğini öğrenmeye yüreğim dayanmazdı belki ama bu başka.

Bunu öğrenmem lazım –bu soruyu hazırcevabını öğrenme şansım varken Reyna’ya sormadığım için hayıflanıyorum–. Acaba Lorenzo istediği gibi bir ressam olabildi mi yoksa en sonunda kazanan ailesi mi oldu?

O sırada içeri gürültücü bir turist kafilesinin girmesiyle resepsiyondan telaşlı bir ses Henry’nin ismini haykırıyor. Neyse ki Henry bir an duraksayıp başını iki yana sallıyor ve evrensel bir vücut diliyle, *bir dakika izin ver*, gibi bir hareket yapıyor. Sanki beni çözmemiş gibi başını yana eğerek, “Elbette ki başka tabloları da var. Lorenzo Cappelli, Rönesans

döneminin en sevilen ressamlarından biridir... en az Vinci, Raphael ya da Michelangelo kadar ünlüdür.”

Bu inanılmaz haber karşısındaki tepkim, şaşkınlıkla derin bir nefes almaya çalışmak oluyor. Henry’nin endişesini dağıtmaya çalışarak ellerimi dudaklarıma götürüyorum ve yeni-den tabloya dönüyorum.

Demek Lorenzo hayallerinin peşinden gitti.

Dakikalar sonra Henry gitse de ben halen onun elinden çıkan sanat eserinin önünde büyülenmiş halde öylece duruyorum. Bunun sebebi sadece beni çizmiş olması değil, ki resimden anlayan herkes resimdeki ben olduğumu bilir. Ama sanatı, fırça darbeleri, renk kullanımları... Lorenzo kesinlikle muhteşem bir ressamdı.

Ve bir şekilde yaptığım pek çok hata içinde tek bir şey tarihin değişmesine sebep oldu.

Bu benim sayemde oldu.

O an omzumu tutan bir el beni tablonun büyüsünden kurtarıyor. “Cat?”

Babamın sesini duymamla birlikte dizlerimin bağının çözüldüğünü hissediyorum. Beni daha sıkı tutmasıyla birden kendimi kollarına bırakarak boynuna sarılıyor ve o insanı rahatlatan baharatlı tıraş kolonyasını ve parfümünü içime çekiyorum. “Baba, seni çok özledim.”

Babam gülerek başımın üzerine bir öpücük konduruyor. “O kadar da uzun süre ayrı kalmadık birbirimizden, fıstığım. Ama babacığın yanında olmadan geçirdiğin birkaç saat bile sana bir ömür gibi gelmiş anlaşılan, öyle mi?”

Boynuna doladığım kollarımı daha da sıkıp, “Hem de nasıl,” diyorum.

En nihayetinde birbirimizden ayrıldığımızda Jenna’nın da birkaç metre uzakta durduğunu görüyorum. Bana temkinli gözlerle bakarken birden ona doğru hareket etmemle gözündeki bakış yerini şaşkınlığa bırakıyor. Onun da boynuna kollarımı doluyorum. O an kulağıma önce şaşkın bir nefes sesi, ardından da bir kıkırdama çalınıyor ve Jenna da beni aynı sıcaklıkla kucaklıyor.

Parmaklarını saçlarımın arasından geçirip, “Yaptığın tur çok harika geçmiş anlaşılan,” diyor. “Bizse sadece vitrin baktık. Gördüklerini bize de göstermelisin.”

Başımı olur anlamında sallayıp geri çekilirken onlara her şeyi gösteremeyeceğimi fark ederek gülümsüyorum. “Elbette.”

Jenna benim alenen sergilediğim sevgi gösterisi karşısında çok şaşkın görünerek gözlerini kırıştırıyor. Bunu fark ettiğimde ona artık ölümcül son darbeyi de indirip, aklını başından almaya karar veriyorum.

“Ve biliyorsun, Jenna. Şu On Altıncı Yaş Günü şeyini uzun zamandır düşünüyorum.”

O an Jenna’nın yüzündeki çekingen tebessüm anında kayboluyor ve kaygıyla dudaklarını ısırıyor.

Parmaklarımı çeneme vurarak duraksıyorum –meraklarımı daha da uyandırabilmek için– ama ne zamanki Jenna’nın alt dudağının üzüntüyle büzüldüğünü görüyorum, işte o zaman aniden gülümsüyorum.

“Haydi yapalım şu işi. Balo, mendiller, MTV... Her ne

istersen. Neden olmasın, öyle değil mi?”

Böyle dememle Jenna’nın kaşları adeta saç diplerine vuruyor ve yüzünde kocaman bir tebessüm çiçek gibi açıyor. Babam omzumu sıkıyor.

Konuşmaya devam ediyorum. “Bu iş daha çok senin alanın olsa da her şeyi beraber yapmak eğlenceli olabilir. Benim için ne dersen kabulümdür.” Lorenzo’nun tablosuna bakıp gülümsüyorum. “Ama sizden küçük bir ricam var.”

Jenna’nın parti için ayarladığı devasa otelin balo salonuna tepeden bakan balkonunda duruyorum. Yaldızlı şamdanlarla ortalığa sahte mum ışığı efekti veren ışıklar son derece sık kıyafetler içindeki konukların üzerine düşüyor. Kameramanlar misafirlerle röportaj yapabilmek için kalabalığın arasında geziniyorlar. Benimle de pek çok kez konuştular ve ilginçtir, bu süreç çok da can sıkıcı olmadı. Jenna bu süreçte yanımdan hiç ayrılmadı ve bana ne söyleyip ne söylemeyeceğim konusunda yol gösterip, yönetmenin soracağı sorular konusunda seçimleri o yaptı.

Hayley başıyla müziğin ritmini yakalayarak yanıma geliyor. Aşağıdan gelen bangır bangır müziği bastırmak için bana doğru eğilip, “Bu çok eğlenceli ve de eşsiz bir fikir,” diyor.

“Teşekkürler.” Bakışlarımı bir kez daha aşağıdaki kalabalığa çevirmeden önce ona bakıp gülümsüyorum. “Rönesans’a kendimi bildim bileli çok meraklıyım.”

Hayley'le arkadaşlığımız henüz çok yeni. Hâlâ birbirimizi tam olarak tanımaya çalışıyoruz ama bir ay önce eve geldiğimden bu yana denediğim en iyi gelişmelerden biri bu diyebilirim. O da tıpkı benim gibi yalnız kalıp, okulun sosyal düzeninden uzak kalmayı seven biri. İkimiz de birer sanat budalasınız. Hayley bunun yanında moda ile de ilgileniyor. Bu gece üzerindeki on altıncı yüzyıl ilhamlı elbise kendi tasarımı. Her ne kadar tasarımı çok özgün değilse de yine de inanılmaz görünüyor.

Jenna bana aşağıdan el sallayıp yukarı çıkan merdivenleri tırmanmaya başlıyor. O, dönen merdivenleri çıkarken gözüm birden aşağıdaki kalabalıkta yeşil ceketle gezen birine takılıyor.

Genç adamın altın sarısı saçlarla kalabalığın içinden geçip havuza açılan kapıdan çıkıp gittiğini gördüğüm an nefesimin kesildiğini hissediyorum.

Lorenzo değil, Cat. Olamaz. Artık gözlerin onu aramayı kesmeli.

Tuhaf olduğunu biliyorum ama bunu hiç kesemedim. Babam on altıncı yaş günü hediyesi olarak büyük paralar karşılığında Lorenzo'nun tablosunu aldığından beri (hey, insan sadece bir kez on altı yaşına basar, tamam mı?) onu yatağımın başucundan hiç ayırmadım ve birlikte geçirdiğimiz her anı tekrar tekrar yaşadım. Sıradan bir varlıkta güzelliği görünüşünü, bana kendimi güzel hissettirdiğini, gülüşünü, sarılışını, onun yanındayken kendim oluşumu her seferinde bir kez daha hatırladım.

İçimden bir ses Reyna'nın da beni bir yerlerden izlediğini söylüyor. Ondan öğrendiğim tüm dersleri uygulamamı bekliyor. Onun yüzünü kara çıkarmıyorum. Kendimi açıp, Hayley'le arkadaş oldum. Jenna'yla birlikte güzellik maskeli, bol kalorili pek çok kız gecesi düzenledik ve bu partiler için tüm kontrolü ona bıraktım.

Peki ya erkekler? İşte onlar tamamen farklı yaratıklar.

Hayley hiç durmadan beni birilerine ayarlamaya, partiye gelen genç adamlara kakalamaya çalışıyorsa da ben henüz bunun için hazır değilim. Sanki bunun için çok erkenmiş gibi hissediyorum. Sanki başka bir erkeği düşünmeyi düşünmek bile yanlışmış gibi geliyor.

Havuza açılan cam kapı sallansa da açılmıyor ve ben dişlerimi sıkarak sabırsızca bekliyorum. Yeşil ceketli çocuk bir an önce ortaya çıkmalı ki durmak nedir bilmeyen kalbim onun Lorenzo olmadığını kendi gözleriyle görsün. Ne var ki genç adam içeri girmeden Jenna yüzündeki neşeli tebessümle yanımıza geliyor ve gelecekteki üvey anneme derin bir of çekerek dönüyorum.

Hayley balkonda onun için de bir yer açarken, "Harika bir parti nasıl verilir çok iyi biliyorsunuz," diyor.

Jenna bu iltifat karşısında ışıklar saçarak üzerindeki koftasını kalça hizasından düzeltiyor. "Teşekkür ederim, Hayley. Her şey planladığım gibi gidiyor. Cat, Rönesans gecesi istediğinde her şey aniden ortaya çıkıverdi!"

Onun bu heyecanına gülerek karşılık verip başımla onaylıyorum. Temaya karar verdiğimiz andan itibaren her

şey hızla gelişti. Kendi tecrübelerimden de birkaç parça bir şey katmamla ortaya gerçekten harika bir balo çıktı.

“Cat’i bir süre yanından almama müsaade eder misin?”

Hayley olur anlamında başını sallarken gülümsüyor. “Ben de gidip biraz partinin tadını çıkarayım. Birazdan görüşürüz, Cat.”

Başımı sallayarak Jenna’ya bakıyor ve tek kaşımı havaya dikiyorum. “Röportaj yapmaya devam mı edeceğim?”

Jenna gözlerinin etrafında beliren kaygı dolu çizgilerle, “Ah, hayır, öyle bir şey değil,” diyor. “Bu gece çok sayıda davetli ağırlayabilecek kapasitede olduğumuzdan bir müşterimi ve ailesini de yaptıklarımı görmesi adına buraya davet etmiştim. Karıkoca Milano’dan yeni taşınmış müzik yöneticileri. Belki de sen de aşağı gelip bir merhaba dersin diye düşündüm. Olur mu?”

Dudaklarını büzmesiyle kendimi gülmemek için zor tutuyorum. Neden bu kadar gerildi anlamıyorum. Eğer bu, geçmişe olan yolculuğumdan önce teklif edilmiş olsaydı fena halde canımın sıkılacağı doğrudu ama dürüst olmak gerekirse kulağıma şimdi hiç de kötü gelmiyor.

Ne kadar çok o kadar iyi, öyle değil mi?

“Elbette. Yolu göster,” diyorum.

Merdivenlerden yan yana inerken Jenna kolunu elbise-min beline doluyor. İyiden iyiye yaklaşıp duyabileceğim bir mesafeden, “Bir de senin yaşlarında bir oğulları var. Çok yakışıklı, gerçekten de,” diyor göz kırparak.

Başımı sallıyorum. Çocuğun çok yakışıklı olduğundan

emin olsam da ondan hoşlanacağım konusunda şüphelerim var. Bana kalırsa hiçbir modern erkek Lorenzo’nun eline su dökemez.

İşıl ışıl olan ahşap zeminin üzerinden geçip, her şeyle-riyle Rönesans kıyafetleri içinde olan yaşlı bir çift ve de genç bir kızın önünde duruyoruz.

“Cat, bu Angela. O da kendisi için bir On Altıncı Yaş Partisi düzenlemeyi düşünüyor,” diyor Jenna beni aileye tanıstırırken. Merakla etrafıma bakınsam da ailenin oğlunu hiçbir yerde göremiyorum.

Angela çok güzel bir kız. Bir o kadar da utangaç. Oldukça resmi bir selamlamayla bana el sallayıp bakışlarını yeneden yere çeviriyor. Anne ve babası onun utangaçlığını fazlasıyla örtüp beni hemen parti organizasyonu-yla ilgili bir konuşmanın içine dahil ediyor.

Gülümseyip kızı saklandığı kabuğundan çıkarmak istererek, “Evet, aslında çok eğlenceli oldu,” diyorum. “Ve Jenna bu konuda tam bir profesyonel. Kendinizi emin ellere teslim ediyorsunuz, emin olun.”

Angela beni başıyla onaylayıp gülümsediğinde yanağın-daki gamzesi de ortaya çıkıyor. Gerçekten de hayranlık uyandıran bir kız ve bana tümüyle Alessandra’yı hatırlatıyor. Elim-i uzatıp soruyorum: “Ailenin de sohbeti çok hoş ama benimle biraz vakit geçirmek ister misin? Arka masada ger-çekten de çok güzel atıştırmalıklar var.”

Angela kocaman açtığı gözlerini onu başlarıyla cesaret-lendiren ailesine dikiyor. Sonra da yüzündeki kocaman bir

tebessümle bana gülümseyip elini elimin üzerine koyuyor. “Teşekkürler,” diyor usulca.

Jenna’ya ve Angela’nın anne babasına göz kırparak onu dans pistinin kenarına doğru yönlendiriyorum.

“Söylesene, bu On Altıncı Yaş Partisi fikri annelere mi ait yoksa sana mı?” diye sorarken yiyeceklere doğru ilerliyoruz.

Ona bir bardak frambuaz şurubu uzatıyorum. Angela içkisinden bir yudum alırken dans edenleri izliyor. “Aslında buraya taşınmadan önce benim fikrimdi ama burada çok fazla arkadaşım yok. Aileme göre, bu benim için yeni insanlarla tanışmak adına çok iyi bir fırsat olacaktı ama bilemiyorum. Yani, tanımadığı birinin partisine kim gelir ki?”

Tüm ciddiyetimle gülümseyerek, bana yaklaşmasını işaret ediyorum. O da yüzümdeki ciddi ifadeyi taklit ederek bana doğru yaklaştığında, “Sana çok önemli bir bilgi vereceğim. Şu insanları görüyor musun? Hiçbirini tanımıyorum desem yeridir. Yani, hepsi de benim okuluma gidiyorlar. Teknik olarak ben de öyle ama hiçbir zaman birlikte takılan tipler değiliz. Ama Los Angeles’in en büyük özelliği ne biliyor musun? Bir parti verecek olursan –ki bu bir de Jenna’nın organize ettiği bir partiye– etrafa haber uçurman yeter. Sen ayarlarsın, onlar gelir,” diyorum, kalabalık salonu göstererek.

Angela bu klişe lafıma gülerken içkisinden bir yudum daha alıyor. Tam atıştırmalık bir kurabiye almak için masaya dönmüşken Angela’nın, “Ah, işte geliyor,” dediğini duyuyorum.

Çikolata parçacıklı ile fındıklı kurabiye arasında karar vermeye çalışırken, “Kim?” diye soruyorum.

“Ağabeyim.” Sonrasında bizim sessiz Angela ellerini dudaklarının kenarına dayayıp, “Lucas! Buraya gelsene!” diye bağırıyor.

Onun bu beklenmedik coşkusuyla şaşırın ben, fındıklı kurabiyede karar kılıp nereye baktığına bakarken ağızma attığım kurabiyeyi çiğnemeyi dahi unuttur hale geliyor. Hatta nefes almak bile aklımdan uçup gidiyor bir an.

Kalabalığı yararak bizi görmeye gelen genç adam benim yaşlarımda, belki de benden bir yaş büyük. Geniş omuzlu ve uzun boylu, yapılı bir vücudu var. Bunu söyleyebiliyorum çünkü otantik yeşil ceketini geniş göğsünün tüm hatlarını ortaya çıkarmış durumda.

Bu, balkondan gördüğüm çocuk.

Onun altın sarısı saçları seksi, dağınık ve “bilerek” karıştırılmış gibi duruyor. Ve gülümsediğinde, tıpkı şimdi yaptığı gibi, yanık teninde bir gamze ortaya çıkıyor. Önümüze gelip durduğunda benim için balonun geri kalan kısmı adeta kaybolup gidiyor.

“Cat, bu benim ağabeyim, Lucas.”

Birdenbire kuruyan dudaklarımı yalayarak titreyen elimi ona uzatıyorum. “Ta-tanıştığımıza çok memnun oldum. Ben Cat Crawford, doğum günü çocuğuyum.”

Karşımdaki erimiş çikolata rengi gözler hayli memnun olduğunu belli eden bir ifadeyle önce elime, ardından da yeneden gözlerime dönüyor. “Lucas Cappelli, partinin davetsiz misafiri.”

Elimi tutan eli sıcak ve güçlü. Bu sebeple adını idrak etmem birkaç saniyemi alıyor. Anladığımdaysa elim avucunun içinde adeta donup kalıyor.

Cappelli.

Kafamı hemen etrafımda gezdirerek Reyna'yı ya da Rönensans'taki akrabalarımın birini aramaya başlıyorum. Niccolo'nun da burada olabileceğini düşünmek bir an kalbimi ölesiye sıkıştırıyor, ama etrafıma dikkatle baktığımda sadece modern bir ergen sürüsü görüyorum. Şaşkınlık içinde yeniden Lucas'a bakıyorum.

Gözlerinin arasındaki pürüzsüz deri birden kırışıyor. Gözlerini benden almayarak, "Anneniz oldukça güzel bir parti hazırlamış," diyor.

Bu sözden rahatsız olarak, "Üvey annem," diyorum. "Yani gelecekteki üvey annem." İçinde bulunduğum sis bulutunu dağıtmak için başımı salladığım an Lucas'ın elini hâlâ bırakmadığını fark ediyorum. Tuhaf bir kahkahayla elimi bıraktığımda bu kez onun, benim elimi sıkıştığını fark etmemle altdudağımı ısıtıyor.

Gözleri yüzümden gezinip dikkatli bakışları beni kendine esir ederken genç adamın gözünün altındaki bir benle beraber çenesindeki yara izini fark ediyorum. Bu on altıncı yüzyıl kıyafeti içinde, onu önceki atasından ayıran tek özellik bu iki fark oluyor, ama Lucas güldüğünde sanki kendimi yeniden köşkün o loş bahçesindeymiş gibi hissediyorum.

Angela'nın, boğazını temizlemesiyle yanaklarımın kıpırmamızı kesildiğini hissediyorum. Elimi geri çekmeyi bir kez

daha deniyorum ama bu kez de beni bırakmayan Lucas oluyor. Öne doğru eğilip soru sormaya hazırlandığında sabunla karışık nane kokusu burnuma çalınıyor. "Bu dansı bana lütfeder misin, doğum günü çocuğu?"

Bu kadar yakın mesafeden onun Lorenzo olmadığını anlamak neredeyse imkânsız gibi. Gözlerimi üzerindeki cekete dikip sorusunu başımla onaylıyorum. Bir danstan –ki gecenin dansı olma ihtimali yüksek– ne zarar gelebilir ki, öyle değil mi?

Lucas parmaklarını parmaklarımın arasından geçirip beni sahnenin ortasına doğru yönlendirerek dans eden diğer çiftlerin arasına sokuyor. Durup bana doğru dönüyor ve sonra da müziğin ritmine uyarak parmaklarını saten kaftanımın üzerinden kaydırıp belimin tam ortasına yerleştiriyor. Ben de güçlükle yutkunarak ellerimi sert omuzlarının üzerinden kaydırıp boynunun ardında birbirlerini kenetliyorum.

Bu gerçekten oluyor mu yani?

O an dönmeye başlayan başımı normale döndürmek için gözlerimi kırıştırıp Lucas'ın koyu kahverengi gözlerine bakıyorum. Yüzündeki çarpık tebessümü görmemle, midemin kasıldığını hissediyorum.

İlik nefesi yüzümün etrafına dökülen saçlarımı havalandırırken, "Yakında sınıf arkadaşı olacağımızı duydum," diyor. Angela ve ben ocak ayında nakil oluyoruz. Sınıfta dost canlısı yüzler görmek hoş olacak."

Yorumda bulunmadan başımı sallayıp hemen arkamızda biyoloji sınıfından tanıdığım bir çocukla dans eden Hayley'e

gülümsüyorum. Kaşlarını kaldırarak bana “işlem tamam” anlamında bir bakış fırlatıyor. Bense başımı iki yana sallayarak cevap veriyorum. *Bu sadece bir dans.* Sonrasında Lucas eliyle sırtımda ufak daireler çizmeye başlıyor. Bu zevkle gözkapaklarımı titretiriyorum.

Adeta uçuşa geçmiş kalbime sakin olmasını söylemek istiyorum.

İçimdeki tüm organlara parmağımı sallayıp, *hey, bu Lorenzo değil. Kendinizden geçmeyi bırakın artık!* diye bağırma-
mak istiyorum.

Bir karış havada olan aklımsa bu uyarıyı duymuyor bile.

Başımı kaldırdığımda Lucas’ın, parmaklarını altın rengi saçlarının arasından geçirdiğini görüyorum. Son bir ayda pek çok kez içine baktığımı anımsadığım gözlerin bir kopyası bu. Lucas dudaklarına bir tebessüm yerleştiriyor, ardından başını eğerek yeniden yukarı kaldırıyor. Konuşmasındaki İtalyan aksanı ağır basarak, “Biliyor musun, iyi ki bugün buraya gelmişim,” diyor.

O an bir dansçının bana arkadan çarpmasıyla olduğum yerde tökezliyorum. Lucas beni tutmak için eliyle dirseğimi kavradığında kolumdan yukarı çok şiddetli olmasa da bir akımın yükseldiğini hissediyorum. Kalbimin hızla çarpışından dolayı göğsüm gerçekten acımaya başlıyor.

Tüm bunlar bir türlü aklıma yatmıyor. Lucas’ın, Lorenzo’nun birebir aynısı olması sebebiyle aramızda oluşan bu çekimi de, son bir aydır hiçbir erkeğin Lorenzo’nun yerini alamayacağına olan inancıma rağmen Lucas’ın kollarında

huzur buluyor olmam gerçeğini de anlayamıyorum.

Onun kollarının arasında olmak nedense beni hiç ürkütüyor.

Lucas beni izlemeye devam ederken ben de gözlerimi ondan alamıyorum. İçimden, *acaba o da aramızdaki bu gizemli çekimi fark ediyor mudur,* diye düşünüp duruyorum. Yoksa acaba bunu kendi kafamdan mı uyduruyorum? En sonunda kendimi toparlayıp, “Geldiğin için ben de çok mutluyum, Lucas,” diyorum.

O an Lucas’ın alnındaki endişeli çizgi rahatlıyor ve beni kendine biraz daha çekip tıpkı o gece Lorenzo’nun beni bahçede kollarına aldığı gibi bana sarılıyor, ama bu gecenin bir farkı var. O gecenin hareketli, dört kişilik canlı müziğinin yerini bugün son derece mükemmel, stüdyo kayıtlı bir müzik; Lorenzo’nun o ağaçsı kokusunun yerini ise naneli bir tıraş losyonu almış durumda.

Hem heyecan hem de suçluluk duygusuyla dönen başımı Lucas’ın sert göğsüne yaslıyorum. o da kollarını bana daha sıkı doluyor. Kulağımın hemen altında çarpan kalbinin benim kalbimle olan uyumuna kulak verip gözlerimi kapatıyor, kendimi müziğin kollarına bırakıyorum.

SON BÖLÜM

Anahtarlarımı kapıya sokup kendimi boş eve atıyorum. Girişteki karoların üzerinde tıkırdayan topuk seslerimle mutfğa doğru ilerleyip ağır valizlerimi yere bırakıyorum. Sabahın köründe Mississippi’den yaptığım altı saatlik uçuşun ardından, tek istediğim, bir paket bisküvi ve bir gazlı içecek yorgunluğumu çıkarmak.

Sprite’in kapağını açarken babamın bana yazıp buzdolabının üzerine bıraktığı notu okuyorum. Los Angeles Hava Limanı’na benim için bir araba göndermesi sebebiyle bir özür, Jenna’nın yarma dek New York’tan dönmeyeceğine dair bir hatırlatma ve de beni tam saatte yemek için evden alacağına dair bir söz...

O sırada çantamın içinde çalmaya başlayan “Love Story” müziğiyle çantamı alaycı bir tebessümle karıştırmaya başlıyorum. Telefonun sesiyle akşamın planlarının çoktan değiştiğini anlıyorum. Babamın saati saatini tutmayan çok

gişeli film yıldızı sağ olsun, yapım ekibi normal çizelgelerini epey dışına taşmış durumda. Böyle düşünürken telefonun ekranına baktığımda arayanın hiç de plandaki bir değişiklik nedeniyle özür dilemek için arayan babam olmadığını görüyorum.

Arayan Lucas.

Derin bir nefes alıp gerilen sinirimi yatıştırmak için ense mi birkaç kez ovalıyor ve ekrana dokunarak telefonu açıyorum. “Selam, yabancı.”

“Hımm, demek telefona cevap vermeyi biliyormuşsun,” diyor. Sesi iğneleyici olsa da ses tonundan gülümsediğini anlayabiliyorum. Aynı zamanda hafifçe İtalyancaya çalan aksanının beni iyiden iyiye heyecanlandırıp, midemi ayağa kaldırdığının da farkındayım.

Bedenim bana hep ihanet içinde.

Gülmemeye çalışarak, “Çok komik,” diyorum.

Üç hafta boyunca Lucas’ın telefonlarına ve mesajlarına cevap vermedim ve kendimi ondan uzak tutabilmek için tüm sömestr tatilimi büyükanne ve büyükbabamla geçirdim. Buna rağmen yarın okulun yeniden başlaması ve Lucas’ın da benim sınıfıma gelmesiyle birlikte bu “Kaçış Projesi” yerle bir olacak.

Benim tersime, Lucas’ın hattın diğer ucunda kıkırdadığını duyduğumda içimde bir sıcaklık hissediyorum. Kendi kendime kızarak gözlerimi sımsıkı kapatıyorum.

Lucas çapkın ve de alaycı bir tavırla, “Eve tek parça halinde gelip gelemediğini merak ettim de,” diyor. “Yarın hiç bilmediğim buz gibi suratlarla dolu bir koridordan kendi başıma geçme fikrinden hiç hoşlanmıyorum da.”

O an aklım birden Lucas’ın okulun koridorundan geçerken, özellikle Desiree ve okulun seçkin öğrencilerinin beğenilerini bildiğimden, tepkilerinin nasıl olacağını düşünüyör ve derin bir iç çekiyorum. *Evet, ama yine de kimsenin seni o şekilde karşılayacağını sanmıyorum,* diye geçiriyorum içimden.

Becerip beceremediğimden bile emin olamadan neşeli bir tonla, “Orada olacağım,” diyorum. “Hem de en sık kıyafetlerimle baştan ayağa jilet gibi.”

Başımı granit mutfak tezgâhına vuruyorum usulca.

Zaten aksinin olması mümkün mü?

Hattın diğer ucunda Lucas’ın güldüğünü duyduğumda bu fikrim daha da kuvvetleniyor.

“Siz Amerikalıların lise modası dediğiniz şeyin neye benzediğini görmek için can atıyorum,” diyor yüzünde var olduğu kesin olan seksi ve kibirli tebessümüyle. Ve ben bu düşünceyle bir parça daha eriyorum.

Son üç haftadır Lucas’ın telefonlarına bakmıyor oluşum onu hiç düşünmediğim anlamına gelmiyor. Düşündüm, hem de fazlasıyla. Bazı sorularına hâlâ cevap bulamıyorum. Ondan hoşlanmak yanlış mı yoksa denemeli miyim, bilmiyorum. Onun benden hoşlanıp hoşlanmadığını da, bu hoşlanmanın se-

bebinin de hep olduğu gibi yine annemin işi ya da babamın kimliği olup olmadığını da bilmiyorum. Bir de tabii Lucas'ın Lorenzo'ya olan aşırı benzerliği var. Tüm bunların gerçekten tuhaf bir tesadüf mü yoksa Reyna'dan hediye kozmik bir işaret olup olmadığını bilmiyorum.

Tam ihtiyaç duyduğum an nereye kayboluyor bu Çingene kızı?

Lucas telefonda konuşmaya devam etmek için boğazını temizlediğinde ben de kafamda konuşulabilecek bir konu arayışına giriyorum. Lorenzo'yla yaşadıklarımıza benzer daha önce ne bir ilişkim oldu ne de bir sevgilim. Bu sebeple bu alandaki her şey benim için çok yeni. Huzursuz ve diken üstünde bir halde tezgâhın üzerinde duran posta yığınlarını kontrole başlıyorum.

Reklam mektubu, fatura, reklam, Vogue dergisi, reklam...

Hızla hareket eden ellerim birden kalın ve de sert bir mektubun üzerinde duruyor. Postaların geri kalan kısmını bir kenara yığıp merakla, mektubun bir ön bir arka yüzüne bakıyorum.

"Cat, orda mısın?"

Beni şaşırtan, mektupta pul olmaması ya da gönderenin adresinin yazmaması değil, kimin gönderdiğini çoktan anladım zaten. Şaşkınlığım mektubun sanki tarihin tozlu sayfalarından gelmiş gibi kırmızı mumla mühürlenmesinden de değil. Hayır, beni şaşırtan sadece mektubun üzerindeki kusursuz el yazısında okuduğum isim.

Sinyora Patience D'Angeli.

"Ah, evet Lucas ama ben... benim şimdi kapatmam gerek. Yarın görüşürüz, olur mu?"

Lucas, "Tabii, sorun değil," demeden önce bir süre sessiz kalıyor, ki bunu söylediğinde de sesinden açıkça canının sıkıldığını anlayabiliyorum. "Yarın görüşürüz."

Telefonu kapattığımızda bir an duraksayıp acaba Lucas'la aramızdaki her şeyi az önce mahvettim mi diye düşünüyorum. Ama çok geçmeden sırtımdan aşağı inen bir huzursuzluk hissi bana izleniyormuşum izlenimi veren ürkünç bir hisle birleşiyor ve tedirgin bir halde mutfakta etrafıma bakıyorum. Yavaşça mektubun arka kapağını açıp içinden küçük bir kart çıkırıyorum. Kartta yazan yazı oldukça kısa olmasına rağmen gizemi ve etkisi büyük. Ellerim titreyerek satırları okuyorum.

Sevgili Caterina, namı diğer Patience.

Döndüğümüz gecedен sonra bana yeni bir görev daha verildi. Mesajın ne olduğunu anlamam epey vaktimi aldıysa da en sonunda anlamı çıkardım. Saat birde sana bir teslimat yapılacak. Duyarlı kişilerin eliyle geleceğine emin ol. Ne yapacağımı sen bilirsin.

Latcho Drom (İyi yolculuklar)

Reyna.

Gözlerim hızla mikrodalga fırının üzerindeki dijital saate kayıyor. Reyna'ya göre otuz dakika sonra elime bir şey geçecek ve ben o şey her neyse tam zamanında burada olacağından adım gibi eminim. Guruldayan karnımı duymazdan gelerek, valizlerimi toplarlıyorum ve odama geçiyorum. Zihnimde ise milyonlarca soru dolaşıyor. Geçmişe geri mi dönüyorum? Yoksa bu kez rotam gelecek mi? Yerine getirmem gereken bir görev mi var? Bana yine benim ne yapacağını bildiğime güvendiğini söylemiş. Peki, ama nasıl bu kadar emin olabiliyor?

Gelen teslimat için nasıl hazırlanmam ya da ne hazırlanmam gerektiğinden emin olamadan kendimi duşa atıyor, bu eziyetli işkence sürecini orada geçirmeye karar veriyorum.

Bir teslimat. Bu ne anlama geliyor olabilir?

Aklım hâlâ yüzlerce soruyla boğuşurken saçlarımı kurutup makyajımı yapıyorum. Saate hızla bir göz attığımda beş dakikadan daha az bir sürem kaldığını görüyorum. Üzerime hemen koyu renk bir kot pantolon ve bluz geçirip kapıya gitmek üzere merdivenlerden iniyorum.

Parmaklarımla mutfak tezgâhında ritim tutarken dizlerim de dolaplarda aynı ritmi yakalamaya çalışıyor. İşte en sonunda antredeki eski saat biri çalarken kapı zili çalıyor.

Terden ıslanan ellerimle, kapıya doğru yürüyor ve tokmağı tutarak bekliyorum. Delicesine çarpan kalbimin sesi adeta kulaklarıma vururken kendimi yatıştırmak için derin bir nefes alıyorum. Bu kapıyı açtığımda kim bilir hayatım nasıl da değişecek?

En sonunda cesaretimi toplayıp kapıyı açtığımda gözlerim adeta yuvalarından fırlayacak gibi oluyor. Ağzım bir karış açık halde inanamayarak başımı iki yana sallıyorum.

“Alessandra?”